

ผลของการรับรู้ของผู้ประกอบการนักศึกษาด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อมและ
ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

นายเอกบุรุษ บุญสร้อย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต
สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
ปีการศึกษา 2565

EFFECTS OF STUDENT ENTREPRENEURS' PERCEPTIONS ON
ENVIRONMENTAL FACTORS AND INTERNAL FACTORS
ON ENTREPRENEURIAL COMMITMENT

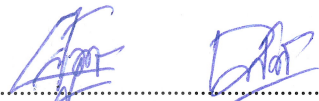

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Degree of Master of Management Technology
Suranaree University of Technology
Academic Year 2022

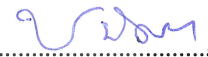
ผลของการรับรู้ของผู้ประกอบการนักศึกษาด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อมและ
ปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี อนุมัติให้นำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
(อาจารย์ ดร.สุชุมาล เกิดนอก)

ประธานกรรมการ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชานศา มณีรัตน์รุ่งโรจน์)
กรรมการ (อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์)

.....
(อาจารย์ ดร.มัลลิกา สังข์สนิท)
กรรมการ (อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม)

.....
(อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ นวลสิงห์)
กรรมการ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ฉัตรชัย โชติษฐียงกูร)
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและประกันคุณภาพ

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี วรรณรักษ์)
คณบดีสำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม

เอกบุรุษ บุญสร้อย: ผลของการรับรู้ของผู้ประกอบการนักศึกษาด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (EFFECTS OF STUDENT ENTREPRENEURS' PERCEPTIONS ON ENVIRONMENTAL FACTORS AND INTERNAL FACTORS ON ENTREPRENEURIAL COMMITMENT) อาจารย์ที่ปรึกษา: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิตา มณีรัตน์รุ่งโรจน์, อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม: อาจารย์ ดร.มัลลิกา สังข์สนิท, 94 หน้า.

คำสำคัญ: ผู้ประกอบการนักศึกษา/ ความมุ่งมั่นทุ่มเท/ การรับรู้การสนับสนุน/ ปัจจัยภายใน

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อม (ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ) และปัจจัยภายใน (ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ) ที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยประเทศไทย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาที่ทำธุรกิจสตาร์ทอัพในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยทั้งสิ้น 171 ตัวอย่าง ด้วยแบบสอบถามออนไลน์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา และสถิติเชิงอนุมานโดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ และ 2) ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วน 3) ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว และ 4) ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีความสามารถในการทำนายความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ 46.70%

สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการ
ปีการศึกษา 2565

ลายมือชื่อนักศึกษา เอกบุรุษ บุญสร้อย
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา ชนิตา มณีรัตน์รุ่งโรจน์
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม มัลลิกา สังข์สนิท

EKBURUS BOONSOY: EFFECTS OF STUDENT ENTREPRENEURS' PERCEPTIONS ON ENVIRONMENTAL FACTORS AND INTERNAL FACTORS ON ENTREPRENEURIAL COMMITMENT. THESIS ADVISOR: ASST. PROF. CHANISA MANIRATRONGROJ, Ph.D., THESIS CO-ADVISOR : MULLIKA SUNGSANIT, Ph.D., 94 PP.

Keyword: Student Entrepreneur/ Entrepreneurial Commitment/ Environmental Factors/ Internal Factors

This research aims to study the environmental factors including 1) perceived educational support 2) perceived structural support 3) perceived informal network support and 4) perceived formal network support and internal factors including 5) attitude toward failure 6) perceived capability and 7) need for achievement that affect the entrepreneurial commitment of student entrepreneur in Thailand. The data was collected from 171 entrepreneur students in the university in Thailand via online questionnaire. Data were analyzed using descriptive statistic and inferential statistics using multiple regression analysis.

The results found that: 1) perceived informal network support and 2) need for achievement have a positive influence on the entrepreneurial commitment of students in Thai universities at the statistical significance level of 0.01; 3) attitude toward failure; and 4) perceived formal network support have a positive influence on the entrepreneurial commitment of students in Thai universities at the statistical significance level of 0.05, with the ability to predict the entrepreneurial commitment of 46.70%

School of Management Technology
Academic Year 2022

Student's Signature Ekburus.
Advisor's Signature Chanisa M.
Co-advisor's Signature Mullika

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จด้วยดี ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ บุคคล และกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยเหลือ อย่างดียิ่ง ทั้งในด้านวิชาการ และด้านการดำเนินงานวิจัย อาทิ เช่น

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนิตา มณีรัตน์รุ่งโรจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ให้คำแนะนำ เกี่ยวกับการระเบียบวิธีวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) การสรุปและอภิปรายผล รวมไปถึงการตรวจสอบความถูกต้องของงานวิจัยนี้

อาจารย์ ดร.มัลลิกา สังข์สนิท อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของ สาขาวิชาการประกอบการธุรกิจนวัตกรรมและการออกแบบธุรกิจ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกหัวข้อวิจัย การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย การสร้างและออกแบบกรอบแนวคิดงานวิจัย การเลือกกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล รวมไปถึงการเข้าถึงเครือข่ายศูนย์บ่มเพาะความเป็นผู้ประกอบการในแต่ละมหาวิทยาลัย

อาจารย์ ดร.สุชุมาล เกิดนอก และ อาจารย์ ดร.วิวัฒน์ นवलสิงห์ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้ข้อเสนอแนะ และคำปรึกษาที่เป็นประโยชน์ให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น

อาจารย์พงศักราวุทฒิ หมั่นนุทธิ และคุณอภิสร่า วิเชียร ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาเกี่ยวกับแนวทางการทำวิทยานิพนธ์ รวมไปถึงแนวทางในการสอบวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า

คุณชนากานต์ ไทใหญ่ปรม และ คุณรุ่งนารี ชิตโคกกรวด เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการประสานงานด้านเอกสารต่าง ๆ ในระหว่างการศึกษา

เครือข่ายศูนย์บ่มเพาะความเป็นผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เครือข่ายอุทยานวิทยาศาสตร์ภูมิภาค ประกอบการไปด้วยภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคใต้ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเก็บข้อมูลงานวิจัยนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ครู คณาจารย์ ทุกท่านที่ได้สั่งสอนประสิทธิ์ประสาทวิชาให้แก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในวันนี้

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ และน้อง ๆ ทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือในงานวิจัยครั้งนี้

ท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่ให้การเลี้ยงดูอบรมและส่งเสริมการศึกษาเป็นอย่างดี มาตลอด และเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าเสมอมาจนสำเร็จการศึกษา

เอกบุรุษ บุญสร้อย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ (ภาษาไทย).....	ก
บทคัดย่อ (ภาษาอังกฤษ).....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญรูป.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานของงานวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.4.1 ขอบเขตของเนื้อหา.....	4
1.4.2 ขอบเขตของประชากรและขนาดกลุ่มตัวอย่าง.....	4
1.4.3 ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัย.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
1.6 คำอธิบายศัพท์.....	5
2 ปรัชญาบรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 ความหมายของผู้ประกอบการนักศึกษา.....	7
2.2 แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน.....	8
2.3 แนวคิดทฤษฎีความตั้งใจ.....	10
2.4 แนวคิดทฤษฎีความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ.....	12
2.5 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อ ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ.....	13
2.5.1 แนวคิดทฤษฎีของปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเท ที่จะเป็นผู้ประกอบการ.....	13
2.5.2 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา.....	15
2.5.3 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง.....	15
2.5.4 ปัจจัยการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ.....	16
2.5.5 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ.....	16
2.5.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่ จะเป็นผู้ประกอบการ.....	17

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

2.6 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่น ทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ	20
2.6.1 แนวคิดทฤษฎีของปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่ จะเป็นผู้ประกอบการ.....	20
2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่ จะเป็นผู้ประกอบการ.....	23
2.7 กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	27
3 วิธีการดำเนินวิจัย.....	29
3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	29
3.1.1 ประชากร	29
3.1.2 กลุ่มตัวอย่างและการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง	29
3.1.3 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	30
3.2 การดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	30
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	31
3.3.1 ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	31
3.3.2 ส่วนที่ 2 แบบสอบถามตามกรอบแนวคิดการวิจัย	32
3.4 การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ	34
3.5 การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
3.5.1 การจัดกระทำข้อมูล	37
3.5.2 การวิเคราะห์ข้อมูล	37
3.6 ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ	41
3.6.1 การตรวจสอบค่าผิดปกติ (Outlier).....	41
3.6.2 การตรวจสอบข้อมูลค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis).....	42
3.6.3 การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร	43
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	46
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของตัวแปร.....	53
4.2.1 ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม	53
4.2.3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเท ที่จะเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการนักศึกษา	58
4.3 ผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณของปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายใน ที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา	60

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

5 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	63
5.1 สรุปผลการวิจัย	63
5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	63
5.1.2 ผลการศึกษาระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม	64
5.1.3 ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายใน	64
5.1.4 ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็น ผู้ประกอบการของนักศึกษา	64
5.1.5 ผลการศึกษาด้านอิทธิพลของปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่น ทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา	64
5.2 การอภิปรายผลการศึกษา	65
5.3 ข้อจำกัดของการวิจัย	69
5.4 ข้อเสนอแนะ	70
5.4.1 ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย	70
5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	71
รายการอ้างอิง	73
ภาคผนวก	83
ประวัติผู้เขียน	94

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	19
2.2	26
3.1	31
3.2	33
3.3	33
3.4	34
3.5	34
3.6	35
3.7	36
3.8	42
3.9	43
3.10	44
4.1	45
4.2	46
4.3	46
4.4	46
4.5	47
4.6	47
4.7	48
4.8	48

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.9 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประเภทของแนวคิดธุรกิจที่กำลังทำอยู่ (Startup/Spin-off).....	49
4.10 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านระยะเวลาในการเริ่มทำแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้ (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน).....	49
4.11 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประสบการณ์การทำธุรกิจอื่นที่นอกเหนือธุรกิจ Startup/Spin-off	50
4.12 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประเภทของธุรกิจอื่นที่เคยทำที่นอกเหนือธุรกิจ Startup/Spin-off.....	50
4.13 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประสบการณ์การจัดตั้งธุรกิจที่จัดตั้งในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด	51
4.14 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านการประกอบอาชีพของบิดา	51
4.15 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านการประกอบอาชีพของมารดา	52
4.16 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านการประกอบอาชีพของผู้เลี้ยงดูกรณีไม่ได้อยู่กับบิดามารดา	52
4.17 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านญาติพี่น้อง/บุคคลภายในครอบครัว (นอกเหนือจากบิดา/มารดา/ผู้เลี้ยงดู) ที่ทำธุรกิจส่วนตัว	52
4.18 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา	53
4.19 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง.....	54
4.20 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ	55
4.21 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ.....	55
4.22 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว	56
4.23 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง	57
4.24 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ.....	58
4.25 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ	59
4.26 แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ	61
4.27 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	61

สารบัญรูป

รูปที่	หน้า
2.1 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแบบแผน (Theory of Planned Behavior: TPB).....	9
2.2 เปรียบเทียบระหว่างแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแบบแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) และแนวคิดทฤษฎีระยะของการกระทำ (The Model of Action Phase: MAP).....	11
2.3 กรอบแนวคิดของงานวิจัย.....	27
3.1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องทำการเก็บข้อมูล โดยโปรแกรม GPower 3.1.9.7	30
3.2 แสดง scatterplot ของข้อมูลก่อนการตัดค่าผิดปกติ.....	42
3.3 แสดง scatterplot ของข้อมูลหลังการตัดค่าผิดปกติ	42
4.1 สรุปผลการการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ.....	62

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาการวิจัย

ปัจจุบันนโยบายหลักในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทย คือ แผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2566 - 2570) มีกรอบแนวคิดหลักในการส่งเสริมและผลักดันให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ “SMEs” เป็นแรงขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจบนพื้นฐานของ องค์ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม และนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้และสร้างสรรค์ให้เกิดผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ ๆ สร้างการเติบโตที่ครอบคลุมทุกกลุ่ม มีกลยุทธ์และแนวทางการขับเคลื่อน อาทิ การพัฒนาธุรกิจในระยะเริ่มต้นให้เริ่มธุรกิจได้อย่างมั่นคง ยกกระดับธุรกิจให้มีศักยภาพในการแข่งขันในระดับโลก ดังนั้น โครงสร้างเศรษฐกิจไทยในอนาคต จึงมีแนวโน้มที่จะมีผู้ประกอบการที่จะนำนวัตกรรมและเทคโนโลยี มาใช้ในการดำเนินกิจกรรมทางด้านธุรกิจจำนวนมากขึ้น ซึ่งการดำเนินธุรกิจรูปแบบนี้ จะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การทำธุรกิจสตาร์ทอัพ (Startup) เพื่อที่จะสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ (รัฐบาลไทย, 2565)

การส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ ตามนโยบายของรัฐบาล ได้มีการส่งเสริมทั้งในส่วนของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ดำเนินธุรกิจอยู่แล้ว และในส่วนของธุรกิจที่นำนวัตกรรมและเทคโนโลยีหรือธุรกิจสตาร์ทอัพที่กำลังเกิดขึ้น ควบคู่ไปด้วยกัน เพื่อให้ธุรกิจเก่าอยู่รอดและธุรกิจใหม่ที่เกิดขึ้นสามารถดำเนินไปได้ จึงมีการส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดความรู้ทางด้านความเป็นผู้ประกอบการให้ประชาชนทุกช่วงอายุที่สนใจ และสนับสนุนให้มหาวิทยาลัยดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดความรู้ของการเป็นผู้ประกอบการ แก่นักศึกษาที่สนใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ลองเป็นผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนด้านองค์ความรู้ สถานที่ดำเนินกิจกรรม เงินทุน เป็นต้น เพื่อให้ศึกษามีสมรรถนะความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial competency) ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงมีความสำคัญอย่างมากในการขับเคลื่อนนโยบายของรัฐที่ต้องการสร้างนักรบเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Warrior: NEW) (นิพา ศรีธรรมย์, 2558)

ภาคการศึกษาจึงถือเป็นฐานสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ เพราะเป็นส่วนหนึ่งในการผลิตและพัฒนาบุคลากร และนักศึกษาให้ตอบสนองต่อวิสัยทัศน์ดังกล่าว มหาวิทยาลัยในปัจจุบันจึงต้องเปลี่ยนบทบาทเดิมจากมหาวิทยาลัยที่เน้นการเรียนการสอน สู่อการเป็นมหาวิทยาลัยที่มุ่งเน้นการพัฒนาองค์ความรู้ให้สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง เน้นการสร้างงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้ การพัฒนาให้มหาวิทยาลัยของไทยเป็นมหาวิทยาลัยที่เน้นการสร้างแนวคิดแบบผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Mindset) และยกระดับมหาวิทยาลัยสู่อการเป็น “มหาวิทยาลัยแห่งการประกอบการ (Entrepreneurial University)” จะช่วยให้รูปแบบทั้งการเรียน การสอน และการทำวิจัยสามารถไปสู่การพัฒนา นวัตกรรม ที่จะช่วยยกระดับทั้งด้าน สังคม

เศรษฐกิจ และประเทศอื่นจะสอดคล้องกับการพัฒนาประเทศสปีไป (สุพิชชา ชิวพฤกษ์, เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นาวิน และนลินณัฐ ดีสวัสดิ์, 2561)

มีการศึกษาในต่างประเทศเกี่ยวกับการตัดสินใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย (Entrepreneurial behavior) พบว่ามีปัจจัยที่ทำให้ให้นักศึกษาหันมาลงมือทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจได้แก่ ‘ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial intention)’ (Krueger, 2017) ซึ่งความตั้งใจในที่นี้ จะหมายถึง สถานะที่นักศึกษารับรู้ตัวเองว่ามีความต้องการที่จะประกอบอาชีพเกี่ยวกับการทำธุรกิจในอนาคตมากกว่าอาชีพอื่น ๆ แต่ก็มีงานวิจัยของ Adam and Fayolle (2016) ระบุว่า ‘ความตั้งใจ’ ยังเป็นแค่บันไดขั้นแรกของการที่คนคนหนึ่งตัดสินใจลงมือทำธุรกิจแบบจริงจัง การที่คนคนนั้นมีความตั้งใจ ไม่ได้หมายความว่าคนคนนั้นจะกลายเป็นผู้ประกอบการในอนาคต ประสบการณ์ที่เจอและความล้มเหลวที่ได้รับอาจทำให้คนนั้นล้มเลิกความอยากเป็นผู้ประกอบการขึ้นมาก็เป็นได้ แต่จะมีสิ่งหนึ่งที่สามารถผูกผู้ประกอบการให้คงอยู่กับธุรกิจถึงแม้จะเจอปัญหาหรืออุปสรรค นั่นก็คือ ปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial commitment) จะเป็นเหมือน ‘แรง’ ที่จะผูกติดนักศึกษาค้นนั้นไว้กับธุรกิจที่กำลังทำอยู่ ทำให้มีโอกาสที่จะไปต่อกับธุรกิจนั้น ๆ ถึงแม้ว่าจะเจอปัญหา หรืออุปสรรคต่าง ๆ (Anne-Flore Adam, 2016) และความตั้งใจ ไม่สามารถนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมได้ หากตัวบุคคลนั้นไม่ได้มีความมุ่งมั่นทุ่มเทที่แข็งแกร่งมากพอ ดังนั้นจึงสามารถใช้ปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการแทนความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการในการทำนายการเป็นผู้ประกอบการได้ (Ajzen, Czasch, and Flood, 2009)

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของผู้ประกอบการนักศึกษา พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่ประกอบไปด้วยทั้งปัจจัยสิ่งแวดล้อม เช่น ปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ การศึกษา เครือข่าย สภาพแวดล้อม หรือนโยบาย เป็นต้น และปัจจัยภายใน เช่น ทักษะคติ มุมมอง คุณลักษณะ หรือความสามารถ เป็นต้น (Sulastri, Mulyadi, Nurhidayah, 2021) โดยการศึกษาในระดับการรับรู้หรือระดับความคิดเห็นของผู้ประกอบการ มีความสำคัญมากกว่าศึกษาสภาพความเป็นจริงของเศรษฐกิจ เนื่องจากการรับรู้หรือความคิดเห็นสามารถบอกความต้องการหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงแก่ผู้ประกอบการได้มากกว่า ดังนั้น ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ เป็นปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญในการศึกษาการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัย (Wibowo, Purwana, Wibowo, and Saptono, 2019; Gelard and Saleh, 2011) ส่วนในด้านทักษะคติ เช่น ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว การรับรู้ความสามารถของตนเอง และในด้านคุณลักษณะ เช่น ความต้องการความสำเร็จ ถูกพิสูจน์มาแล้วว่ามีผลต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา (Politis and Gabrielsson, 2008; Chew, Hoe, Kim, and Kiaw, 2016; Indarti and Kristiansen, 2003) ดังนั้น การศึกษาปัจจัยข้างต้นมีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เพื่อให้ผู้ประกอบการนักศึกษาสามารถสร้างธุรกิจที่เกิดคุณค่าต่อเศรษฐกิจและสังคมได้

แต่จากการศึกษางานวิจัยในไทยที่ผ่านมา ยังไม่พบว่ามีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการที่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย หรือผู้ประกอบการรุ่นใหม่ที่มี

อายุน้อยออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน (สืบค้นจากฐานข้อมูล ThaiLIS Digital Collection:TDC โดยใช้กรอบระยะเวลาปี พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2565) ทำให้ไม่สามารถบอกได้แน่ชัดว่า นโยบายการสนับสนุนการทำธุรกิจแบบสตาร์ทอัพในประเทศไทยประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด และเนื่องจากการทำธุรกิจสตาร์ทอัพนั้นมีความเสี่ยงสูงมากที่จะล้มเลิกกิจการไป โดยจากสถิติมีสูงถึงกว่า 95% (Bangkok bank, 2019) และที่เติบโตอย่างมีคุณภาพและเหลืออยู่รอดอยู่ได้นั้นมีน้อยมาก ๆ ด้วยข้อจำกัดของการเป็นนักศึกษาที่ยังไม่สามารถทุ่มเทเวลาในการทำกิจกรรมด้านธุรกิจได้อย่างเต็มที่มีความรู้และประสบการณ์ในการทำธุรกิจยังมีน้อย และการมองภาพธุรกิจที่ตัวเองทำอยู่ยังไม่ชัดเจน (Techsauce, 2018) ซึ่งทำให้การช่วยเหลือและสนับสนุนจากทางผู้กำหนดนโยบายเกิดการสูญเสียทางด้านเวลา แรง และเงินลงทุน

ดังนั้น การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการสำหรับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ๆ แต่ยังเป็นเรื่องใหม่ เพิ่งได้รับความสนใจในไม่กี่ปีมานี้ และยังมีการศึกษาไม่มาก ถึงแม้ว่ามึนักศึกษาในมหาวิทยาลัยจำนวนมากผ่านกระบวนการเริ่มต้นของการเป็นผู้ประกอบการแล้ว และเกิดความอยากเป็นผู้ประกอบการขึ้นมา แต่ก็ไม่สามารถที่จะมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะสร้างธุรกิจนั้นขึ้นมาได้จริง เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจและสร้างคุณค่าให้แก่สังคมได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายใน ที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย เพื่อที่จะเกิดประโยชน์ต่อทางผู้กำหนดนโยบายในการสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการนักศึกษาที่ถูกต้อง

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1) เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ

2) เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ

1.3 สมมติฐานของงานวิจัย

เพื่อให้ผลการวิจัยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ จึงได้กำหนดสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานข้อที่ 3 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานข้อที่ 4 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานข้อที่ 5 ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานข้อที่ 6 ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

สมมติฐานข้อที่ 7 ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อมุ่งเน้นหาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย

1.4.2 ขอบเขตของประชากรและขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือผู้ประกอบการนักศึกษาระดับปริญญาตรี โท หรือเอก ซึ่งเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย และกำลังดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับความเป็นนวัตกรรมและเทคโนโลยี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้คือผู้ประกอบการนักศึกษาระดับปริญญาตรี โท หรือเอก ซึ่งเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยที่ดำเนินงานอยู่ภายใต้เครือข่ายอุทยานวิทยาศาสตร์ระดับภูมิภาคในประเทศไทย เนื่องจากเป็นเครือข่ายที่มีจำนวนมหาวิทยาลัยครอบคลุมทั่วทุกภูมิภาคในประเทศไทยที่กำลังดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับความเป็นนวัตกรรมและเทคโนโลยี จำนวนทั้งสิ้น 180 ตัวอย่าง คำนวนจากโปรแกรม Gpower เวอร์ชัน 3.1.9.7

1.4.3 ตัวแปรที่ศึกษาในงานวิจัย

องค์ประกอบตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และ ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.4.3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ปัจจัยสิ่งแวดล้อม ประกอบไปด้วย
 - การรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา
 - การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง
 - การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ
 - การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ
2. ปัจจัยภายใน ประกอบไปด้วย
 - มุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว
 - การรับรู้ความสามารถของตนเอง
 - ความต้องการความสำเร็จ

1.4.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์เชิงวิชาการ

1.5.1 ได้องค์ความรู้ใหม่ในเรื่องของปัจจัยที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการนักศึกษาในประเทศไทย

1.5.2 ได้ต่อยอดองค์ความรู้เดิมจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นการรับรู้การสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ทฤษฎีของการรับรู้ความสามารถของตนเอง การมีมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว และการต้องการประสบความสำเร็จ สามารถนำมาอธิบายความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการนักศึกษาได้

1.5.3 ได้งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และเป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่างในประเทศไทย อันจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาและผู้สนใจในการศึกษาเพื่อต่อยอดงานวิจัยต่อไป

ประโยชน์เชิงปฏิบัติ

1.5.4 นักศึกษาที่ตั้งใจอยากจะเป็นผู้ประกอบการ หรืออยากสร้างธุรกิจใหม่ขึ้นมา สามารถใช้ผลการวิจัยเป็นแนวทางในการสร้างความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการได้

1.5.5 ผู้ที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายที่จะส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการในประเทศไทย ทั้งภาครัฐและเอกชน สามารถใช้ผลการวิจัยในการคิดหากลยุทธ์ แนวทางที่เหมาะสม ในการส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการให้แก่ผู้ประกอบการนักศึกษาได้

1.6 คำอธิบายศัพท์

1.6.1 **ผู้ประกอบการนักศึกษา** หมายถึง นักศึกษาในมหาวิทยาลัยระดับชั้นปริญญาตรี โท หรือ เอก ที่กำลังดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีในขณะที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัย

1.6.2 **การรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา** หมายถึง มุมมองของนักศึกษาที่มีต่อคุณภาพของโปรแกรมการสนับสนุนความเป็นผู้ประกอบการที่จัดขึ้นโดยมหาลัย ทั้งในด้านของ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความรู้และทักษะที่จำเป็น เพื่อเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการ

1.6.3 **การรับรู้สนับสนุนเชิงโครงสร้าง** หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนด้านความเป็นผู้ประกอบการจากเศรษฐกิจภายในประเทศ จากความรับผิดชอบของภาครัฐบาล เอกชน และหน่วยงานนอกภาครัฐ ประกอบไปด้วยมิติด้านการส่งเสริมการจัดตั้งธุรกิจใหม่ ข้อกฎหมาย ระบบภาษี และสภาพเศรษฐกิจ ซึ่งโครงสร้างนี้จะสร้างความพร้อมให้เกิดการสร้างธุรกิจใหม่

1.6.4 **การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ** หมายถึง การสนับสนุนในเรื่องของการให้ข้อมูลการทำธุรกิจ การเงิน กำลังใจ และภาพลักษณ์ทางสังคม จากเพื่อน พ่อแม่ ญาติพี่น้อง และบุคคลใกล้ชิด สำหรับการเป็นผู้ประกอบการ

1.6.5 **การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ** หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนของผู้ประกอบการในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเครือข่ายระดับบุคคลหรือองค์กรในการเป็น

ผู้ประกอบการ ที่สามารถให้ความช่วยเหลือทางด้านทรัพยากรแหล่งข้อมูล และในการสนับสนุนอื่น ๆ เพื่อที่จะสามารถดำเนินการและขยายธุรกิจได้ ผู้ประกอบการนักศึกษาต้องการการสนับสนุนจากธนาคาร นักบัญชี นักกฎหมาย ผู้ผลิต เอเจนซี่ ลูกค้า ที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์ หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.6.6 มุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว หมายถึง ทศนคติที่ดี ที่มีต่อปัญหาที่เกิดขึ้นและสามารถเผชิญกับปัญหาเหล่านั้นได้ เรียนรู้ และจัดการปัญหาเหล่านั้นอย่างเป็นระบบและมีอาชีพ

1.6.7 การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความมั่นใจในความสามารถของตัวเอง ผู้ประกอบการเอง ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการทำธุรกิจ

1.6.8 ความต้องการความสำเร็จ หมายถึง ความปรารถนาหรือความทะเยอทะยานที่จะประสบความสำเร็จของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการที่มีคุณลักษณะนี้อย่างแรงกล้า จะมีความต้องการอย่างมากที่จะประสบความสำเร็จกับธุรกิจที่ทำอยู่ สามารถแก้ปัญหาที่เจอได้โดยลำพัง ตั้งเป้าหมาย และไปยังเป้าหมายนั้นด้วยความพยายามของตนเอง และมุ่งมั่นที่จะทำธุรกิจให้ถึงที่สุด

1.6.9 ความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ หมายถึง ความผูกพันของผู้ประกอบการที่จะไปต่อกับธุรกิจที่กำลังทำอยู่ โดยความมุ่งมั่นทุ่มเทนี้สามารถวัดได้ 3 มิติ ได้แก่

1. ความมุ่งมั่นทุ่มเทด้านอารมณ์ (affective commitment) หมายถึง ความผูกพันทางอารมณ์ที่ผู้ประกอบการมีให้กับธุรกิจที่กำลังทำอยู่

2. ความมุ่งมั่นทุ่มเทต่อเนื่อง (continuance commitment) หมายถึง ความผูกพันของผู้ประกอบการที่มีให้กับธุรกิจเนื่องจากผู้ประกอบการนั้นได้ลงมือลงแรงไปกับการทำธุรกิจในช่วงเริ่มต้น ทำให้เกิดการเสียดายทรัพยากรที่ลงไปหากล้มเลิกธุรกิจ และในอีกนัยหนึ่ง ผู้ประกอบการรับรู้ว่าจะยังไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าธุรกิจที่กำลังทำอยู่ ทำให้จำเป็นต้องอยู่ต่อกับธุรกิจที่กำลังทำอยู่นี้

3. ความมุ่งมั่นทุ่มเทด้านบรรทัดฐาน (normative commitment) หมายถึง ความผูกพันของผู้ประกอบการที่มีให้กับธุรกิจเนื่องจากการรับรู้ว่าการทำธุรกิจนี้ถูกต้องตามหลักศีลธรรม ความเชื่อ หรือบรรทัดฐานทางสังคมของพวกเขา ซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบการเหล่านั้นมองธุรกิจที่กำลังทำอยู่ว่าเป็นสิ่งที่สมควร

บทที่ 2

ปรัชญาบรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื้อหาในบทนี้เป็นการนำเสนอแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งได้จากการทบทวนบทความ เอกสารทางวิชาการและงานวิจัยจากแหล่งต่าง ๆ โดยเสนอตามลำดับดังนี้

- 2.1 ความหมายของผู้ประกอบการนักศึกษา
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน
- 2.3 แนวคิดทฤษฎีความตั้งใจ
- 2.4 แนวคิดทฤษฎีความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ
- 2.5 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ
- 2.6 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ
- 2.7 กรอบแนวคิดงานวิจัย

2.1 ความหมายของผู้ประกอบการนักศึกษา

มีการศึกษางานวิจัยจากต่างประเทศซึ่งได้ให้นิยามของผู้ประกอบการนักศึกษาไว้หลากหลายนิยามโดย Marchand and Hermens (2015) ได้ระบุว่า ผู้ประกอบการนักศึกษา หมายถึงบุคคลที่เข้าร่วมกิจกรรมการประกวดด้านความเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย ใช้นวัตกรรมในการก่อตั้งธุรกิจและสามารถสร้างรายได้ได้ หรืองานวิจัยของ Mars, Slaughter, and Rhoades (2008) ระบุว่า เอาไว้ว่า ผู้ประกอบการนักศึกษา หมายถึง นักเรียนหรือนักศึกษาที่ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย เช่น ห้องเรียนหรือห้องปฏิบัติการ ในการสร้างผลิตภัณฑ์ กระบวนการ หรือบริการของธุรกิจใหม่ ๆ หรืองานวิจัยของ Nielsen and Gartner (2017) ที่ระบุว่า ผู้ประกอบการนักศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่ริเริ่มและพัฒนาไอเดียในการทำธุรกิจในมหาวิทยาลัย แต่ Torenberg (2012) ได้ระบุว่า ผู้ประกอบการนักศึกษา ไม่ได้สนใจที่จะสร้างแค่ธุรกิจเท่านั้น แต่พวกเขาต้องการที่จะสร้างแรงขับเคลื่อนทางสังคม การเปลี่ยนแปลง และสร้างการเชื่อมต่อกันระหว่างผู้ประกอบการ ซึ่งจะเห็นว่าผู้ประกอบการนักศึกษา ไม่ได้สนใจที่จะสร้างแค่ธุรกิจเพียงอย่างเดียวแต่จะต้องสร้างคุณค่าให้เกิดต่อสังคมได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการนักศึกษาจะมีบทบาทอย่างมากในการพัฒนาประเทศในอนาคต และงานวิจัยในต่างประเทศหลาย ๆ งาน ได้ให้นิยามของผู้ประกอบการนักศึกษาไปในทางเดียวกันว่า ผู้ประกอบการนักศึกษาคือ “บุคคลที่อยู่ในสถานะนักศึกษา ที่ได้ริเริ่มทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย สามารถสร้างธุรกิจที่ก่อให้เกิดรายได้ และสร้างคุณค่าต่อสังคมได้”

แต่ในประเทศไทยนั้น ไม่ได้มีการให้นิยามของผู้ประกอบการนักศึกษาไว้อย่างชัดเจน แต่จะมีการให้นิยามของผู้ประกอบการโดยทั่วไปเอาไว้ ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ อำนวย ธีระวนิช (2549) ที่ระบุว่า ผู้ประกอบการ คือ บุคคลที่ค้นหาความต้องการของตลาด และเปิดกิจการใหม่เพื่อตอบสนองต่อความต้องการดังกล่าว โดยยอมรับความเสี่ยงจากการดำเนินกิจการเพื่อผลกำไร และงานวิจัยของ จริยา กอสุขทวีคุณ (2561) ได้ให้นิยามของผู้ประกอบการไว้ว่า ผู้ประกอบการ คือบุคคลที่มีเป้าหมายในการสร้างนวัตกรรมใหม่ ไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์หรือบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า และทำให้เกิดความพึงพอใจ ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความสามารถ นอกจากนี้การเป็นผู้ประกอบการจะต้องมีทักษะในด้าน การสร้างความแตกต่าง มองในสิ่งที่คนอื่นมองข้าม แสวงหาแหล่งทรัพยากร สร้างความสัมพันธ์อันดีต่อผู้อื่น สามารถจัดการความเสี่ยงได้เมื่อเผชิญหน้าต่ออุปสรรค เพื่อที่จะประคองให้กิจการอยู่รอดได้ ซึ่งจะเห็นว่าการเป็นผู้ประกอบการนั้น จะต้องมีความสามารถที่หลากหลาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Frese (2000) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของผู้ประกอบการพบว่าลักษณะสำคัญที่ทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ จะประกอบไปด้วย ลักษณะความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) ลักษณะความมีนวัตกรรม (Innovativeness) ลักษณะความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) ลักษณะความก้าวร้าวในการแข่งขัน (Competitive Aggressiveness) ลักษณะความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ (Stability and Learning Orientation) และลักษณะความใส่ใจในความสำเร็จ (Achievement Orientation) ดังนั้น ผู้ประกอบการนักศึกษา จำเป็นจะต้องมีคุณลักษณะต่าง ๆ ข้างต้น เพื่อที่จะดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการให้ประสบความสำเร็จได้

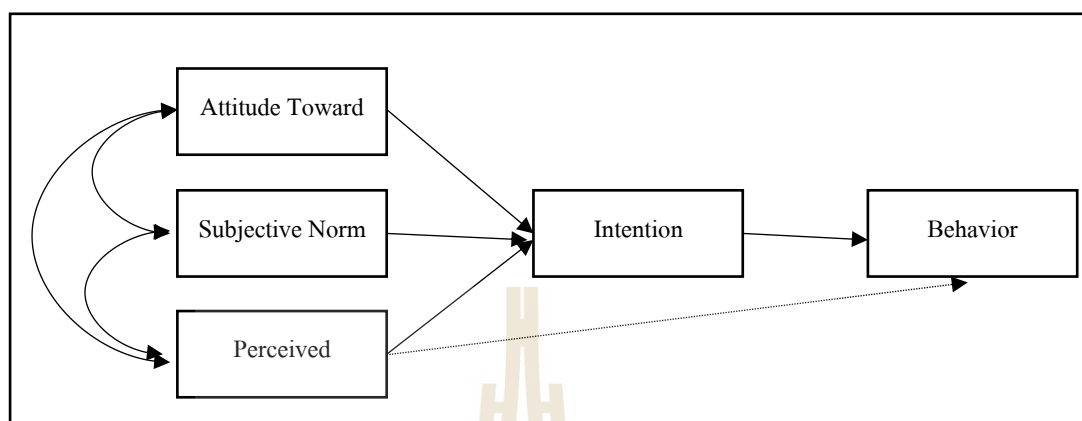
กล่าวโดยสรุปแล้ว ผู้ประกอบการนักศึกษาจึงหมายถึง บุคคลที่เป็นนักศึกษาที่เริ่มต้นทำธุรกิจด้วยการคิดค้น พัฒนา และผลิตสินค้าหรือบริการใหม่ ๆ โดยใช้ความรู้ความสามารถและประสบการณ์ที่ได้รับในมหาวิทยาลัย สร้างสรรค์นวัตกรรมที่ก่อให้เกิดคุณค่าต่อสังคมได้

2.2 แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน

ในอดีตได้มีการศึกษาพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการมาแล้วมากมาย ซึ่งงานวิจัยของ Gartner (1985) ระบุว่า การศึกษาด้านความเป็นผู้ประกอบการ เป็นการศึกษาระบวนการของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการ ตั้งแต่เริ่มต้นทำกิจกรรม จนถึงขั้นตอนสุดท้ายคือการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งงานวิจัยของ Gartner, Carter, and Reynolds (2010) ระบุว่า การศึกษาด้านพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการนี้ จะเป็นการศึกษาระบวนการของบุคคลในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ มากกว่าการบริหารจัดการกับธุรกิจเดิมที่มีอยู่แล้ว งานวิจัยนี้จึงสนใจที่จะศึกษาการก่อตั้งธุรกิจใหม่ มากกว่าการบริหารจัดการกับธุรกิจเดิมที่มีอยู่แล้ว ซึ่งการก่อตั้งธุรกิจใหม่ เป็นพฤติกรรมของมนุษย์รูปแบบหนึ่ง ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงเริ่มต้นศึกษาพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการ

ในปี ค.ศ. 1975 Ajzen และ Fishbein ได้เสนอแนวคิดทฤษฎีการกระทำตามหลักเหตุผล (Theory of Reasoned Action: TRA) และหลังจากนั้น ได้พัฒนาต่อขยายไปเป็นแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) (Ajzen, 1991) ซึ่งอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ โดยพฤติกรรมทุกชนิดที่จำเป็นต้องมีการวางแผนล่วงหน้า สามารถทำนายได้

จากความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ โดยจะมีตัวแปร 3 ตัว ที่สามารถทำนายความตั้งใจที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมตามแผน ดังรูปที่ 2.1 ซึ่งตัวแปรทั้ง 3 ตัว จะประกอบไปด้วย

รูปที่ 2.1 ทฤษฎีพฤติกรรมตามแบบแผน (Theory of Planned Behavior: TPB)
ที่มา: Ajzen (1991)

1) **ทัศนคติต่อการกระทำ (Attitude Toward Behavior)** ซึ่งหมายถึง ระดับความเข้าใจของบุคคลที่รับรู้แรงดึงดูดของพฤติกรรมนั้น ๆ ยิ่งมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมนั้นมาก ๆ จะส่งผลต่อความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ และนำไปสู่การกระทำในอนาคต โดยทัศนคติต่อการกระทำ เป็นสิ่งที่ถูกปลูกฝังจากสิ่งแวดล้อมรอบตัวเช่น การศึกษา การอบรมเลี้ยงดู ประสบการณ์ หรือความเชื่อของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งงานวิจัยของ Peterman and Kennedy (2003) ระบุว่านักศึกษาที่ได้รับการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย จะมีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ ส่งผลให้มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้

2) **บรรทัดฐานทางสังคม (Subjective Norms)** ซึ่งหมายถึง การรับรู้ความสำคัญทางสังคมเพื่อดำเนินการต่อพฤติกรรม การรับรู้บรรทัดฐานทางสังคมเป็นตัววัดการสนับสนุนจากสังคมโดยมีบุคคลเป็นตัวแปรสำคัญ เช่น ครอบครัว เพื่อนสนิท ที่ปรึกษา หรือบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

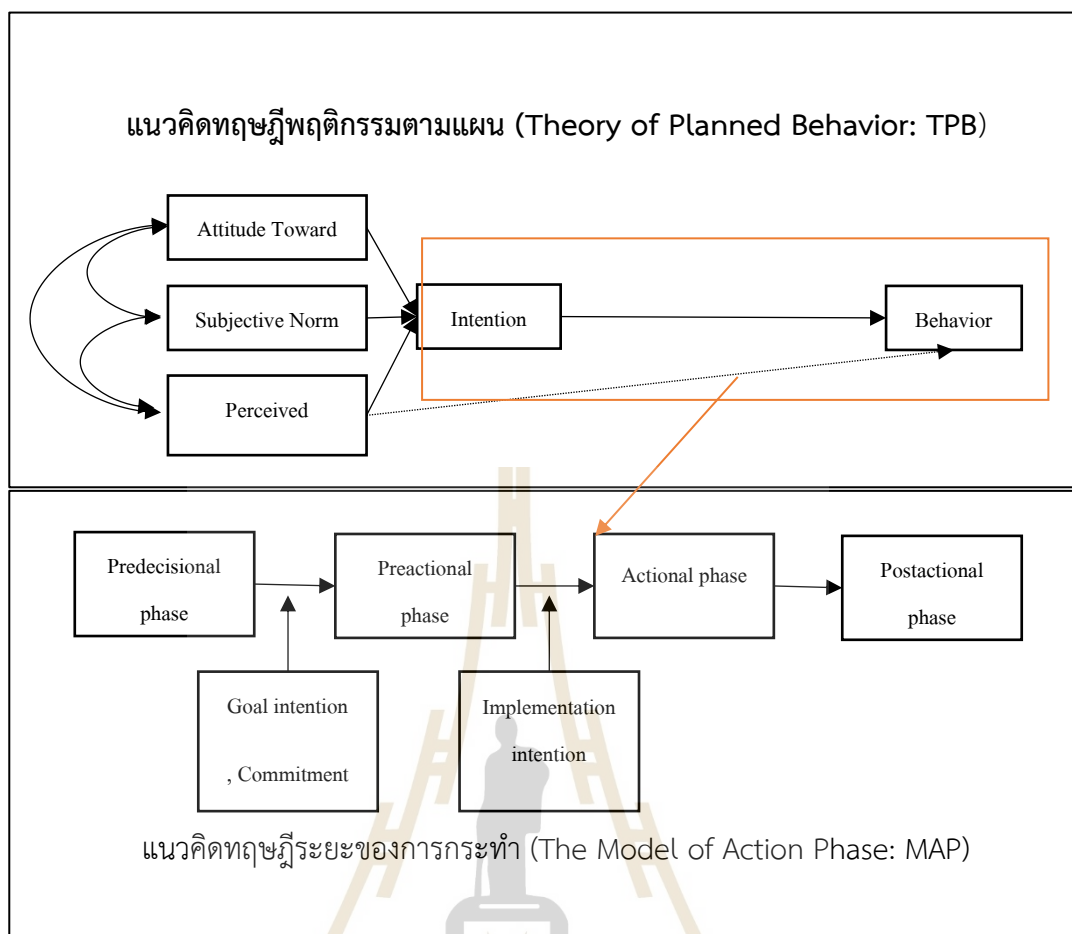
3) **การรับรู้เกี่ยวกับความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม (Perceived Behavioral Control)** ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลนั้นรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมนั้น ๆ ได้มากน้อยเพียงไร

ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา (Krueger , Reilly, and Carsrud, 2000; Armitage and Conner, 2001; Krueger 2009; and Kautonen, Gelderen, and Tornikoski, 2013) พบว่า ทฤษฎีพฤติกรรมตามแบบนี้สามารถทำนายความตั้งใจที่จะก่อตั้งธุรกิจของตนเองได้ กล่าวได้ว่า หากมีทัศนคติที่ดีต่อความเป็นผู้ประกอบการ รู้ถึงการสนับสนุนของบุคคลใกล้ชิด และรับรู้ความสามารถในการทำธุรกิจ จะส่งผลต่อความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจและนำไปสู่การตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการได้ ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงได้อาศัยทฤษฎีนี้เป็นกรอบแนวคิดตั้งต้นในการศึกษา

ถึงแม้จะมีการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับความตั้งใจที่จะก่อตั้งธุรกิจใหม่ โดยพบว่าความตั้งใจ สามารถทำนายพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการได้เพียง 20%-30% เท่านั้น (Ajzen, 1987; Armitage and Conner, 2001; Sharahiley, 2019) หรืองานวิจัยของ Schlaegel and Koenig (2014) ระบุเอาไว้ว่า การแสดงพฤติกรรมในการเป็นผู้ประกอบการ ถูกทำนายด้วยตัวแปรความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการไว้เพียง 37% เท่านั้น นั่นแสดงว่ายังมีปัจจัยด้านอื่น ที่สามารถทำนายการเกิดพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการได้ ยกตัวอย่างเช่น ปัจจัยด้านการรับรู้ถึงความอำนวยการในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน หรือปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทรัพยากร เป็นต้น (Kim and Hunter, 1993)

2.3 แนวคิดทฤษฎีความตั้งใจ

ในอดีตมีการศึกษาแนวคิดทฤษฎีความตั้งใจ พบว่าความตั้งใจ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ “ความตั้งใจเป้าหมาย (Goal intention)” และ “ความตั้งใจในการลงมือทำ (Implementation intention)” Gollwitzer (1993, 1999) ซึ่งความตั้งใจเป้าหมายนี้ จะหมายถึง ความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมหนึ่ง ๆ เช่น “ฉันตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ” ส่วนความตั้งใจในการลงมือทำนี้ จะหมายถึง ความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมหนึ่ง ๆ โดยมีเงื่อนไขต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น “ฉันตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ถ้าฉันได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว” (Gollwitzer, 1993) จะเห็นได้ว่า หากบุคคลมีความตั้งใจในการลงมือทำ จะต้องมีความชัดเจนในเงื่อนไขหรือวิธีการอะไรบางอย่างเข้ามาเกี่ยวข้องเพื่อให้บุคคลเหล่านั้นบรรลุเป้าหมาย และจะมีอีกแนวคิดทฤษฎีหนึ่งที่สามารถอธิบายความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมหนึ่ง ๆ ได้ คือ แนวคิดทฤษฎีระยะของการกระทำ (The Model of Action Phase: MAP) ซึ่งถูกพัฒนาโดย Heckhausen and Gollwitzer (1987) ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำแนวคิดทฤษฎีระยะของการกระทำมาอธิบายเสริมแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน เพื่ออธิบายพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา เนื่องจากแนวคิดทฤษฎีระยะของการกระทำจะอธิบายในส่วนในช่วงระหว่างความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการและพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการ ดังรูปที่ 2.2

รูปที่ 2.2 เปรียบเทียบระหว่างแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแบบแผน (Theory of Planned Behavior: TPB) และแนวคิดทฤษฎีระยะของการกระทำ (The Model of Action Phase: MAP) ที่มา: Ajzen (1991) และ Heckhausen and Gollwitzer (1987)

จากรูปที่ 2.2 แนวคิดทฤษฎีระยะของการกระทำ ในระยะก่อนการตัดสินใจ (Predecisional phase) ถ้าหากบุคคลมีความตั้งใจเป้าหมาย แสดงว่าตัวบุคคลนั้นมีความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมบางอย่าง จะเข้าสู่ระยะที่ 2 คือ ระยะก่อนลงมือทำ (Preactional phase) ซึ่งระยะนี้ บุคคลได้เกิดความตั้งใจที่จะกระทำขึ้นแล้ว หากได้พบเงื่อนไขอะไรบางอย่างที่ทำให้บุคคลนั้นตัดสินใจลงมือกระทำ บุคคลนั้นจะกระทำพฤติกรรมออกมา ซึ่งความตั้งใจที่จะกระทำแบบมีเงื่อนไขคือ ความตั้งใจในการลงมือทำ และเมื่อกระทำพฤติกรรมออกมาแล้ว จะเข้าสู่ระยะสุดท้ายคือ ระยะหลังเกิดพฤติกรรม (Postactional phase) ซึ่งระยะนี้จะเป็นผลลัพธ์ท้ายที่สุดของการเกิดพฤติกรรม และเมื่อดูคำนิยามของ ความตั้งใจ (Intention) ของแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน ของ Ajzen (1991) และ ความตั้งใจเป้าหมาย (Goal intention) ของแนวคิดทฤษฎีระยะของการกระทำของ Heckhausen and Gollwitzer (1987) พบว่ามีการให้นิยามที่เหมือนกันคือ เป็นความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมหนึ่ง และจากงานวิจัยของ Krueger (2009) เมื่อพูดถึงความตั้งใจในมุมมองของความ เป็นเป็นประกอบการ จะได้นิยามของความตั้งใจนี้คือ “ความตั้งใจที่จะเริ่มต้นธุรกิจ หรือสร้างธุรกิจใหม่” และจากงานวิจัยของ Dholakia and Bagozzi (2003) ที่ระบุว่า ยิ่งผู้ประกอบการมีความตั้งใจเป้าหมายมากเท่าไร

จะยังมีความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะสร้างธุรกิจนั้นให้เกิดขึ้นมาได้จริง ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่าความตั้งใจเป้าหมาย และความมุ่งมั่นทุ่มเทนั้น มีการให้นิยามที่คล้ายคลึงกันมาก และเป็นจุดเริ่มต้นของการเกิดพฤติกรรมเหมือนกัน แต่ถ้าหากตัวผู้ประกอบการ มีความมุ่งมั่นทุ่มเทอยู่ในระดับสูง จะช่วยให้ผู้ประกอบการนั้น สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ (Wiedemann, Schuz, Sniehotta, Scholz, and Schwarzer, 2009) และเพิ่มประสิทธิภาพในการทำธุรกิจได้ (Clercq, Thongpapani, and Dimov, 2009; Tasnim and Singh, 2016) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นปัจจัยที่เสริมความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

2.4 แนวคิดทฤษฎีความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

นิยามโดยทั่วไปของความมุ่งมั่นทุ่มเท จะหมายถึง ความสม่ำเสมอของการทำกิจกรรมหนึ่ง ๆ (Becker, 1960) ในทางเดียวกันบอกว่าความมุ่งมั่นทุ่มเท คือ “แรง” ที่ผูกผู้คนให้ยึดติดกับเป้าหมายของพวกเขาไว้ (Meyer and Herscovitch, 2001) แต่เมื่อพูดถึงความมุ่งมั่นทุ่มเทในด้านผู้ประกอบการนั้น มีการให้นิยามโดย Bruyat and Juien (2001) ที่ระบุว่า ความมุ่งมั่นทุ่มเทนั้น เป็นกระบวนการที่ผูกผู้คนให้ยังคงทำธุรกิจต่อ ยิ่งผู้ประกอบการได้ลงมือทำธุรกิจไปแล้วมากเท่าไร จะยังมีความมุ่งมั่นทุ่มเทมากเท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าระดับความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการนั้น ขึ้นอยู่กับการลงทุนทรัพยากรที่ทำธุรกิจในช่วงแรก ซึ่งทรัพยากรในที่นี้ จะหมายถึง เวลา แรงกาย แรงใจ เงินทุน ความรู้ และความสัมพันธ์ (Fayolle, Basso, and Tornikoski, 2011; Parente and Feola, 2013) ซึ่งถ้าหากผู้ประกอบการลงทุนในทรัพยากรข้างต้นไปแล้ว จะยากที่จะล้มเลิกการทำธุรกิจ และเกิดเป็นความมุ่งมั่นทุ่มเทให้กับธุรกิจที่ทำอยู่ได้

แต่เมื่อดูนิยามของความมุ่งมั่นทุ่มเทในการทำงานในองค์กรแล้ว จะหมายถึงความผูกพันทางอารมณ์และจิตใจของพนักงาน ที่มีต่อองค์กรนั้น ๆ (Mathieu and Zajac, 1990; Meyer and Allen, 1991; Morrow, 1993;) หรือความมุ่งมั่นทุ่มเท คือความผูกพันกับองค์กร จะขึ้นอยู่กับผลตอบแทนที่ได้รับจากองค์กร (Rewards) และต้นทุนที่ใช้ในการทำงานในองค์กรนั้น ๆ (Costs) (Farrell and Rusbult, 1981) แต่เมื่อพูดถึงนิยามที่ถูกใช้มากที่สุด จะเป็นงานวิจัยของ John Meyer และ Natalie Allen ที่ได้พัฒนาแนวคิดที่เรียกว่า Three Component Model of Commitment ใน ค.ศ. 1990 และนำออกเผยแพร่ในนิตยสาร Human Resource Management Review ในปี ค.ศ. 1991 โดยกล่าวว่า ความผูกพันด้วยความรัก (affective), ความผูกพันให้ต้องอยู่ต่อ (continuance), และความผูกพันด้านสำนึกทางจิตใจ (normative) เป็นองค์ประกอบของความมุ่งมั่นทุ่มเทในการทำงานในองค์กร ซึ่งหากพนักงานที่มีความผูกพันด้วยความรัก จะทำงานอยู่กับบริษัทเพราะพวกเขาต้องการที่จะอยู่ต่อ (Want to), หรือพนักงานที่มีความผูกพันให้ต้องอยู่ต่อ จะทำงานอยู่กับบริษัทเพราะพวกเขาเห็นว่าเป็นเรื่องที่ต้องอยู่ (Need to) และพนักงานที่มีความผูกพันด้านสำนึกทางจิตใจ จะทำงานอยู่กับบริษัทเพราะพวกเขาเห็นว่าเป็นเรื่องสมควรที่จะอยู่ (Ought to) และงานวิจัยของ Anne-Flore Adam (2016) ได้นำแนวคิดทฤษฎี Three Component Model of Commitment ในองค์กรมาใช้ในด้านความเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งอธิบายไว้ว่า ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ จะประกอบไปด้วยความมุ่งมั่นทุ่มเทด้านอารมณ์ (affective commitment) ผู้ประกอบการจะรู้สึกรักและผูกพันกับธุรกิจที่กำลังทำอยู่ ซึ่งเป็นความ

ผูกพันทางด้านอารมณ์ ความมุ่งมั่นทุ่มเทต่อเนื่อง (continuance commitment) ผู้ประกอบการจะรู้สึกเสียดายกับทรัพยากรที่สูญเสียไปในระหว่างการสร้างธุรกิจ ทำให้ยังคงมุ่งมั่นที่จะไปต่อกับธุรกิจอยู่ หรือในอีกนัยหนึ่ง ตัวผู้ประกอบการรับรู้ว่าจะไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าการทำธุรกิจนี้อยู่ เลยยังคงมุ่งมั่นที่จะไปต่อกับธุรกิจนี้ และสุดท้ายความมุ่งมั่นทุ่มเทด้านบรรทัดฐาน (normative commitment) ผู้ประกอบการจะรับรู้ว่าการที่ตัวเองกำลังทำอยู่ ถูกต้องตามหลักศีลธรรม ความเชื่อ หรือบรรทัดฐานทางสังคมของตัวเอง ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการนั้นมองว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมควรทำ ทำให้เกิดความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะทำธุรกิจนี้ต่อไปได้ ซึ่งจะเห็นว่าแนวคิดทฤษฎี Three Component Model of Commitment สามารถใช้ได้ไม่ว่าจะเป็นบริบทขององค์กรหรือด้านความเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากกระบวนการสร้างองค์กรขนาดใหญ่จะมีความคล้ายกับการสร้างธุรกิจสตาร์ทอัพในด้านกระบวนการสร้างธุรกิจ (Anne-Flore Adam, 2016) และงานวิจัยของ Meyer and Herscovitch (2001) ระบุว่า แนวคิดทฤษฎี Three Component Model of Commitment สามารถอธิบายความมุ่งมั่นทุ่มเทของแต่ละบุคคลได้ดีที่สุด และงานวิจัยของ Ajzen et al. (2009) ที่ระบุว่า ความตั้งใจ ไม่สามารถนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมได้ หากตัวบุคคลนั้นไม่ได้มีความมุ่งมั่นทุ่มเทที่แข็งแกร่งมากพอ ดังนั้น สามารถใช้ปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการแทนความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการในการทำนายการเป็นผู้ประกอบการได้ ผู้วิจัยเลยเลือกใช้แนวคิดทฤษฎี Three Component Model of Commitment นี้ในการศึกษาของงานวิจัยนี้

ดังนั้นงานวิจัยนี้จะให้นิยามของความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะไปต่อกับธุรกิจที่กำลังทำอยู่ โดยความมุ่งมั่นทุ่มเทนี้สามารถวัดได้ 3 มิติ ได้แก่

1. ความมุ่งมั่นทุ่มเทด้านอารมณ์ หมายถึง ความผูกพันทางอารมณ์ที่ผู้ประกอบการมีให้กับธุรกิจที่กำลังทำอยู่
2. ความมุ่งมั่นทุ่มเทต่อเนื่อง หมายถึง ความผูกพันของผู้ประกอบการที่มีให้กับธุรกิจเนื่องจากผู้ประกอบการนั้นได้ลงมือลงแรงไปกับการทำธุรกิจในช่วงเริ่มต้น ทำให้เกิดการเสียดายทรัพยากรที่ลงไปหากล้มเลิกธุรกิจ และในอีกนัยหนึ่ง ผู้ประกอบการรับรู้ว่าจะไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าธุรกิจที่กำลังทำอยู่ ทำให้จำเป็นต้องอยู่ต่อกับธุรกิจที่กำลังทำอยู่นี้
3. ความมุ่งมั่นทุ่มเทด้านบรรทัดฐาน หมายถึง ความผูกพันของผู้ประกอบการที่มีให้กับธุรกิจเนื่องจากการรับรู้ว่าการที่ตัวเองกำลังทำอยู่นี้ถูกต้องตามหลักศีลธรรม ความเชื่อ หรือบรรทัดฐานทางสังคมของพวกเขา ซึ่งจะทำให้ผู้ประกอบการเหล่านี้มองธุรกิจที่กำลังทำอยู่ว่าเป็นสิ่งที่สมควรทำ

2.5 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

2.5.1 แนวคิดทฤษฎีของปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

ปัจจัยสิ่งแวดล้อมหรือปัจจัยภายนอก หรือในอีกชื่อหนึ่งคือปัจจัยเชิงบริบท (Contextual factor) หมายถึง ปัจจัยที่มีอยู่ในบริบทหรือสภาพแวดล้อมที่สถานการณ์เกิดขึ้น สามารถมีอิทธิพลต่อสถานการณ์นั้น ๆ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมมีองค์ประกอบที่หลากหลาย เช่น ปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรม

เศรษฐกิจ การเมือง หรือเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่อยู่รอบ ๆ บริเวณสถานที่นั้น ๆ นอกจากนี้ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมสามารถอยู่ในรูปแบบของลักษณะทางกายภาพ เช่น สิ่งของ ผู้คน หรือทรัพยากรต่าง ๆ ที่มีอยู่ได้ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมสามารถมีอิทธิพลเชิงบวกหรือเชิงลบต่อสถานการณ์หนึ่ง ขึ้นอยู่กับมุมมองและวิธีการรับมือของแต่ละคน ซึ่งปัจจัยสิ่งแวดล้อมนี้มักจะมีบทบาทในการกำหนดผลลัพธ์ของเหตุการณ์นั้น ๆ โดยในด้านความเป็นผู้ประกอบการ มีการให้นิยามของปัจจัยสิ่งแวดล้อม หมายถึง ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการประกอบธุรกิจ ซึ่งปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่จะส่งผลต่อการทำธุรกิจนี้ จะประกอบไปด้วย ปัจจัยทางเศรษฐกิจ คู่แข่ง ข้อกฎหมาย สังคม วัฒนธรรม และความได้เปรียบทางเทคโนโลยี ผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้องระมัดระวังและต้องทำความเข้าใจต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมในอุตสาหกรรมที่ธุรกิจของผู้ประกอบการกำลังดำเนินอยู่ เพื่อใช้ในการตัดสินใจและปรับเปลี่ยนแนวทางการดำเนินธุรกิจตามสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น ยกตัวอย่างเช่น หากผู้ประกอบการกำลังดำเนินธุรกิจในช่วงที่เกิดภาวะถดถอย จำเป็นที่จะต้องระมัดระวังในเรื่องของการใช้จ่ายและต้องมีการตลาดที่แข็งแรงเพื่อดึงดูดลูกค้า หรือในทางตรงข้ามหากผู้ประกอบการกำลังดำเนินธุรกิจที่อยู่ในช่วงขาขึ้นของเศรษฐกิจ ผู้ประกอบการจะเห็นโอกาสในการลงทุนและเติบโตของธุรกิจนั้น ๆ (Sanchez, 2018) หรือมีการศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมนี้มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความเป็นไปได้ (Perceived feasibility) และการรับรู้ความปรารถนา (Perceived desirability) ซึ่งส่งผลต่อความตั้งใจที่จะก่อตั้งธุรกิจใหม่ โดยปัจจัยสิ่งแวดล้อมนี้ได้แก่ ปัจจัยด้านวัฒนธรรมและบริบททางสังคม (Shapiro and Sokol, 1982) และงานวิจัยของ Franke and Luthje (2004) พบว่านักศึกษาที่รับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม จะมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

Parnell, Crandall, and Menefee (1995) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้นักศึกษาในมหาวิทยาลัยมีความชอบที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial propensity) โดยพบว่ามี 3 ปัจจัยประกอบไปด้วย 1) การรับรู้ของนักศึกษาในด้านการสนับสนุนด้านการศึกษา องค์ความรู้ และทักษะในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ 2) การรับรู้โอกาสในการทำธุรกิจ และ 3) การรับรู้ความสามารถในการคว้าโอกาสนั้น ๆ หรืองานวิจัยของ Luthje and Franke (2003) ที่พบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางด้านสิ่งแวดล้อม (Perceived environmental support) และปัจจัยด้านการรับรู้การกีดขวางของบริบท (Perceived contextual barrier) มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา ซึ่งปัจจัยการรับรู้การสนับสนุนหมายถึง ปัจจัยภายนอกหรือปัจจัยเชิงบริบทที่ตัวผู้ประกอบการรับรู้แล้วสามารถเพิ่มความต้องการที่จะสร้างธุรกิจใหม่ได้ ในทางตรงข้าม ปัจจัยด้านการรับรู้การกีดขวางหมายถึง ปัจจัยภายนอกหรือปัจจัยเชิงบริบทที่ตัวผู้ประกอบการรับรู้แล้วลดความต้องการที่จะสร้างธุรกิจใหม่ จากนั้นมีการศึกษาของ Turker, Onvural, Kursunluoglu, and Pinar (2005) พบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ระดับการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้โอกาส และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุน มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความชอบที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ซึ่งปัจจัยด้านการรับรู้ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการเรียนการสอนในด้านความเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย ส่วนปัจจัยด้านการรับรู้โอกาส หมายถึง การมองเห็นโอกาสที่จะประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุน หมายถึง ปัจจัยที่เพิ่มความอยากเป็นผู้ประกอบการ หากรับรู้ว่ามีสิ่ง ๆ นั้น และงานวิจัยของ Turker and Selcuk (2009) ได้ประยุกต์กรอบแนวคิดงานวิจัยของ Turker

et al. (2005) แล้วทำการศึกษเกี่ยวกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา (Perceived educational support) ปัจจัยการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง (Perceived structural support) และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่าย (Perceived relational support) และภายหลังปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่าย ถูกแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัยได้แก่ ปัจจัยการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ (Perceived informal network support) และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ (Perceived formal network support) แต่จะมีเพียง 3 ปัจจัยเท่านั้นที่มีอิทธิพลต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา ยกเว้นปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ (Gelard and Saleh, 2011)

จากการศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมหรือปัจจัยภายนอกที่ผ่านมาพบว่า มีการศึกษาด้านระดับในการรับรู้มากกว่าการศึกษาในด้านความเป็นจริงของสิ่งแวดล้อม เนื่องจากการรับรู้หรือความคิดเห็นสามารถบอกความต้องการหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงแก่ผู้ประกอบการได้มากกว่า (Wibowo et al., 2019) ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ

2.5.2 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา

การศึกษาของ Gorman, Hanlon, and King (1997) พบว่า หลักสูตรการศึกษาส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา และสามารถก่อให้เกิดพฤติกรรมในการเป็นผู้ประกอบการได้ โดย Henderson and Roberson (2000) ระบุว่า มหาวิทยาลัยสามารถสร้างความตระหนักในการเป็นผู้ประกอบการให้นักศึกษา เพื่อเป็นหนึ่งในทางเลือกในการประกอบอาชีพได้ ซึ่งปัจจุบันนี้มหาวิทยาลัยมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงบันดาลใจให้แก่นักศึกษาในการเลือกเป็นผู้ประกอบการ และ Franke and Luthje (2004) แนะนำว่าให้เพิ่มบรรยากาศในการใช้ความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับความเป็นผู้ประกอบการ และมีการสนับสนุนผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย จะช่วยให้นักศึกษามีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ ดังนั้นสรุปได้ว่า ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา หมายถึง มุมมองของนักศึกษาที่มีต่อคุณภาพของโปรแกรมการสนับสนุนความเป็นผู้ประกอบการที่จัดขึ้นโดยมหาวิทยาลัย ทั้งในด้านของ การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความรู้และทักษะที่จำเป็น เพื่อเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการ

2.5.3 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง

การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้างสำหรับผู้ประกอบการ หมายถึง ทักษะที่มีต่อการสนับสนุนและส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการในระดับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ปัจจัยนี้มีการให้องค์ประกอบที่หลากหลาย ยกตัวอย่างเช่น ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ความพร้อมของทรัพยากรและโครงสร้างพื้นฐาน หรือวัฒนธรรมที่ให้คุณค่าและส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ เป็นต้น การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้างมีบทบาทสำคัญต่อการตัดสินใจเริ่มต้นทำธุรกิจใหม่ เนื่องจากปัจจัยนี้สามารถส่งผลต่อการรับรู้ถึงความเป็นไปได้และโอกาสในการประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ นอกจากนี้ยังสามารถมีอิทธิพลต่อทรัพยากรและความพยายามของผู้ประกอบการที่เต็มใจที่จะ

ลงทุนให้กับธุรกิจนั้น ๆ ด้วย โดยสถานการณ์การสนับสนุนเชิงโครงสร้างนี้ ถูกกำหนดโดยภาครัฐ เอกชน และผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย ซึ่งในบางครั้ง การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้างนี้ สามารถเป็นได้ทั้งโอกาสในการทำธุรกิจ หรืออาจจะเป็นสิ่งกีดขวางต่อการทำธุรกิจ ขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละคน (Gelard and Saleh, 2011) ยกตัวอย่างเช่น การรับรู้การสนับสนุนในด้าน ภาษีการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ ข้อกำหนดในการทำธุรกิจ หรือจะเป็นระบบกฎหมายและระเบียบแรงงานเป็นต้น ซึ่งหากบุคคลรับรู้การสนับสนุนเหล่านี้จะส่งผลให้เกิดการต่อตั้งธุรกิจใหม่ได้ (Stephan, Partridge, Steven, and Fleming, 2010; Dreisler, 2003) ดังนั้นสรุปได้ว่า ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนด้านความเป็นผู้ประกอบการจากเศรษฐกิจภายในประเทศ จากความรับผิดชอบของภาครัฐบาล เอกชน และหน่วยงานนอกภาครัฐ ประกอบไปด้วยมิติด้านการส่งเสริมการจัดตั้งธุรกิจใหม่ ข้อกำหนด ระเบียบภาษี และสภาพเศรษฐกิจ ซึ่งโครงสร้างนี้จะสร้างความพร้อมให้เกิดการสร้างธุรกิจใหม่

2.5.4 ปัจจัยการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ

การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ หมายถึง ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายที่อยู่ใกล้ตัวของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบไปด้วย เพื่อน พ่อแม่ บุคคลในครอบครัว หรือญาติพี่น้อง ที่สามารถให้ความช่วยเหลือ ไม่ว่าจะเป็นในด้านความรู้ ทรัพยากรต่าง ๆ เครือข่ายผู้ประกอบการ และแม้กระทั่งการให้กำลังใจในการทำธุรกิจ เครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการนี้ มีความสำคัญอย่างมากในการทำธุรกิจช่วงเริ่มต้น เนื่องจากเป็นเครือข่ายที่ใกล้ชิดกับผู้ประกอบการ นักศึกษามากที่สุด (Gelard and Saleh, 2011) โดยงานวิจัยของ Henderson and Roberson (2000) ระบุว่าเครือข่ายทางครอบครัว เป็นเครือข่ายที่มีความสำคัญในการเลือกประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการ รองลงมาจากประสบการณ์ของตัวผู้ประกอบการเอง ดังนั้นการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ มีความสำคัญอย่างมากในการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา (Kanyan, Kasuma, Koh, Yacob, and Banting, 2020) โดยสรุปแล้ว การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ หมายถึง การสนับสนุนในเรื่องของการให้ข้อมูลการทำธุรกิจ การเงิน กำลังใจ และภาพลักษณ์ทางสังคม จากเพื่อน พ่อแม่ ญาติพี่น้อง และบุคคลใกล้ชิด สำหรับการเป็นผู้ประกอบการ

2.5.5 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ

การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ หมายถึง การรับรู้การสนับสนุนของผู้ประกอบการในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเครือข่ายระดับบุคคลหรือองค์กรในการเป็นผู้ประกอบการ ที่สามารถให้ความช่วยเหลือทางด้านทรัพยากร แหล่งข้อมูล และในการสนับสนุนอื่น ๆ เพื่อที่จะสามารถดำเนินการและขยายธุรกิจได้ โดยเครือข่ายอย่างเป็นทางการนี้ประกอบไปด้วย นักลงทุน ผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรม ที่ปรึกษาทางธุรกิจ ธนาคาร นักบัญชี นักกฎหมาย ผู้ผลิตสินค้า ลูกค้า หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง (Wibowo et al., 2019) ที่สามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบการในขณะเผชิญกับความท้าทายในการทำธุรกิจ การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จของธุรกิจ เนื่องจากสามารถช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าถึงทรัพยากรและการสนับสนุนต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการทำธุรกิจได้ และเครือข่ายอย่างเป็นทางการนี้ จะมีความสำคัญอย่างมากในการสนับสนุนผู้ประกอบการหลังจากธุรกิจเริ่มต้นไปซักระยะ

โดยในการเริ่มต้นทำธุรกิจ ผู้ประกอบการจะได้รับการสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ เช่น เพื่อน หรือครอบครัว หลังจากนั้น ผู้ประกอบการจะต้องการที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญในการไปต่อกับธุรกิจที่กำลังทำอยู่ โดยปัจจัยนี้จะมีอิทธิพลต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่ (Gelard and Saleh, 2011) ดังนั้นสรุปได้ว่า การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ หมายถึง ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายที่เป็นตัวบุคคลหรือองค์กรที่ให้การสนับสนุนด้านความเป็นผู้ประกอบการในการทำธุรกิจในระยะที่ผ่านช่วงเริ่มต้น โดยเครือข่ายนี้จะประกอบไปด้วย นักลงทุน ผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรม ที่ปรึกษาทางธุรกิจ ธนาคาร นักบัญชี นักกฎหมาย ผู้ผลิตสินค้า ลูกค้า หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2.5.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

Gelard and Saleh (2011) ได้ศึกษาความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่จากนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีบริหารในมหาวิทยาลัย Islamic Azad University, South Tehran Branch ประเทศอิหร่าน จำนวนทั้งสิ้น 200 คน พบว่า ปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษาประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ในขณะที่ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ไม่ส่งผลต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เนื่องจากบริบทของประเทศอิหร่านมีการสนับสนุนในด้านความเป็นผู้ประกอบการอย่างเข้มข้น โดยเฉพาะการสนับสนุนทางการศึกษา ทางโครงสร้าง และทางเครือข่ายการทำธุรกิจ ดังนั้นผู้ประกอบการจะรับรู้การสนับสนุนด้านอื่น ๆ มากกว่าบุคคลใกล้ชิดในการทำธุรกิจ

ในขณะที่งานวิจัยของ Wibowo et al. (2019) ได้ทำการศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีสุดท้ายจาก 5 มหาวิทยาลัยในประเทศอินโดนีเซียจำนวนทั้งสิ้น 300 คน โดยพบว่า มีเพียงปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการเท่านั้นที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่จากงานวิจัย แต่ปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งประกอบไปด้วยปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ไม่ส่งผลต่อความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เนื่องจากการสนับสนุนด้านความเป็นผู้ประกอบการในประเทศอินโดนีเซียยังมีความเข้มข้นไม่มากพอ นักศึกษาจะรับรู้การสนับสนุนด้านความเป็นผู้ประกอบการจากบุคคลใกล้ชิดเท่านั้น โดยเฉพาะบุคคลในครอบครัว และหากนักศึกษาต้องการที่จะเป็นผู้ประกอบการ จำเป็นที่จะต้องใช้การมองโลกในแง่ดี (Optimism) เข้ามามีบทบาทในการผลักดันธุรกิจที่กำลังทำอยู่

Lüthje and Franke (2003) ศึกษาทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษาสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย Massachusetts Institute of Technology (MIT) จำนวนทั้งสิ้น 512 คน โดยพบว่าปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษาวิศวะได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง และปัจจัยด้านการรับรู้

การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ ในด้านคุณลักษณะพบว่า หากผู้ประกอบการเป็นคนที่ยอมรับความเสี่ยง และรับรู้การควบคุม จะมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจผ่านตัวแปรคั่นกลางคือ ทศนคติที่มีต่อความเป็นผู้ประกอบการ

Turker and Selcuk (2009) ได้ศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศตุรกี จำนวนทั้งสิ้น 300 คนจาก 4 มหาวิทยาลัย โดยพบว่าปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษาและปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้างส่งผลต่อความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา โดยปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษามีอำนาจในการทำนายการเกิดความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่มากกว่าปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง

Denanyoh, Adjei, and Nyemekye (2015) ได้ศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาหลักสูตรโรงเรียนสารพัดช่าง (Polytechnic) ในประเทศกานา จำนวนทั้งสิ้น 228 คน โดยผลการวิจัยพบว่ามีปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษาได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการเป็นปัจจัยที่มีอำนาจในการพยากรณ์ความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่มากที่สุดเนื่องจากประเทศกานา เป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมการใช้ชีวิตแบบคตริวมหมู่ (Collectivism) ซึ่งเครือข่ายทางสังคมมีอิทธิพลต่อการเลือกประกอบอาชีพของนักศึกษา

Ambad and Damit (2016) ได้ศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 351 คน ในมหาวิทยาลัยทั่วประเทศมาเลเซีย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ในส่วนของปัจจัยสิ่งแวดล้อม มีเพียงปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการเท่านั้นที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา เนื่องจากประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมการใช้ชีวิตแบบคตริวมหมู่ (Collectivism) ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Denanyoh et al. (2015)

Kadir, Salim, and Kamarudin (2012) ได้ศึกษาปัจจัยด้านทัศนคติ ปัจจัยด้านพฤติกรรม และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษาที่ส่งผลต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่กับนักศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 183 คนจาก 3 สาขาวิชาจากมหาวิทยาลัย MARA Professional College ประเทศมาเลเซีย โดยผลการศึกษาพบว่าปัจจัยทั้ง 3 ด้าน ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านทัศนคติ ปัจจัยด้านพฤติกรรม และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษาล้วนแต่ส่งผลต่อความตั้งใจในการตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา

สำคัญสุด สีหตุลานนท์ (2560) ได้ศึกษาปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ถึง 4 จากคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรีจำนวนทั้งสิ้น 360 คน โดยผลการวิจัยพบว่าปัจจัยสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ และปัจจัยทุนทางเศรษฐกิจล้วนส่งผลต่อการตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ของผู้ประกอบการรุ่นเยาว์ ซึ่งเมื่อพิจารณาปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางธุรกิจ จะประกอบไปด้วยปัจจัยด้านการ

รับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้างและปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการจะสอดคล้องกับหลาย ๆ งานวิจัยที่ได้ศึกษาก่อนหน้านี้

อนงค์ รุ่งสุข (2559) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์โดยทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 260 คน โดยปัจจัยที่ศึกษาประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านบรรทัดฐานทางสังคม และปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม โดยผลการศึกษาพบว่าปัจจัยมีเพียงปัจจัยด้านเจตคติในการเป็นผู้ประกอบการ ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ และปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมเท่านั้นที่ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ โดยหากพิจารณาที่ปัจจัยด้านการจัดการศึกษาสู่การเป็นผู้ประกอบการ จะมีนิยามคล้ายคลึงกับปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาจากงานวิจัยข้างต้นแล้ว

ตารางที่ 2.1 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

ผู้แต่ง	ปี	การรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา	การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง	การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ	การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ
Lüthje and Franke	2003	✓	✓	-	✓
Turker and Selcuk	2009	✓	✓	✗	-
Gelard and Saleh	2011	✓	✓	✗	✓
Kadir et al.	2012	✓	-	-	-
Denanyoh et al.	2015	✓	✓	✓	-
Ambad & Damit.	2016	✗	✗	✓	-
Wibowo et al.	2019	✗	✗	✓	✗
อนงค์ รุ่งสุข	2559	✓	-	-	-
สำคัญสุด สีหตุลานนท์	2560	-	✓	✓	-

หมายเหตุ : ✓ หมายถึง มีอิทธิพลทางบวก, ✗ หมายถึง ไม่มีอิทธิพล, - หมายถึง ไม่ได้ศึกษาปัจจัยนี้

2.6 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

2.6.1 แนวคิดทฤษฎีของปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

ปัจจัยภายใน (Internal factor) หมายถึง ปัจจัยที่ตัวบุคคลหรือธุรกิจนั้นควบคุมได้ เป็นปัจจัยที่เกิดจากภายในตัวบุคคลซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากความรู้สึกและความคิดของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจจะเป็นบวกหรือเป็นลบก็ได้ ขึ้นอยู่กับมุมมองของบุคคลนั้น ๆ หากบุคคลนั้นมองว่าเป็นบวก จะช่วยในการตัดสินใจของบุคคลนั้น ๆ แต่ถ้าหากเป็นลบ มักจะขัดขวางการเกิดพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ (Martinez and Shaker, 2021) หรือหมายถึง สิ่งที่มาจากภายในตัวผู้ประกอบการ ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบของ คุณลักษณะ ทักษะคติ ความพร้อม แรงจูงใจ หรือความสามารถเฉพาะตัว ที่สามารถเป็นจุดแข็งในการเป็นผู้ประกอบการได้ (Krueger et al., 2000) โดยจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า องค์ประกอบของปัจจัยภายในมีความหลากหลายมาก ยกตัวอย่างเช่น

Mohamad Radzi, Mohd Nor, and Mohezar Ali (2017) ระบุว่าองค์ประกอบของปัจจัยภายในประกอบไปด้วย

- 1) สมรรถนะด้านความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial competency) หมายถึง ทักษะ ความสามารถ และความรู้ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการเอง สามารถได้รับผ่านการฝึกฝน การศึกษา และประสบการณ์การทำงาน
- 2) ความสามารถในการทำการตลาด (Marketing capability) หมายถึง ความสามารถในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ในการทำความเข้าใจความต้องการของลูกค้า และสามารถสร้างการรับรู้ของแบรนด์ได้
- 3) ความพร้อมของทรัพยากรการเงิน (Financial resources) หมายถึง เป็นความสามารถในการหาทรัพยากรทางการเงิน เพื่อนำมาดำเนินการทางธุรกิจ ทรัพยากรทางการเงินนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับธุรกิจเพื่อให้การดำเนินการเป็นไปอย่างราบรื่น ธุรกิจขนาดเล็กมักมีทรัพยากรที่ค่อนข้างจำกัด และยังเผชิญกับความยากลำบากในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนมากขึ้น
- 4) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี (Technology usage) หมายถึง ความสามารถที่จะนำเทคโนโลยีเข้ามาเพิ่มความสำเร็จทางธุรกิจ โดยธุรกิจที่ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย มีแนวโน้มที่จะดึงดูดลูกค้าได้มากกว่าคู่แข่ง
- 5) ความสามารถในการแบ่งปันข้อมูล (Knowledge sharing) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสาร แบ่งปันข้อมูลระหว่างฝ่ายวิจัยและพัฒนา กับผู้บริหาร จะสามารถช่วยธุรกิจในการกำหนดเป้าหมายที่เหมาะสม และช่วยให้เกิดการเรียนรู้ระดับบุคคลและองค์กรได้ และสามารถนำไปสู่การพัฒนานวัตกรรมและผลิตภัณฑ์ที่ดีขึ้น ซึ่งจะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของการตลาดได้

ชาอุชัย พรหมมิ และ สิริมา นาคสาย (2563) ระบุว่า คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial characteristic) เป็นส่วนหนึ่งของปัจจัยภายใน ซึ่งคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการนี้ หมายถึง ลักษณะส่วนบุคคลที่มาจากคุณสมบัติส่วนตัว ประสบการณ์ หรือการศึกษา ที่สามารถนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจได้ โดยคุณลักษณะนี้จะส่งผลให้

ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ ซึ่งคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบไปด้วย

- 1) ความเป็นอิสระ (Autonomy) หมายถึง ความสามารถของผู้ประกอบการที่จะกำหนดการกระทำของตนเอง และมีอิสระในการกระทำ เพื่อนำพาธุรกิจไปสู่เป้าหมายที่กำหนดได้ด้วยตัวเอง
- 2) ความมีนวัตกรรม (Innovativeness orientation) หมายถึง การมีระบบความคิดในการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์หรือบริการ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น
- 3) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking orientation) หมายถึง ความกล้าในการตัดสินใจภายใต้ความเสี่ยงหรือสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน เพื่อผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
- 4) ความสามารถในการแข่งขัน (Competitive aggressiveness orientation) หมายถึง ความมุ่งมั่นในการทำกิจกรรมทางธุรกิจเพื่อการแข่งขันกับคู่แข่งในตลาด หรือการตอบสนองต่อคู่แข่งด้วยการแข่งขัน เพื่อสร้างความได้เปรียบในอุตสาหกรรม
- 5) การเรียนรู้ (Learning orientation) หมายถึง ความสามารถในการพัฒนารูปแบบทางความคิดหรือการตัดสินใจ โดยเรียนรู้จากองค์ความรู้ หรือประสบการณ์ในอดีต มาพัฒนาและปรับปรุง เพื่อนำไปใช้ในการตัดสินใจในอนาคต
- 6) ความต้องการบรรลุความสำเร็จ (Achievement orientation) หมายถึง ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในระดับสูง บุคคลที่มีคุณลักษณะนี้จะพยายามแสวงหาข้อเปรียบเทียบกับคนอื่น เพื่อสร้างความท้าทายและปรับปรุงผลงานอย่างต่อเนื่อง
- 7) ความคิดริเริ่มของบุคคล (Personal initiative) หมายถึง การลงมือทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการในทันที ด้วยตนเอง ภายใต้ข้อจำกัดของสิ่งแวดล้อม

Ahu Tugba Karabulut (2016) ได้ศึกษาลักษณะบุคลิกภาพของผู้ประกอบการ (Personality trait) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของปัจจัยภายใน โดยลักษณะบุคลิกภาพของผู้ประกอบการ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลที่จะช่วยนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จ โดยประกอบไปด้วย

- 1) ความเชื่อต่อปัจจัยควบคุม (Locus of control) หมายถึง ความเชื่อมั่นในความสามารถของผู้ประกอบการเอง ในการควบคุมทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกในการทำธุรกิจ
- 2) ความต้องการความสำเร็จ (Need for achievement) หมายถึง ความปรารถนาหรือความทะเยอทะยานที่จะประสบความสำเร็จของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการที่มีความต้องการความสำเร็จสูง จะมีโอกาสสูงที่จะประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจ
- 3) การยอมรับความเสี่ยง (Risk tolerance) หมายถึง ความสามารถในการคำนวณและรับมือกับความเสี่ยงในการทำธุรกิจ เนื่องจากการทำธุรกิจมักมีความเสี่ยง ซึ่งอาจนำไปสู่ความล้มเหลวได้ ผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้องคำนวณความเสี่ยงก่อนการตัดสินใจ

- 4) ความตื่นตัวของผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Alertness) หมายถึง ความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ และโอกาสเพื่อความได้เปรียบในการทำธุรกิจของผู้ประกอบการ

Leow Meng Chew et al. (2016) ได้ศึกษาและพัฒนาเครื่องมือในการวัดทักษะด้านการรับรู้ความสามารถของผู้ประกอบการ (Perceived capability) ซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยภายในของผู้ประกอบการ โดยพบว่าทักษะความเป็นผู้ประกอบการประกอบไปด้วย ทักษะด้านการวางแผน ทักษะด้านการสื่อสารทั่วไป ทักษะด้านการสื่อสารทางเทคนิค ทักษะเฉพาะทาง ทักษะในการเรียนรู้ ทักษะการวิเคราะห์และแก้ปัญหา ทักษะด้านการสร้างแรงจูงใจ ทักษะในการยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยน ทักษะในการใช้ความคิดสร้างสรรค์และต่อยอด ทักษะในการยอมรับความเสี่ยง ทักษะในด้านการมีระเบียบวินัย และทักษะในการคิดเชิงจริยธรรม ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับผู้ประกอบการ

มุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว (Attitude toward failure), การรับมือกับความล้มเหลว (Coping with failure), ความกลัวต่อความล้มเหลว (Fear of failure), หรือความล้มเหลวในอดีต (Past failure) เป็นองค์ประกอบของปัจจัยภายใน และมีการให้นิยามไปในทิศทางเดียวกันคือทัศนคติที่ดี ที่มีต่อปัญหาที่เกิดขึ้นและสามารถเผชิญกับปัญหาเหล่านั้นได้ เรียนรู้ และจัดการปัญหาเหล่านั้นอย่างเป็นระบบและมีอาชีพ เนื่องจากความล้มเหลวเป็นเรื่องธรรมชาติ สามารถเกิดขึ้นได้ในการทำธุรกิจ (Subramanian and Vinothkumar, 2009; Arenius and Minniti, 2005; Hui he, Yan Bai, and Xia Xiao, 2020; Politis and Gabrielsson, 2008)

ดังนั้นโดยสรุปแล้ว ปัจจัยภายใน คือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการหรือธุรกิจ เป็นปัจจัยที่ได้รับอิทธิพลมาจากความรู้สึกรู้สึก ความคิด และทัศนคติของผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถควบคุมได้ และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกปัจจัยที่ต้องการศึกษาในงานวิจัยนี้ ประกอบไปด้วย 1. ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกที่มีต่อความล้มเหลว และ 2. ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจาก ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องแล้วพบว่า ปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อความล้มเหลว และปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้น เพื่อเป็นการยืนยันถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะทดสอบเพื่อหาข้อสรุปในการศึกษาครั้งนี้ และ 3. ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ เนื่องจากปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จนี้ ถูกพิสูจน์มาแล้วว่ามีอำนาจในการทำนายความตั้งใจ การเกิดพฤติกรรมด้านความเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด (McClelland, 1984; Karabulut, 2016; Akhtar, Hongyuan, Iqbal, Ankomah, 2020) แต่จากการทบทวนวรรณกรรมทั้งในและต่างประเทศพบว่า ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จนี้ มีอิทธิพลและไม่มีอิทธิพลต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่ ดังนั้นเพื่อเป็นการยืนยันถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะทดสอบเพื่อหาข้อสรุปในการศึกษาครั้งนี้ โดย

- 1) ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกที่มีต่อความล้มเหลว หมายถึง ทัศนคติที่ดี ที่มีต่อปัญหาที่เกิดขึ้นและสามารถเผชิญกับปัญหาเหล่านั้นได้ เรียนรู้ และจัดการปัญหาเหล่านั้นอย่างเป็นระบบและมีอาชีพ

- 2) ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความมั่นใจในความสามารถของตัวผู้ประกอบการเอง ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการทำธุรกิจ
- 3) ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ หมายถึง ความปรารถนาหรือความทะเยอทะยานที่จะประสบความสำเร็จของผู้ประกอบการ

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

จริยา กอสุขทวีคุณ (2561) ได้ศึกษาศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย โดยเก็บข้อมูลวิจัยกับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร จำนวน 231 คน ซึ่งงานวิจัยนี้ได้ศึกษาปัจจัยภายในซึ่งประกอบไปด้วย ความต้องการประสบความสำเร็จ ความเชื่อต่อปัจจัยควบคุม ความกล้าเสี่ยง อดทนต่อความไม่แน่นอน แรงปรารถนา การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการตั้งเป้าหมาย โดยจากผลการศึกษาพบว่า มีเพียงปัจจัยด้านแรงปรารถนา การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการตั้งเป้าหมาย ที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ซึ่งงานวิจัยได้เสนอแนะเพิ่มเติม ให้มหาวิทยาลัยพัฒนาความรู้ของความเป็นผู้ประกอบการ (Hard skills) ให้แก่นักศึกษาไปพร้อม ๆ กับทักษะด้านความเป็นผู้ประกอบการ (Soft skills)

ชาญชัย พรหมมี และ สิริมา นาคสาย (2563) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนิสิตหลักสูตรที่มุ่งเน้นการเป็นผู้ประกอบการ มหาวิทยาลัยพะเยา โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนิสิตที่กำลังศึกษาในหลักสูตรที่มุ่งเน้นการเป็นผู้ประกอบการ จำนวน 202 คน ซึ่งงานวิจัยนี้ได้ศึกษาปัจจัยทางด้านทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน และปัจจัยคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ ที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ทั้งปัจจัยทางด้านทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนปัจจัยทางด้านคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ และปัจจัยทางด้านคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการจะประกอบไปด้วย 1. ความเป็นอิสระ 2. ความมีนวัตกรรม 3. ความกล้าเสี่ยง 4. ความสามารถในการแข่งขัน 5. การเรียนรู้ 6. ความต้องการบรรลุความสำเร็จ 7. ความคิดริเริ่มของบุคคล ซึ่งคุณลักษณะทั้ง 7 นี้ล้วนส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา และคุณลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่สามารถปลูกฝังและพัฒนาได้จาก กระบวนการเรียนรู้ การทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง หรือเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้อื่น ซึ่งมีความจำเป็นอย่างมากในการพัฒนาด้านความเป็นผู้ประกอบการ

Lope pihie and Bagheri (2013) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศมาเลเซีย จำนวนทั้งสิ้น 722 คน โดยผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อปัจจัยด้านความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ซึ่งผลทางอ้อมจะผ่านปัจจัยด้านการรับรู้การควบคุมตนเอง (Self-Regulation) และงานวิจัยนี้ให้แนะให้มีการจัดการเรียนการสอนด้านความเป็นผู้ประกอบการให้มีการส่งเสริมทักษะด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากปัจจัยนี้มีอำนาจในการทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด

Elnadi and Hani Gheith (2021) ได้ศึกษาปัจจัยทางด้านระบบนิเวศของผู้ประกอบการ (Entrepreneurial ecosystem) ซึ่งเป็นปัจจัยสิ่งแวดล้อม และปัจจัยทางการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน ที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ลงเรียนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับความเป็นผู้ประกอบการ ในมหาวิทยาลัยในประเทศซาอุดีอาระเบีย โดยจากผลการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลทางตรงต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาและยังเป็นตัวแปรคั่นกลาง (Mediator) ระหว่างปัจจัยด้านระบบนิเวศของผู้ประกอบการและความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสนับสนุนผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น จำเป็นต้องพัฒนาทักษะด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง และจะต้องสร้างระบบนิเวศการก่อตั้งธุรกิจให้มีความพร้อมสำหรับการตั้งธุรกิจใหม่จากนักศึกษาในขณะที่กำลังศึกษาหรือหลังจากสำเร็จการศึกษาในมหาวิทยาลัย

Hui He et al. (2020) ได้ศึกษาปัจจัยด้านมุมมองต่อความล้มเหลวในอดีต (Past failure) และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของโดยการเปรียบเทียบบริบทของ 2 ประเทศระหว่างประเทศจีนและประเทศไต้หวัน โดยใช้ข้อมูลจาก Global Entrepreneurship Monitor (GEM) ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ ซึ่งผลการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านมุมมองต่อความล้มเหลวในอดีต มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ไม่ว่าจะในประเทศจีนหรือไต้หวัน ซึ่งให้ผลไม่ต่างกันมาก แสดงว่าผู้ประกอบการ ยังมีมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวมากในอดีตมากเท่าไร จะรับรู้ว่าคุณเองได้เรียนรู้อะไรในความล้มเหลวครั้งนั้น จะเกิดการเรียนรู้ และนำไปสู่ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่อีกครั้งได้ และปัจจัยด้านมุมมองต่อความล้มเหลวในอดีตยังส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการผ่านตัวแปรคั่นกลาง คือปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง แสดงให้เห็นว่า หากผู้ประกอบการมีมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวเป็นเสมือนสิ่งที่จะได้เรียนรู้ ไตร่ตรอง พิจารณาส่งที่เกิดขึ้น นำไปสู่ความมั่นใจในการทำธุรกิจ จะทำให้เกิดความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ได้

Subramanian and Vinoth Kumar (2009) ได้ศึกษาปัจจัยด้านการรับมือกับความล้มเหลว ปัจจัยด้านสุขภาพทางจิตใจ (Mental health) และปัจจัยด้านความนับถือตนเอง (Self-Esteem) ที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของผู้ประกอบการที่เคยล้มเลิกการทำธุรกิจมาก่อนและยังไม่ได้เริ่มก่อตั้งธุรกิจใหม่ในพื้นที่ Coimbatore District, Tamil Nadu ประเทศอินเดีย จำนวนทั้งสิ้น 140 คน โดยผลการศึกษาพบว่าผู้ประกอบการที่มีปัจจัยด้านการรับมือกับความล้มเหลวที่ดี จะมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่อีกครั้ง โดยปัจจัยย่อยได้แก่ ปัจจัยด้านการโฟกัสใหม่เชิงบวก (Positive refocusing) การวางแผนใหม่ (Refocus on Planning) และการปรับเปลี่ยนมุมมอง (Putting into perspective) แสดงให้เห็นว่าการมีมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่

Noguera, Alvarez, And Urbano (2013) ได้ศึกษาปัจจัยด้านความกลัวต่อความล้มเหลว ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ปัจจัยการรับรู้ทางด้านโอกาส (Perceived Opportunity) และปัจจัยทางด้านต้นแบบของการเป็นผู้ประกอบการ (Role Model) โดยใช้ข้อมูลจาก GEM มาวิเคราะห์ โดยกลุ่มตัวอย่างคือผู้ประกอบการที่อยู่ในพื้นที่ Catalonia ในประเทศสเปน จำนวนทั้งสิ้น 2000 คน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีอิทธิพล

เชิงบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของผู้หญิง (Woman Entrepreneur) และปัจจัยด้านความกลัวต่อความล้มเหลวมีอิทธิพลเชิงลบต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของผู้หญิง แสดงว่ายิ่งผู้ประกอบการมีความกลัวต่อความล้มเหลวน้อยเท่าไร จะยิ่งมีความอยากเป็นผู้ประกอบการมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งผลงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยที่ได้ศึกษาข้างต้น (Subramanian and Vinoth Kumar, 2009; Hui He et al., 2020)

Akhtar et al. (2020) ได้ศึกษาปัจจัยทางด้านความต้องการความสำเร็จ และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ที่ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก (SME) ในประเทศปากีสถานจำนวนทั้งสิ้น 123 คน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จมีอิทธิพลทางตรงต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ และทางอ้อมเมื่อผ่านปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จนี้มีอำนาจในการพยากรณ์การเกิดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง แสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จนี้มีอิทธิพลในการทำนายความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ McClelland (1976)

Kusumawijaya (2019) ได้ศึกษาปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ และปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุม ที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กในพื้นที่เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย จำนวนทั้งสิ้น 190 คน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ทั้งปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ และปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุม มีอิทธิพลในทางบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ อีกทั้งปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น ยังเป็นตัวแปรคั่นกลางระหว่างปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จและปัจจัยด้านความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้

ภัทรานิชรุ์ สรเสริมสมบัติ (2561) ได้ศึกษาปัจจัยด้านคุณลักษณะที่ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษานักศึกษาปริญญาตรีบริหารธุรกิจชั้นปีที่ 4 ที่ยังคงสภาพอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จำนวนทั้งสิ้น 554 คน ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวประกอบไปด้วย 1.ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ 2.ความกล้าเสี่ยง 3.ความอดทนต่อภาวะคลุมเครือ 4.ประเภทของแรงบันดาลใจในการประกอบธุรกิจ 5.ทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อความล้มเหลว 6.ทัศนคติที่ดีต่อความแปลกใหม่ และ 7.ความเชื่อมั่นในศักยภาพของตน และผลการวิจัยของงานวิจัยนี้พบว่า ปัจจัยด้านความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ความกล้าเสี่ยง ความอดทนต่อภาวะคลุมเครือ ประเภทของแรงบันดาลใจในการประกอบธุรกิจ ทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อความล้มเหลว และทัศนคติที่ดีต่อความแปลกใหม่ มีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา จะเห็นได้ว่าผลของการศึกษาดังกล่าวงานวิจัยนี้สามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะความเป็นผู้ประกอบการ เพื่อก่อให้เกิดความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ให้แก่นักศึกษาได้

Karabulut (2016) ได้ศึกษาคุณลักษณะด้านความเป็นผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศตุรกี จำนวนทั้งสิ้น 480 คน ซึ่งคุณลักษณะของงานวิจัยนี้ได้นำมาศึกษา ประกอบไปด้วย 1.ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุม 2.ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ 3.การยอมรับความเสี่ยง และ 4.ความตื่นตัวของผู้ประกอบการ โดยผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านคุณลักษณะทั้ง 4 นี้ มีอิทธิพลทางบวกต่อความตั้งใจ

ที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลในการทำนายนามากที่สุดได้แก่ 1.ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ 2.ความตื่นตัวของผู้ประกอบการ 3.การรับรู้ความสามารถในการควบคุม และ 4.การยอมรับความเสี่ยง ตามลำดับ จะเห็นว่างานวิจัยนี้ ให้ผลที่สอดคล้องกับงานวิจัยที่ได้ศึกษาในก่อนหน้า

Indarti and Kristiansen (2003) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศนอร์เวย์ จำนวนทั้งสิ้น 121 คน โดยผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ และปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุม ไม่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจที่จะก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา แต่ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองและปัจจัยเชิงบริบทซึ่งประกอบไปด้วย ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน ความสามารถในการเข้าถึงแหล่งข้อมูล และเครือข่ายทางสังคม มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่

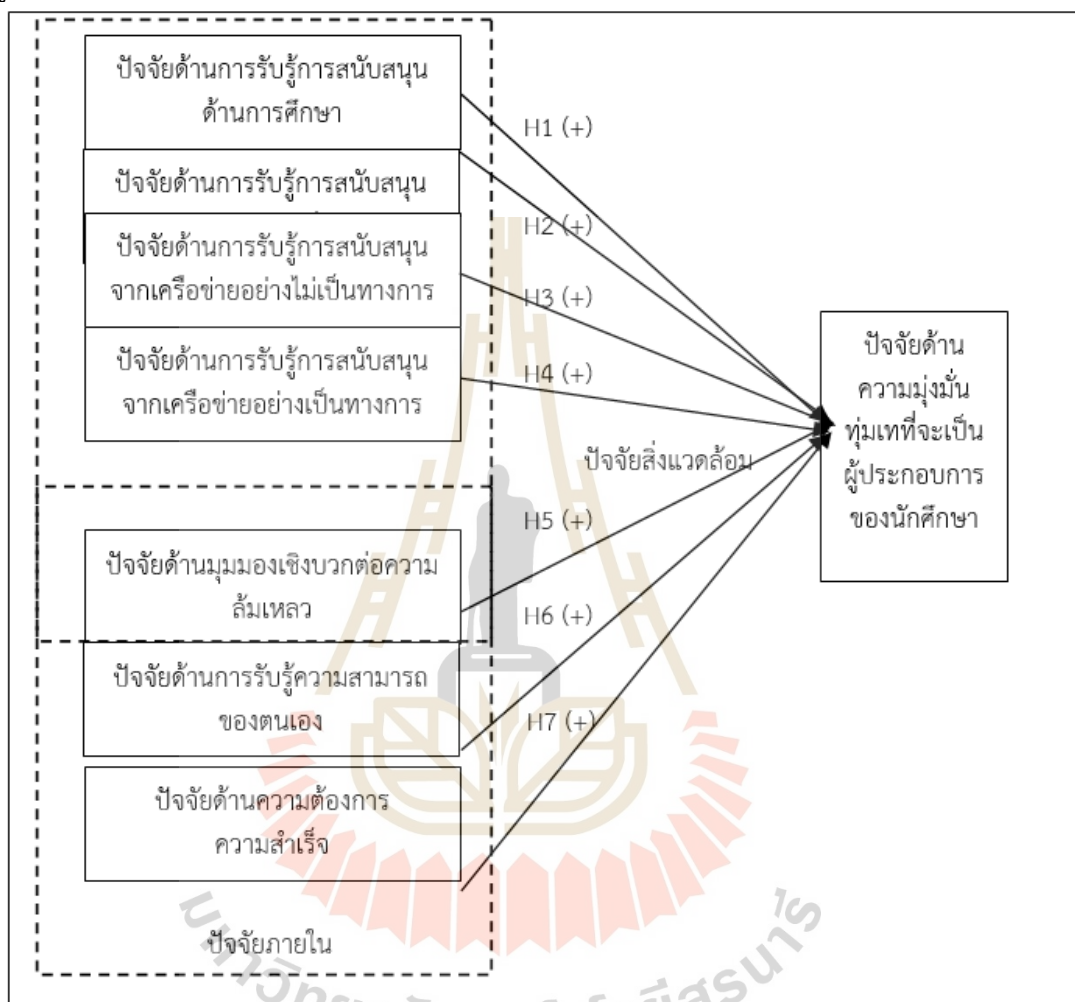
ตารางที่ 2.2 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

ผู้แต่ง	ปี	ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว	ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง	ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ
จริยา กอสุขทวีคุณ	2561	-	✓	✗
ชาญชัย พรหมมี และสิริมา นาคสาย	2563	-	✓	-
Indati and Kristiansen	2003	-	✓	✗
Lope pihie and Bagheri	2013	-	✓	-
Elnadi and Hani Gheith	2021	-	✓	-
Subramanian and Vinoth Kumar	2009	✓	-	-
Noguera, Alvarez, And Urbano	2013	✓	✓	-
Hui He et al.	2020	✓	-	-
ภัทรานิชษฐ์ สรเสริมสมบัติ	2561	✓	-	✓
Karabulut	2016	-	-	✓
Kusumawijaya	2019	-	-	✓
Akhtar et al.	2020	-	✓	✓

หมายเหตุ : ✓ หมายถึง มีอิทธิพลทางบวก, ✗ หมายถึง ไม่มีอิทธิพล, - หมายถึง ไม่ได้ศึกษาปัจจัยนั้น

2.7 กรอบแนวคิดงานวิจัย

การศึกษาเรื่อง ผลของการรับรู้ของผู้ประกอบการนักศึกษาด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ ได้กำหนดกรอบแนวคิดของงานวิจัย ได้ดังรูปที่ 2.3

รูปที่ 2.3 กรอบแนวคิดของงานวิจัย

จากการสรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายใน ดังตารางที่ 2.1 และ 2.2 และกรอบแนวคิดของงานวิจัย ดังรูปที่ 2.3 สามารถกำหนดสมมติฐานของงานวิจัยได้ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Lüthje and Franke, 2003; Turker and Selcuk, Senem, 2009; Gelard and Saleh, 2011; Kadir et al., 2012; Denanyoh et al., 2015; อนงค์ รุ่งสุข, 2559)

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Lüthje and Franke, 2003; Turker and Selcuk, 2009; Gelard and Saleh, 2011; Denanyoh et al., 2015; สำคัญสุด สีหตุลานนท์, 2560)

สมมติฐานข้อที่ 3 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Denanyoh et al., 2015; Ambad & Damit, 2016; Wibowo et al., 2019; สำคัญสุด สีหตุลานนท์, 2560)

สมมติฐานข้อที่ 4 ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Lüthje and Franke, 2003; Gelard and Saleh, 2011)

สมมติฐานข้อที่ 5 ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Subramanian and Vinoth Kumar, 2009; Noguera, Alvarez, and Urbano, 2013; Hui He et al., 2020; ภัทรานิษฐ์ สรเสริมสมบัติ, 2561)

สมมติฐานข้อที่ 6 ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (จรรยา กอสุขทวีคุณ, 2561; ชาญชัย พรหมมี และสิริมา นาคสาย, 2563; Indati and Kristiansen, 2003; Lope pihie, and Bagheri, 2013; Elnadi and Hani Gheith, 2021; Noguera, Alvarez, And Urbano, 2013; Akhtar et al., 2020)

สมมติฐานข้อที่ 7 ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (ภัทรานิษฐ์ สรเสริมสมบัติ, 2561; Karabulut, 2016; Kusumawijaya, 2019; Akhtar et al., 2020)

บทที่ 3

วิธีการดำเนินวิจัย

การศึกษาเรื่องผลของการรับรู้ของผู้ประกอบการนักศึกษาด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 การดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
- 3.5 การจัดการทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ

3.1 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

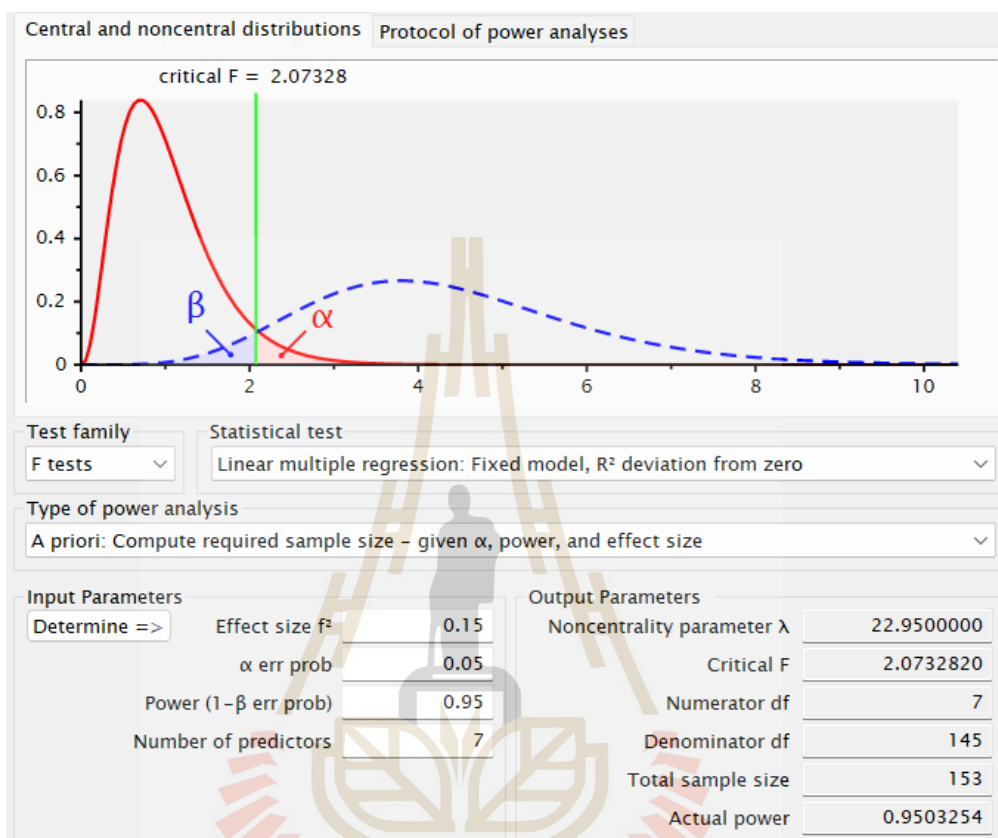
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ ผู้ประกอบการนักศึกษาระดับปริญญาตรี โท หรือเอก ซึ่งเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยที่กำลังดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมและเทคโนโลยี แต่เนื่องจากปัจจุบันนี้ยังไม่มีฐานข้อมูลของผู้ประกอบการนักศึกษาในประเทศไทย และในแต่ละปีมีทั้งผู้ประกอบการนักศึกษาที่เริ่มต้นสร้างธุรกิจใหม่ และผู้ประกอบการนักศึกษาที่ล้มเลิกการทำธุรกิจ ทำให้ไม่สามารถทราบจำนวนประชากรที่แน่นอนได้

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างและการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ผู้ประกอบการนักศึกษาระดับปริญญาตรี โท หรือเอก ซึ่งเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยที่ดำเนินงานอยู่ภายใต้เครือข่ายอุทยานวิทยาศาสตร์ระดับภูมิภาคในประเทศไทย เนื่องจากเป็นเครือข่ายที่มีจำนวนมหาวิทยาลัยครอบคลุมทั่วทุกภูมิภาคในประเทศไทย (สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ, 2564) ซึ่งประกอบไปด้วย 16 มหาวิทยาลัย ได้แก่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยพะเยา มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และมหาวิทยาลัยทักษิณ

ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดของประชากรโดยใช้โปรแกรม GPower เวอร์ชัน 3.1.9.7 ซึ่งเป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (นิพิฐพนธ์ สนิทเหลือ, วัชรพร สาตร์เพ็ชร และ ญาดา นภาพารักษ์, 2562) ในการคำนวณได้กำหนดค่าพาวเวอร์ ($1-\beta$) เท่ากับ 0.95 ค่าอัลฟา (α) เท่ากับ 0.05 ค่าขนาดอิทธิพล (Effect size) เท่ากับ 0.15 และจำนวนตัวแปรในการทำนาย (Number of predictors) เท่ากับ 7 ตัวแปรทำนาย ผลที่ได้คือขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

เท่ากับ 153 ตัวอย่าง ดังรูปที่ 3.1 แต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยควรเผื่อกลุ่มตัวอย่างไว้ประมาณ 10-20% ในกรณีผู้ตอบแบบสำรวจตอบกลับไม่ครบ (Anderson and Gerbing, 1984) ดังนั้นจะได้กลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 180 ตัวอย่าง

รูปที่ 3.1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องทำการเก็บข้อมูล โดยโปรแกรม GPower 3.1.9.7

3.1.3 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น (Non-probability Sampling) ด้วยวิธีสุ่มแบบแบบเจาะจงหรือแบบใช้วิจารณญาณ (Purposive sampling ตามเกณฑ์การคัดเลือกได้แก่ 1) เป็นผู้ประกอบการที่ยังคงมีสถานะเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย 2) ดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 เดือนและกำลังดำเนินธุรกิจนี้อยู่ และ 3) เคยเข้าร่วมกิจกรรมที่ส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการภายในหรือนอกมหาวิทยาลัย เพื่อให้สอดคล้องกับนิยามของตัวแปรตามของงานวิจัยนี้

3.2 การดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงประมาณ (Quantitative research) ซึ่งมีวิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปแบบของการสำรวจ (Survey method) โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามออนไลน์ (Online questionnaire) ผ่านทาง Google form การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการโดยผู้วิจัยได้ทำการส่งเอกสารประชาสัมพันธ์และรายละเอียดของงานวิจัยนี้ไปที่หน่วยงาน

ศูนย์บ่มเพาะความเป็นผู้ประกอบการนักศึกษาในแต่ละมหาวิทยาลัยทั้ง 16 แห่งที่อยู่ภายใต้เครือข่ายของอุทยานวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย เพื่อขอความอนุเคราะห์ผู้ประกอบการนักศึกษาที่มีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขของกลุ่มตัวอย่างที่งานวิจัยนี้ได้กำหนดไว้ทำการตอบแบบสอบถาม โดยช่วงระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามนี้ ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน – 30 กันยายน 2565 เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการตามหลักจริยธรรมพื้นฐานของการวิจัยในมนุษย์ 3 ประการ ได้แก่ หลักความเคารพในบุคคล หลักคุณประโยชน์ ไม่ก่ออันตราย และความยุติธรรม เพื่อพิทักษ์สิทธิศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ความปลอดภัยและความเป็นอยู่ที่ดีของผู้ร่วมโครงการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการขอรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์และได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี เมื่อวันที่ 11 มีนาคม 2565 โดยมีรหัสโครงการคือ EC-65-0012

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้คือ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือและเอกสารต่าง ๆ โดยลักษณะของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

3.3.1 ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามส่วนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง โดยมีรายละเอียดของแบบสอบถามดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงข้อมูลของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำถาม	ประเภทของข้อมูล		ประเภทของคำถาม		
	นามบัญญัติ (Nominal Scale)	เรียงลำดับ (Ordinal Scale)	คำถามปลาย เปิด เลือกตอบ ได้ข้อเดียว	คำถามปลาย ปิด เลือกตอบ ได้หลายข้อ	คำถามปลายเปิด ตอบคำถามโดย การกรอกข้อมูล
1. เพศ	✓		✓		
2. อายุ		✓	✓		
3. คณะที่ศึกษาในปัจจุบัน	✓		✓		
4. ระดับการศึกษาในปัจจุบัน		✓	✓		
5. มหาวิทยาลัย	✓				✓
6. ประสบการณ์การเข้าร่วม กิจกรรมทางด้านการ ส่งเสริมความเป็น ผู้ประกอบการ	✓			✓	
7. รายชื่อวิชา ค่ายพัฒนา กิจกรรมการแข่งขัน หรือ หลักสูตร/โปรแกรมที่ผู้ตอบ แบบสอบถามเคยเข้าร่วม	✓				✓

ตารางที่ 3.1 แสดงข้อมูลของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป (ต่อ)

คำถาม	ประเภทของข้อมูล		ประเภทของคำถาม		
	นามบัญญัติ (Nominal Scale)	เรียงลำดับ (Ordinal Scale)	คำถามปลาย เปิด เลือกตอบ ได้ข้อเดียว	คำถามปลาย เปิด เลือกตอบ ได้หลายข้อ	คำถามปลายเปิด ตอบคำถามโดย การกรอกข้อมูล
8. ประเภทของแนวคิดธุรกิจที่กำลังทำอยู่ (Startup/Spin-off)	✓		✓		
9. ระยะเวลาในการเริ่มทำแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้ (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน)		✓	✓		
10. ท่านเคยทำธุรกิจอย่างอื่นนอกเหนือจาก Startup/Spin-off หรือไม่	✓		✓		
11. ถ้าหากเคย เคยทำธุรกิจแบบใด	✓			✓	
12. ท่านเคยมีธุรกิจที่จัดตั้งในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือไม่		✓	✓		
13. อาชีพของบิดา	✓		✓		
14. อาชีพของมารดา	✓		✓		
15. อาชีพของผู้เลี้ยงดู	✓		✓		
16. ท่านมีญาติพี่น้องทำธุรกิจส่วนตัวหรือไม่	✓		✓		

3.3.2 ส่วนที่ 2 แบบสอบถามตามกรอบแนวคิดการวิจัย

ส่วนนี้จะประกอบไปด้วยแบบสอบถามที่วัดระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม ประกอบไปด้วย การรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ และการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ แบบสอบถามที่วัดระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายใน ประกอบไปด้วย มุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความต้องการความสำเร็จ และแบบสอบถามที่วัดระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ โดยมีจำนวนข้อและปรับปรุงแบบสอบถามจากงานวิจัยต่าง ๆ ดังตารางที่ 3.2 เป็นแบบสอบถามที่ใช้มาตรวัดแบบ Rating Scale ตามรูปแบบของ Likert Scale โดยให้ผู้ตอบคำถามเลือกตอบได้เพียงคำตอบเดียว มี 5 ระดับใช้ระดับในการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval Scale) โดยมีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.2 แสดงข้อมูลของแบบสอบถามตามกรอบแนวคิดงานวิจัย

ตัวแปร	จำนวนข้อ	ปรับปรุงจาก
ปัจจัยสิ่งแวดล้อม		
การรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา	3	Gelard and Saleh (2011), Wibowo et al. (2019)
การรับรู้การสนับสนุนทางนโยบาย	4	
การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ	5	
การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ	4	
ปัจจัยภายใน		
มุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว	2	Politis and Gabrielsson (2008)
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	12	Chew et al. (2016)
ความต้องการความสำเร็จ	4	Indarti and Kristiansen (2003)
ปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ		
ความมุ่งมั่นทุ่มเทด้านอารมณ์	5	Allen and Meyer (1990), Anne- Flore (2016)
ความมุ่งมั่นทุ่มเทต่อเนื้อง	5	
ความมุ่งมั่นทุ่มเทด้านบรรทัดฐาน	5	

ตารางที่ 3.3 แสดงเกณฑ์การให้คะแนน ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายใน และระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

ระดับการรับรู้/ระดับความคิดเห็น	เกณฑ์การให้คะแนน
มีระดับความคิดเห็นในด้านนั้นมากที่สุด	5
มีระดับความคิดเห็นในด้านนั้นมาก	4
มีระดับความคิดเห็นในด้านนั้นปานกลาง	3
มีระดับความคิดเห็นในด้านนั้นน้อย	2
มีระดับความคิดเห็นในด้านนั้นน้อยที่สุด	1

การแปลความหมาย ใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวัดมาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา โดยใช้สูตรการคำนวณช่วงความกว้างของชั้น (บุญใจ ศรีสถิตนรากร, 2555)

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= (5-1)/5 \\
 &= 0.8
 \end{aligned}$$

เกณฑ์การแปลความหมาย มีรายละเอียดตามตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 แสดงเกณฑ์การแปลความหมาย ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายในและระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่น ทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ระดับการรับรู้/ระดับความคิดเห็น
4.21 – 5.00	มีระดับการรับรู้การสนับสนุน/ระดับความคิดเห็นในด้านนั้นมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีระดับการรับรู้การสนับสนุน/ระดับความคิดเห็นในด้านนั้นมาก
2.61 – 3.40	มีระดับการรับรู้การสนับสนุน/ระดับความคิดเห็นในด้านนั้นปานกลาง
1.81 – 2.60	มีระดับการรับรู้การสนับสนุน/ระดับความคิดเห็นในด้านนั้นน้อย
1.00 – 1.80	มีระดับการรับรู้การสนับสนุน/ระดับความคิดเห็นในด้านนั้นน้อยที่สุด

3.4 การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้สร้างและหาประสิทธิภาพเครื่องมือดังนี้

1. ทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรที่ต้องการวัดและใช้เป็นข้อมูลในการสร้างเครื่องมือ

2. พัฒนาเครื่องมือสำหรับการสร้างแบบสอบถาม

3. นำเครื่องมือที่พัฒนาแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาในการวัดการใช้ภาษา ความครอบคลุมของเนื้อหาและจำนวนข้อคำถาม แล้วทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

4. ทดสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านความเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความครอบคลุมของคำถาม ความถูกต้องชัดเจนของภาษา ความสอดคล้องและการนำไปใช้ พร้อมทั้งให้คะแนนเพื่อนำไปคำนวณค่าดัชนีวัดความสอดคล้อง (index of item objective congruence: IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังตารางที่ 3.5

ตารางที่ 3.5 แสดงเกณฑ์การให้คะแนนทดสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity)

ระดับคะแนน	การแปลผล
+1	มีความแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตามจุดประสงค์/เนื้อหานั้น
0	มีความไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตามจุดประสงค์/เนื้อหานั้น
-1	มีความแน่ใจว่าข้อคำถามไม่ได้วัดจุดประสงค์/เนื้อหานั้น

$$\text{สูตร } IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดย IOC = ดัชนีความสอดคล้อง

R = คะแนนการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

$\sum R$ = ผลรวมของคะแนนพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

คำถามที่มีค่าดัชนีวัดความสอดคล้องต่ำกว่า 0.50 จะถูกตัดออกหรือถูกปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่ง Rovinelli and Hambleton (1977) แสดงให้เห็นว่า ค่าอำนาจจำแนกมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือว่ารายชื่อของแบบสอบถามมีความสอดคล้องกันระหว่างรายชื่อของแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด ผลการทดสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถามซึ่งพิจารณาจากค่า IOC แสดงดังตารางที่ 3.6

ตารางที่ 3.6 แสดงผลการทดสอบความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม

ประเด็นคำถาม	จำนวนข้อ			จำนวนข้อคำถาม	
	ค่า IOC = 0.33	ค่า IOC = 0.67	ค่า IOC = 1.00	ก่อนทำ IOC	หลังทำ IOC
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป	-	-	-	16	16
ตอนที่ 2 แบบสอบถามด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อม	3	3	10	16	16
ตอนที่ 3 แบบสอบถามด้านปัจจัยภายใน	-	1	19	20	20
ตอนที่ 4 แบบสอบถามด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ	2	1	12	15	15
รวมข้อคำถามทั้งหมด				67	67

เมื่อพิจารณาเกณฑ์ของค่าความตรงของเนื้อหาพบว่า มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์มีจำนวนทั้งสิ้น 46 ข้อ และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 5 ข้อ โดยข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์นั้นผู้วิจัยได้ใช้ดุลยพินิจและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญในการปรับปรุงข้อคำถาม เพื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการวัด ก่อนนำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้เบื้องต้น

5. นำเครื่องมือไปทดลองใช้เบื้องต้น ก่อนนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจริง โดยทำการเก็บข้อมูลกับกลุ่มทดลองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีคุณสมบัติเดียวกับประชากรของงานวิจัยอย่างน้อย 30 คน (Iacobucci and Duhachek, 2003) โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงข้อคำถามเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จำนวน 31 คน โดยกลุ่มที่นำไปทดลองนี้จะมีคุณลักษณะเหมือนกับประชากรของงานวิจัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงข้อคำถามให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นก่อนนำไปรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัย

6. ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) จะใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาร์ช (Conbach's Alpha Coefficient: α coefficient) สำหรับค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาร์ชคำนวณได้จากสูตร

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

โดย α = ค่าความเชื่อมั่น

K = จำนวนคำถาม

S_i^2 = ความแปรปรวนแต่ละคำถาม

$$S_t^2 = \text{ความแปรปรวนคะแนนรวม}$$

การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบาร์ช โดยทั่วไปแล้วหากค่าแอลฟามีค่ามากกว่า 0.7 แสดงว่าเครื่องมือนั้นมีค่าความเชื่อมั่นที่สูง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับการศึกษาของงานวิจัยนั้นด้วย หากงานวิจัยนั้น เป็นการศึกษาด้านจิตวิทยา หรือชุดความคิดของมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ค่อนข้างไม่แน่นอน ค่าแอลฟาที่ยอมรับได้คือ 0.45 แต่ถ้าหากงานวิจัยนั้นเป็นการศึกษาด้านเครื่องมือของวิศวกร ซึ่งต้องการของแม่นยำของข้อมูล ค่าแอลฟาจำเป็นที่จะต้องมากกว่า 0.9 (Taber, 2017) ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามของงานวิจัยนี้ แสดงได้ดังตารางที่ 3.7

ตารางที่ 3.7 แสดงค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัย

ตัวแปร	ค่าความเชื่อมั่น (α) ก่อนนำไปเก็บข้อมูล จริง (n = 31)	ค่าความเชื่อมั่น (α) หลังเก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง (n = 171)
ด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา	0.871	0.818
ด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง	0.454	0.701
ด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ	0.924	0.870
ด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ	0.742	0.630
ด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว	0.796	0.700
ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง	0.770	0.678
ด้านความต้องการความสำเร็จ	0.505	0.543
ด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ	0.684	0.627
รวมค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัยทั้งหมด	0.893	0.854

จากตารางที่ 3.7 การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัยจากการนำไปทดสอบก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง โดยพบว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่ยอมรับได้คือ ไม่ต่ำกว่า 0.45 โดยงานวิจัยนี้มีค่าต่ำสุดที่ 0.454 (Taber, 2017) และผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติมถึงความยากง่ายในการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถอ่านแล้วทำความเข้าใจแบบสอบถามได้ แต่จะมีข้อคำถาม 1 ข้อจากแบบสอบถามตอนที่ 4 ปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ที่กลุ่มตัวอย่างยังคงตอบไม่ได้ตามวัตถุประสงค์ในการวัดของข้อนี้ ซึ่งข้อคำถามถามว่า ” ถ้าฉันล้มเลิกธุรกิจที่กำลังทำอยู่ตอนนี้ ก็ไม่ได้สร้างความเสียหายอะไรมากให้ตัวเอง ” ผู้วิจัยเลยทำการตัดข้อคำถามข้อนี้แล้วทำการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาอีกครั้ง จะได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการเท่ากับ 0.794 และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารวมของงานวิจัยชุดนี้ก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริง คือ 0.893 แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมืออยู่ในระดับสูง (Cortina, 1993) ดังนั้นผู้วิจัยสามารถนำแบบสอบถามชุดนี้ออกไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างได้ และหลังจากเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ทำการหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัยอีกครั้ง โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา โดยพบว่าค่าแอลฟาผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่ยอมรับได้คือ ไม่ต่ำกว่า 0.45 โดยงานวิจัยนี้มีค่าต่ำสุดที่ 0.543 (Taber, 2017) และมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารวมของ

งานวิจัยชุดนี้หลังจากเก็บข้อมูลจริง คือ 0.854 แสดงว่ามีค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมืออยู่ในระดับสูง (Cortina, 1993)

7. เก็บข้อมูลจริง เมื่อได้เครื่องมือที่ผ่านการทดสอบแล้ว ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างผ่านศูนย์บ่มเพาะความเป็นผู้ประกอบการในแต่ละมหาวิทยาลัยทั้ง 16 แห่ง โดยงานวิจัยนี้ได้มีการกำหนดขนาดตัวอย่างไว้ที่ 180 ตัวอย่าง แต่สามารถรวบรวมได้ 171 ตัวอย่าง อย่างไรก็ตาม จำนวนที่รวบรวมข้อมูลได้จริง อยู่ในเกณฑ์ขนาดตัวอย่างของงานวิจัยนี้ ซึ่งได้คำนวณโดยใช้โปรแกรม GPower ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำคือ 153 ตัวอย่าง

3.5 การจัดการข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 การจัดการข้อมูล

1. **ตรวจสอบข้อมูล (Editing)** ผู้วิจัยทำการดาวน์โหลดข้อมูลการตอบแบบสอบถามจาก Google form แล้วทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามโดยการแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก
2. **การลงรหัส (Coding)** นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้ว มาลงรหัสตามที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า
3. **การประมวลผลข้อมูลที่ลงรหัสแล้ว** ได้นำมาแปลงข้อมูลสำหรับการประมวลผล จากนั้นประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package for Social Science หรือ SPSS)

3.5.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และการวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) โดยมี การวิเคราะห์ทั้งหมด 3 ลักษณะ คือ 1) การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา 2) การวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติก่อนการวิเคราะห์แบบการถดถอยพหุคูณ และ 3) การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) **การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา** เพื่อบรรยายข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยวิเคราะห์หาค่า ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ความถี่ (Frequency) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD) โดยสามารถคำนวณได้ดังนี้

1.1) ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (อภิรักษ์ จันทานี. 2538: 75)

$$P = \frac{f(100)}{n}$$

เมื่อ P แทนร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์

F แทนความถี่หรือจำนวนที่ต้องการเปลี่ยนแปลงให้เป็นร้อยละ

n แทนจำนวนความถี่ทั้งหมดหรือจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.2) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) โดยใช้สูตร (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2546: 36)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{x} แทนค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum x$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

1.3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541: 165)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ $S.D$ แทนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 x แทนคะแนนแต่ละกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum x^2$ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 n แทนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 $n-1$ แทนจำนวนตัวแปรอิสระ

2) การวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติก่อนการวิเคราะห์แบบการถดถอยพหุคูณ ประกอบไปด้วย 3 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

2.1) การตรวจสอบค่าผิดปกติ (Outlier) ข้อมูลที่มีค่าผิดปกติจะมีผลต่อการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งค่าผิดปกติอาจเกิดจากกลุ่มตัวอย่างมีความผิดปกติหรือแตกต่างไปจากกลุ่มจริง หรืออาจเกิดจากการผิดพลาดในการบันทึกเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งค่าผิดปกติจะทำให้ผลการวิเคราะห์ทางสถิติมีนัยสำคัญที่ผิดเพี้ยนไป การตรวจสอบค้นหาค่าผิดปกติมีอยู่หลายวิธี เช่น การคำนวณคะแนนมาตรฐาน โดยยึดหลักเกณฑ์คะแนนมาตรฐานที่มากกว่า ± 3 ขึ้นไปจะถือว่าข้อมูลนั้นมีค่าผิดปกติ หรือการหาค่าส่วนที่เหลือมาตรฐาน (Standardized Residual) ซึ่งสามารถคำนวณได้จากโปรแกรม SPSS หรือการใช้การคำนวณคะแนนเฉลี่ยเมื่อหักข้อมูลคะแนนนั้นออก แล้วคำนวณคะแนนความแตกต่างระหว่างคะแนนดิบนั้นกับค่าเฉลี่ย ถ้าผลต่างมีค่าแตกต่างไปจากค่าอื่น ๆ แสดงว่าเกิดจากค่าผิดปกติ (ฉัตรสิริ ปิยะพิมลสิทธิ์, 2547) โดยงานวิจัยนี้ใช้วิธีการหาค่าส่วนที่เหลือมาตรฐานคำนวณโดยโปรแกรม SPSS หากค่าส่วนที่เหลือมาตรฐานมีค่าเกิน 2 แสดงว่าข้อมูลนั้นเป็นค่าผิดปกติ (Serdahl, 1996) ผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลนั้นมาวิเคราะห์ในส่วนข้อมูลทั่วไปและการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

2.2) การทดสอบการแจกแจงข้อมูล เพื่อทดสอบว่าข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ (Normal Curve) หรือไม่ โดยการพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ความเบ้ (Skewness Coefficient) ไม่เกิน ± 3 และค่าสัมประสิทธิ์ความโด่ง (Kurtosis Coefficient)

ไม่เกิน ± 10 จึงแสดงว่า ข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างมีการแจกแจงแบบโค้งปกติ (Hair et. al, 2006)

2.3) การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

2.3.1) เพื่อตรวจสอบการเกิดภาวะที่ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์สูงเกินไป (Multicollinearity) หรือไม่ โดยกฎทั่วไปคือ ไม่ควรเกิน 0.75 (Ringim et. al., 2012) ดังนั้น หากตัวแปรอิสระมีระดับความสัมพันธ์เกิน ± 0.75 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันมากเกินไป หรือตรวจสอบโดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบความแปรปรวน (Variance Inflation Factors) หรือค่า VIF โดยเกณฑ์พิจารณาการเกิดภาวะ Multicollinearity นั้น ให้พิจารณาตัวแปรที่มีค่า VIF 10 โดยหากพบว่ามีตัวแปรอิสระที่มีค่า VIF มากกว่า 10 ให้ถือว่าตัวแปรนั้นเกิดภาวะ Multicollinearity ซึ่งจะต้องดำเนินการตัดตัวแปรอิสระนั้นออกจากสมการพยากรณ์ หรือตรวจสอบโดยการดูค่า Tolerance ประกอบกับค่า VIF โดยค่า Tolerance จะแปรผกผันกับค่า VIF เสมอ โดยค่า Tolerance จะมีค่าตั้งแต่ 0-1 ซึ่งหากค่า Tolerance เข้าใกล้ 1 แสดงว่า ตัวแปรเป็นอิสระจากกัน แต่หากเข้าใกล้ 0 แสดงว่าเกิดภาวะ Multicollinearity (พงษ์ศักดิ์ ชิมมอนด์ส, 2560:7,2)

2.3.2) เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมากกว่าหนึ่งตัวและความสัมพันธ์นี้บอกให้ทราบว่าตัวแปรตามและตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันในระดับใด การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณซึ่งกำหนดได้ดังนี้ (Davis, 1971)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ	ความหมาย
มากกว่า 0.70	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
0.50 - 0.69	มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง
0.30 - 0.49	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
0.10 - 0.29	มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ
ต่ำกว่า 0.09	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

3) การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย การสร้างสมการถดถอย หรือสมการพยากรณ์ปัจจัยที่มีผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา วิธีที่เหมาะสมและวิธีที่ดีที่สุดเป็นวิธีการทางสถิติที่ใช้คือ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Linear Regression) โดยอาศัยตัวแปรอิสระเป็นตัวพยากรณ์ การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยแบบ Enter Method เป็นวิธีการนำตัวแปรอิสระทุกตัว ทั้งตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและไม่มีความสำคัญทางสถิติเข้าไปวิเคราะห์ในสมการถดถอย

โดยการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณจากสมการแสดงการความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม (Y) และตัวแปรอิสระ (X) ของประชากรจะเห็นว่า กลุ่มตัวแปรอิสระ ($\alpha + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \dots + \beta_k X_k$) สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงค่าของตัวแปรตามได้ ส่วนหนึ่ง ในส่วนของการเปลี่ยนแปลงที่ไม่สามารถอธิบายได้นี้เรียกว่า ค่าความคาดเคลื่อนในการพยากรณ์ (Error : ϵ) การวิเคราะห์เชิงถดถอยแบบพหุคูณจะเป็นการพยากรณ์หาค่าสัมประสิทธิ์ α และ β_1 จากค่าสถิติ a และ b ที่ได้จากการคำนวณโดยกลุ่มตัวอย่าง โดยหลักการวิเคราะห์ คือ ค่าสัมประสิทธิ์ที่คำนวณได้จะต้องเป็นค่าสัมประสิทธิ์ที่ทำให้สมการดังกล่าว มีค่าความคาดเคลื่อนกำลังสองรวมกันน้อยที่สุด (Ordinary Least Square : OLS)

สมการถดถอยเชิงพหุคูณของประชากร

$$Y = \alpha + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \cdots + \beta_k X_k + \varepsilon$$

สมการถดถอยเชิงพหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง

$$Y = a + b_1 X_1 + b_2 X_2 + \cdots + b_k X_k$$

โดยที่ X คือตัวแปรอิสระ

Y คือตัวแปรตาม

K คือจำนวนตัวแปรอิสระ

เมื่อ α และ a เป็นจุดตัดแกน Y ของสมการถดถอย หรือค่าของ Y เมื่อให้ตัวแปรอิสระทั้งหมดมีค่าเท่ากับศูนย์

ส่วน β และ b เป็นสัมประสิทธิ์ถดถอย (Partial regression coefficient) ของตัวแปรอิสระแต่ละตัว ซึ่งหมายถึง อัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตาม (Y) เมื่อตัวแปรอิสระนั้นเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย โดยตัวแปรอิสระตัวอื่นมีค่าคงที่

โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์ a และ b สามารถคำนวณได้จากสูตรดังนี้

$$\alpha = Y - b_1 X_1 - b_2 X_2 - \cdots - b_k X_k$$

$$b_i = \frac{\sum X_i Y_i - \sum X_i \sum Y_i}{n \sum X_i^2 - (\sum X_i)^2}$$

โดยวิธีการคัดเลือกตัวแปรอิสระเพื่อให้ได้สมการถดถอยที่เหมาะสม มีดังนี้

(1) **Enter Method** เป็นวิธีการเอาตัวแปรอิสระทุกตัวทั้งตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติเข้าไปวิเคราะห์ในสมการถดถอย

(2) **Stepwise Method** เป็นวิธีการคัดเลือกตัวแปรอิสระเข้าสู่สมการโดยจะนำตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากที่สุดเข้าเป็นสมการแรกและทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติก็จะถือว่าสิ้นสุดการคัดเลือก แต่ถ้าพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติก็จะคัดเลือกตัวที่มีความสัมพันธ์อันดับถัดไปเข้าสู่สมการ และทุกครั้งที่มีการนำตัวแปรอิสระตัวใหม่เข้าสู่สมการจะต้องมีการตรวจสอบว่าตัวแปรอิสระทุกตัวที่อยู่ในสมการก่อนหน้านั้นทุกตัวยังคงอยู่ในสมการหรือไม่ถ้าไม่คงอยู่ก็จะถูกคัดออกก่อนแล้วค่อยคัดเลือกตัวแปรอิสระตัวที่มีความสัมพันธ์อันดับถัดไปเข้าสู่สมการ แต่ถ้าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติก็จะถูกคัดออก การคัดเลือกตัวแปรอิสระเข้าสู่สมการจะดำเนินการอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไม่มีตัวแปรอิสระใดถูกนำเข้าหรือคัดออกจากสมการ จึงถือว่าสิ้นสุดการคัดเลือก

(3) **Backward Method** เป็นวิธีการคัดเลือกตัวแปรอิสระออกจากสมการทีละตัวแปร โดยเริ่มจากการสร้างสมการถดถอยที่รวมเอาตัวแปรอิสระทุกตัวเข้าสู่สมการแรกก่อน แล้วจึงคัดเลือกตัวแปรอิสระออกทีละตัวโดยพิจารณาตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามน้อยที่สุด

ถูกคัดออก แล้วทำการทดสอบว่าตัวแปรที่เหลืออยู่สามารถร่วมกันทำนายตัวแปรตามได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ถ้าไม่ได้ก็จะคัดเลือกตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามน้อยอันดับถัดมาออกจากสมการ แล้วดูว่าสมการที่เหลือตัวแปรอิสระอยู่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ถ้ามีนัยสำคัญทางสถิติก็จะหยุดการคัดออกแต่ถ้าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติก็จะทำการคัดเลือกตัวแปรอิสระออกไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะไม่มีตัวแปรอิสระที่ถูกคัดออกอีก การคัดเลือกจะสิ้นสุดเมื่อตัวแปรอิสระที่เหลืออยู่ในสมการมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

(4) **Forward Method** เป็นวิธีการคัดเลือกตัวแปรอิสระเข้าสู่สมการทีละตัวตามลำดับความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม โดยตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากที่สุดจะถูกคัดเลือกเข้าก่อน เมื่อตัวแปรถูกคัดเข้าสมการแล้วจะมีการทดสอบว่าตัวแปรอิสระนั้นสามารถทำนายตัวแปรตามได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่จากนั้นจะทำการคัดเลือกตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามอันดับถัดมาเข้าสมการ แล้วทำการทดสอบว่าตัวแปรอิสระที่อยู่ในสมการสามารถร่วมกันทำนายตัวแปรตามได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ทำเช่นนี้ไปจนกว่าจะไม่มีตัวแปรอิสระใดเข้าไปในสมการได้อีกจึงหยุดการคัดเลือกตัวแปรอิสระ ถือว่าเป็นสมการที่ได้ั้นเหมาะสม

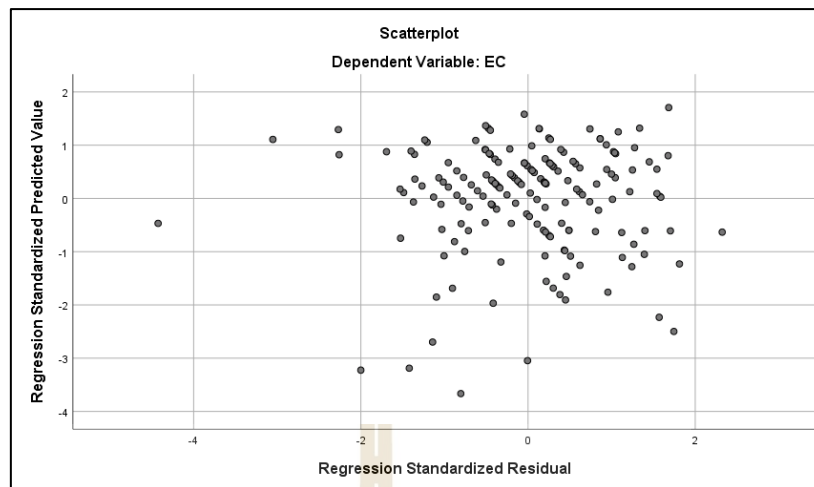
(5) **Remove Method** เป็นวิธีที่กำหนดให้นำตัวแปรอิสระที่ถูกคัดออกจากการวิเคราะห์ของสมการพยากรณ์หลังจากวิเคราะห์โดยวิธี *Enter* แล้ว

3.6 ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ

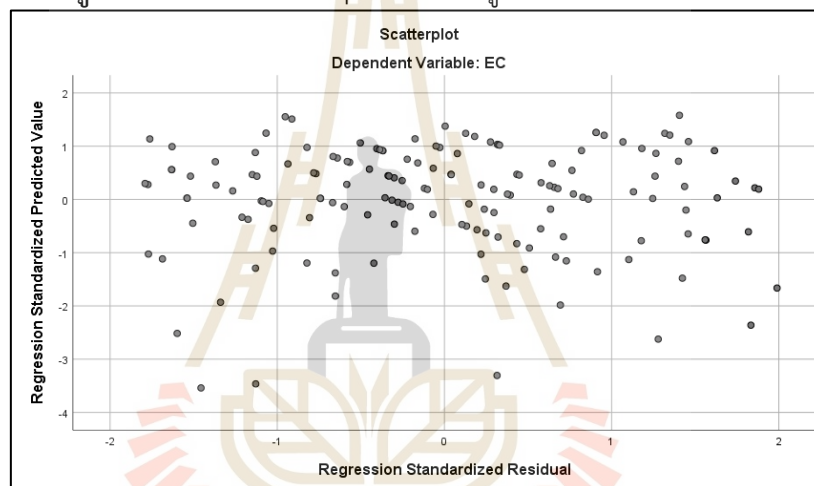
ก่อนการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบข้อมูลในเบื้องต้นแล้วว่ามี การบันทึกข้อมูลครบถ้วน หลังจากนั้นจึงทำการตรวจสอบลักษณะของข้อมูลเชิงปริมาณ การพิจารณาแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

3.6.1 การตรวจสอบค่าผิดปกติ (Outlier)

ในการพิจารณาค่าผิดปกติ งานวิจัยนี้ได้ใช้โปรแกรม SPSS (Statistic Package for Social Science) ในการวิเคราะห์ โดยผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าการกระจายตัวของค่าส่วนเหลือมาตรฐาน (standardized residual) ของข้อมูลส่วนใหญ่จะเกาะกลุ่มที่ค่าไม่เกิน ± 2 ดังรูปที่ 3.2 ดังนั้นผู้วิจัยเลยใช้เกณฑ์หากข้อมูลที่มีค่าส่วนเหลือมาตรฐานเกิน 2 ขึ้นไป จัดให้เป็นค่าผิดปกติ และหลังจากตัดค่าผิดปกติ จะเหลือจำนวนข้อมูลเข้าสู่การวิเคราะห์ในลำดับถัดไปทั้งสิ้น 157 ข้อมูล และได้ scatterplot ตามรูปที่ 3.3

รูปที่ 3.2 แสดง scatterplot ของข้อมูลก่อนการตัดค่าผิดปกติ

รูปที่ 3.3 แสดง scatterplot ของข้อมูลหลังการตัดค่าผิดปกติ

3.6.2 การตรวจสอบข้อมูลค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis)

ผลการพิจารณาการแจกแจงความถี่ของข้อมูลด้วยค่าความเบ้เพื่อดูการกระจายของข้อมูลที่สมมาตร และค่าความโด่งเพื่อดูความสูงของการกระจายของข้อมูล พบว่า ค่าความเบ้มีค่าระหว่าง -1.772 ถึง 0.520 และค่าความโด่งมีค่าระหว่าง -0.461 ถึง 3.724 โดยมีรายละเอียดทั้งหมดดังตารางที่ 3.8 ซึ่งค่าความเบ้และค่าความโด่งอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยค่าความเบ้ไม่เกิน ± 3 และค่าสัมประสิทธิ์ความโด่งไม่เกิน ± 10 (Hair et. al, 2006)

ตารางที่ 3.8 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความเบ้ (Skewness) และค่าความโด่ง (Kurtosis) ของข้อมูล

ตัวแปร	PE	PS	PI	PF	ATF	PC	NA	EC
Skewness	-0.931	0.520	-1.772	-0.436	-1.529	-1.027	-0.312	-0.571
Kurtosis	0.773	-0.151	3.724	0.153	1.487	1.928	-0.461	0.993

หมายเหตุ PE = Perceived Educational Support, PS = Perceived Structural Support, PI = Perceived Informal Network Support, PF = Perceived Formal Network Support, ATF = Attitude toward Failure, PC = Perceived Capability, NA= Need for Achievement, EC = Entrepreneurial Commitment

3.6.3 การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

1) การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ เพื่อตรวจสอบว่าเกิดภาวะที่ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันสูงเกินไป (Multicollinearity) หรือไม่ หากตัวแปรอิสระมีระดับความสัมพันธ์กันเกิน 0.75 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันมากเกินไป (Ringim et. al., 2012) และหากค่า VIF (Variance Inflation Factor) ของตัวแปรอิสระมีค่าเกิน 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันมากเกินไปเช่นกัน (พงษ์ศักดิ์ ชิมมอนต์ส, 2560:7,2)

จากตารางที่ 3.9 ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Correlation Analysis) ระหว่างตัวแปรอิสระ มีค่าอยู่ระหว่าง -0.016 ถึง 0.460 ซึ่งไม่พบปัญหาตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเองสูง (Ringim et. al., 2012)

นอกจากนี้จากตารางที่ 3.10 ยังพบว่า ค่า Tolerance ของตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันไม่สูงเกินไป โดยมีค่า Tolerance ต่ำสุดที่ 0.645 ซึ่งค่า Tolerance จะมีค่าอยู่ระหว่าง 0-1 ซึ่งถ้าหากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงว่าเกิดภาวะ Multicollinearity และค่า VIF (Variance Inflation Factor) ของตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันไม่สูงเกินไป โดยมีค่า VIF สูงสุดที่ 1.550 ซึ่งมีค่าไม่เกิน 10 แสดงว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์ไม่มากเกินไป (พงษ์ศักดิ์ ชิมมอนต์ส, 2560:7,2)

2) การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม จากตารางที่ 3.9 พบว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกคู่ ยกเว้นปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษากับปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้างกับปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ ที่มีความสัมพันธ์กันในทิศทางตรงกันข้ามในระดับต่ำ (Davis, 1971) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง -0.010 ถึง 0.393 แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา และการรับรู้การสนับสนุนทางนโยบาย เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการจากการทบทวนวรรณกรรมจึงยังคงใช้เป็นตัวแปรอิสระเพื่อการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุคูณในการทดสอบสมมติฐานต่อไป

ตารางที่ 3.9 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

	PE	PS	PI	PF	ATF	PC	NA	EC
PE	1							
PS	0.405**	1						
PI	0.198*	0.033	1					
PF	0.420**	0.264**	0.280**	1				
ATF	0.231**	-0.016	0.277**	0.350**	1			
PC	0.431**	0.272**	0.152	0.452**	0.276**	1		
NA	0.336**	0.227**	0.159*	0.386**	0.205*	0.460**	1	
EC	0.160*	-0.010	0.393**	0.393**	0.364**	0.286**	0.374**	1

หมายเหตุ ** p < 0.01, * p < 0.05 ,PE = Perceived Educational Support, PS = Perceived Structural Support, PI = Perceived Informal Network Support, PF = Perceived Formal Network Support, ATF = Attitude toward Failure, PC = Perceived Capability, NA= Need for Achievement, EC = Entrepreneurial Commitment

ตารางที่ 3.10 แสดงผลการวิเคราะห์ค่า Tolerance และ Variance Inflation Factor ของตัวแปร

ตัวแปรที่สังเกตได้	Tolerance	VIF
Perceived Educational Support	0.663	1.508
Perceived Structural Support	0.789	1.267
Perceived Informal Network Support	0.877	1.141
Perceived Formal Network Support	0.646	1.548
Attitude toward Failure	0.802	1.246
Perceived Capability	0.645	1.550
Need for Achievement	0.734	1.362

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรื่องผลของการรับรู้ของผู้ประกอบการนักศึกษาด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างและแบ่งการนำเสนอข้อมูล ดังต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของตัวแปร ประกอบไปด้วย

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายใน

4.2.3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการนักศึกษา

4.3 ผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ของปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายใน ที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลง่ายต่อความเข้าใจ ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์	ความหมาย
\bar{X}	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
p	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (* ที่ระดับ 0.05, ** ที่ระดับ 0.01)
n	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
PE	การรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา (Perceived Educational Support)
PS	การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง (Perceived Structural Support)
PI	การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ (Perceived Informal Network Support)
PF	การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ (Perceived Formal Network Support)
ATF	มุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว (Attitude toward Failure)
PC	การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Perceived Capability)
NA	ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement)
EC	ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Commitment)

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ และร้อยละ เพื่ออธิบายข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างได้แสดงดังตารางที่ 4.2 - ตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.2 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านเพศ

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
(1) ชาย	70	44.59
(2) หญิง	74	47.13
(3) ไม่ต้องการระบุ	13	8.28
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 47.13 รองลงมาคือเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 44.59 ที่เหลือไม่ต้องการระบุเพศ คิดเป็นร้อยละ 8.28

ตารางที่ 4.3 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านอายุ

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
2. อายุ		
(1) 18-22 ปี	121	77.07
(2) 22-26 ปี	25	15.92
(3) 26 ปีขึ้นไป	11	7.01
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี คิดเป็นร้อยละ 77.07 รองลงมาคือ 22-26 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.92 ที่เหลือมีอายุ 26 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 7.01

ตารางที่ 4.4 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านคณะที่ศึกษาในปัจจุบัน

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
3. คณะที่ศึกษาในปัจจุบัน		
(1) วิศวกรรมศาสตร์/สถาปัตยกรรม	43	27.39
(2) เทคโนโลยีการเกษตร/การเกษตรและเทคโนโลยี	19	12.10
(3) การจัดการ/บริหารธุรกิจ	35	22.29
(4) ศิลปกรรมและการออกแบบ	3	1.91
(5) อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี	13	8.28
(6) ทรัพยากรธรรมชาติ	1	0.64
(7) แพทย์/ทันตแพทย์/เทคนิคการแพทย์	4	2.55
(8) พยาบาล	1	0.64
(9) เทคโนโลยีสารสนเทศ/เทคโนโลยีดิจิทัล	11	7.01

(10) วิทยาศาสตร์	19	12.10
(11) เศรษฐศาสตร์	7	4.46
(12) การสื่อสารทางธุรกิจ	1	0.64
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในคณะวิศวกรรมศาสตร์/สถาปัตยกรรม คิดเป็นร้อยละ 27.39 รองลงมาคือคณะกรรมการจัดการ/บริหารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 22.29 ส่วนคณะที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ ทรัพยากรธรรมชาติและ การสื่อสารทางธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 0.64

ตารางที่ 4.5 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านระดับการศึกษาในปัจจุบัน

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
4. ระดับการศึกษาในปัจจุบัน		
(1) ระดับปริญญาตรี	128	81.53
(2) ระดับปริญญาโท	26	16.56
(3) ระดับปริญญาเอก	3	1.91
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 81.53 รองลงมาคือระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 16.56 ที่เหลือกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 1.91

ตารางที่ 4.6 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านมหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาในปัจจุบัน

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
5. มหาวิทยาลัย		
(1) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี	28	17.83
(2) มหาวิทยาลัยขอนแก่น	24	15.29
(3) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	7	4.46
(4) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	29	18.47
(5) มหาวิทยาลัยแม่โจ้	23	14.65
(6) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	21	13.38
(7) มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์	17	10.83
(8) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	8	5.10
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คิดเป็นร้อยละ 18.47 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี คิดเป็นร้อยละ 17.83 ส่วนมหาวิทยาลัยที่มีการตอบแบบสอบถามน้อยที่สุดคือ มหาสารคาม คิดเป็นร้อยละ 4.46

ตารางที่ 4.7 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน
ประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมทางด้านการส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
6. ประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมทางด้านการส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ		
(1) การเรียนการสอนเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย	97	61.78
(2) กิจกรรมค่ายพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (เช่น Startup camp)	147	93.63
(3) การแข่งขันไอเดียการทำธุรกิจ (เช่น Startup Thailand League, Startup Demo Day, etc.)	144	91.72
(4) หลักสูตร/โปรแกรมการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (เช่น Design Thinking, Lean Canvas, etc.)	131	83.44
***หมายเหตุ คิดเป็นร้อยละจากจำนวนทั้งสิ้น 157 คน		

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์เคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (เช่น Startup camp) คิดเป็นร้อยละ 93.63 รองลงมาคือเคยเข้าร่วมการแข่งขันไอเดียการทำธุรกิจ (เช่น Startup Thailand League, Startup Demo Day, etc.) คิดเป็นร้อยละ 91.72 ส่วนกิจกรรมที่ถูกเข้าร่วมน้อยที่สุดคือการเรียนการสอนเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย คิดเป็นร้อยละ 61.78

ตารางที่ 4.8 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน
รายชื่อวิชา ค่ายพัฒนา กิจกรรมการแข่งขัน หรือหลักสูตร/โปรแกรมที่เคยเข้าร่วม

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
7. รายชื่อวิชา ค่ายพัฒนา กิจกรรมการแข่งขัน หรือหลักสูตร/โปรแกรมที่เคยเข้าร่วม		
(1) Design thinking	72	45.86
(2) R2M (Research to Market)	49	32.21
(3) STL (Startup Thailand League)	115	73.25
(4) Startup Camp	46	29.82
(5) TED fund	50	29.30
(6) Basecamp24	24	15.29
8. รายชื่อวิชา ค่ายพัฒนา กิจกรรมการแข่งขัน หรือหลักสูตร/โปรแกรมที่เคยเข้าร่วม		
(7) business brotherhood	16	10.19
(8) Hackathon	16	10.19
(9) Entrepreneurial finance	20	12.74
(10) Lean canvas	15	9.55
(11) Product design	4	2.55
(12) GSB	10	6.67
(13) IYSC (International Young Startup Contest)	6	3.28
(14) อื่น ๆ	30	19.11

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีประสบการณ์เคยเข้าร่วมกิจกรรม STL (Startup Thailand League) คิดเป็นร้อยละ 73.25 รองลงมาคือเคยเข้าร่วม Design thinking คิดเป็นร้อยละ 45.86 ส่วนกิจกรรมที่ถูกเข้าร่วมน้อยที่สุดคือ Product design คิดเป็นร้อยละ 2.55

ตารางที่ 4.9 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประเภทของแนวคิดธุรกิจที่กำลังทำอยู่ (Startup/Spin-off)

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
9. ประเภทของแนวคิดธุรกิจที่กำลังทำอยู่ (Startup/Spin-off)		
(1) FinTech สตาร์ทอัพด้านการเงิน	6	3.82
(2) FoodTech สตาร์ทอัพด้านอาหาร	32	20.38
(3) EdTech สตาร์ทอัพด้านการศึกษา	9	5.73
(4) HealthTech สตาร์ทอัพด้านการแพทย์และการดูแลสุขภาพ	49	31.21
(5) PropTech สตาร์ทอัพด้านอสังหาริมทรัพย์	1	0.64
(6) AgriTech หรือ AgTech สตาร์ทอัพด้านการเกษตร	35	22.29
(7) TravelTech สตาร์ทอัพด้านการท่องเที่ยว	8	5.1
10. ประเภทของแนวคิดธุรกิจที่กำลังทำอยู่ (Startup/Spin-off)		
(8) EnergyTech สตาร์ทอัพด้านพลังงาน	9	5.73
(9) Smart city Tech สตาร์ทอัพด้านเมืองอัจฉริยะ	4	2.55
(10) Fashion Tech สตาร์ทอัพด้านแฟชั่นและความงาม	2	1.27
(11) Cosmetic Tech สตาร์ทอัพด้านเครื่องสำอาง	1	0.64
(12) Metaverse สตาร์ทอัพด้านจักรวาลเสมือน	1	0.64
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กำลังดำเนินธุรกิจประเภท HealthTech สตาร์ทอัพด้านการแพทย์และการดูแลสุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 31.21 รองลงมาคือ AgriTech หรือ AgTech สตาร์ทอัพด้านการเกษตร คิดเป็นร้อยละ 22.29 ส่วนประเภทธุรกิจที่กำลังดำเนินน้อยที่สุดคือ PropTech สตาร์ทอัพด้านอสังหาริมทรัพย์, Cosmetic Tech สตาร์ทอัพด้านเครื่องสำอาง และ Metaverse สตาร์ทอัพด้านจักรวาลเสมือน คิดเป็นร้อยละ 0.64

ตารางที่ 4.10 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านระยะเวลาในการเริ่มทำแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้ (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน)

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
11. ระยะเวลาในการเริ่มทำแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้ (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน)		
(1) 1 – 6 เดือน	2	1.27
(2) 6 - 12 เดือน	97	61.78
(3) มากกว่า 12 เดือน	58	36.94
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการเริ่มทำแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้ (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน) ตั้งแต่ 6-12 เดือน คิดเป็นร้อยละ 61.78 รองลงมาคือมีระยะเวลาในการเริ่มทำแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้ (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน) มากกว่า 12 เดือน คิดเป็นร้อยละ 36.94 ที่เหลือมีระยะเวลาในการเริ่มทำแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้ (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน) ตั้งแต่ 1-6 เดือน คิดเป็นร้อยละ 1.27

ตารางที่ 4.11 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประสบการณ์การทำธุรกิจอื่นที่นอกเหนือธุรกิจ Startup/Spin-off

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
12. ท่านเคยทำธุรกิจอย่างอื่นนอกเหนือจาก Startup/Spin-off หรือไม่		
(1) เคย	63	40.13
(2) ไม่เคย	94	59.87
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่เคยทำธุรกิจอื่นเลย นอกเหนือจากธุรกิจ Startup/Spinoff นี้ คิดเป็นร้อยละ 59.87 ที่เหลือเคยทำธุรกิจอื่นนอกเหนือจากธุรกิจ Startup/Spinoff นี้ คิดเป็นร้อยละ 40.13

ตารางที่ 4.12 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านประเภทของธุรกิจอื่นที่เคยทำที่นอกเหนือธุรกิจ Startup/Spin-off

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
13. ถ้าหากเคย เคยทำธุรกิจแบบใด		
(1) ธุรกิจขายผ่านออนไลน์	52	82.54
(2) ธุรกิจขายของทั่วไป/หน้าร้าน	32	50.79
(3) ฟาร์มประมง	2	4.76
(4) ธุรกิจฟาร์มปศุสัตว์	2	3.17
(5) ซื้อขาย Cryptocurrency	1	1.59
(6) ธุรกิจขายตรง	3	4.76
***หมายเหตุ คิดเป็นร้อยละจากจำนวนคนที่เคยทำธุรกิจอื่นนอกเหนือจาก Startup/Spinoff ทั้งสิ้น 63 คน		

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ที่เคยทำธุรกิจอย่างอื่น เคยทำธุรกิจประเภทธุรกิจขายผ่านออนไลน์ คิดเป็นร้อยละ 82.54 รองลงมาคือ ธุรกิจขายของทั่วไป/หน้าร้าน คิดเป็นร้อยละ 50.79 ส่วนประเภทธุรกิจที่เคยทำที่น้อยที่สุดคือ ซื้อขาย Cryptocurrency คิดเป็นร้อยละ 1.59

ตารางที่ 4.13 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน
ประสบการณ์การจัดตั้งธุรกิจที่จัดตั้งในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
14. ท่านเคยมีธุรกิจที่จัดตั้งในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือไม่		
(1) เคยและบริษัทจำกัด/ห้างหุ้นส่วนจำกัดนี้ยังดำเนินการอยู่	3	1.91
(2) เคยแต่บริษัทจำกัด/ห้างหุ้นส่วนจำกัดนี้ปิดการดำเนินการไปแล้ว	0	0
(3) ไม่เคยและคิดไว้แล้วว่าจะทำธุรกิจของตัวเอง	130	82.80
(4) ไม่เคยและกำลังคิดว่าอาจจะทำธุรกิจของตัวเอง	24	15.29
(5) ไม่เคยและไม่เคยคิดจะทำธุรกิจเลย	0	0
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์จัดตั้งธุรกิจประเภทบริษัทจำกัด/ห้างหุ้นส่วนจำกัดแต่คิดไว้แล้วว่าจะทำธุรกิจของตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 82.80 รองลงมาคือไม่เคยมีประสบการณ์จัดตั้งธุรกิจประเภทบริษัทจำกัด/ห้างหุ้นส่วนจำกัดแต่คิดไว้แล้วว่าจะทำธุรกิจของตัวเอง คิดเป็นร้อยละ 15.29 ส่วนที่เหลือคือเคยและบริษัทจำกัด/ห้างหุ้นส่วนจำกัดนี้ยังดำเนินการอยู่ คิดเป็นร้อยละ 1.91

ตารางที่ 4.14 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน
การประกอบอาชีพของบิดา

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
15. อาชีพของบิดา		
(1) พนักงานบริษัทเอกชน	24	15.29
(2) รับราชการ	32	20.38
(3) รัฐวิสาหกิจ	10	6.37
(4) ธุรกิจส่วนตัว	66	42.04
(5) รับจ้างทั่วไป	4	2.55
(6) เกษตรกร	20	12.74
(7)ว่างงาน	0	0
(8) เสียชีวิต	1	0.64
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีบิดาที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 42.04 รองลงมาคือรับราชการ คิดเป็นร้อยละ 20.38 ส่วนที่น้อยที่สุดคือบิดาเสียชีวิต คิดเป็นร้อยละ 0.64

ตารางที่ 4.15 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน การประกอบอาชีพของมารดา

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
16. อาชีพของมารดา		
(1) พนักงานบริษัทเอกชน	20	12.74
(2) รับราชการ	29	18.47
(3) รัฐวิสาหกิจ	7	4.46
(4) ธุรกิจส่วนตัว	63	40.13
(5) รับจ้างทั่วไป	11	7.01
(6) เกษตรกร	24	15.29
(7)ว่างงาน	2	1.27
(8) เสียชีวิต	1	0.64
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีมารดาที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 40.13 รองลงมาคือรับราชการ คิดเป็นร้อยละ 18.47 ส่วนที่น้อยที่สุดคือมารดาเสียชีวิต คิดเป็นร้อยละ 0.64

ตารางที่ 4.16 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน การประกอบอาชีพของผู้เลี้ยงดูกรณีไม่ได้อยู่กับบิดามารดา

ข้อคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
17. อาชีพของผู้เลี้ยงดู (ในกรณีที่ไม่ได้อยู่กับบิดา มารดา)		
(1) พนักงานบริษัทเอกชน		
(2) รับราชการ	1	25.00
(3) ธุรกิจส่วนตัว	2	50.00
	1	25.00
รวม	4	100.00

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ที่อยู่กับผู้เลี้ยงดู(กรณีไม่ได้อยู่กับบิดา มารดา) พบว่าผู้เลี้ยงดูส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการ คิดเป็นร้อยละ 50.00 ส่วนที่เหลือคือ พนักงานบริษัทเอกชนและธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 25.00

ตารางที่ 4.17 จำนวนและค่าร้อยละของข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน ญาติพี่น้อง/บุคคลภายในครอบครัว (นอกเหนือจากบิดา/มารดา/ผู้เลี้ยงดู) ที่ทำธุรกิจส่วนตัว

18. ท่านมีญาติพี่น้อง/บุคคลภายในครอบครัว (นอกเหนือจากบิดา/มารดา/ผู้เลี้ยงดู) ทำธุรกิจส่วนตัวหรือไม่		
(1) มี	144	91.72
(2) ไม่มี	13	8.28
รวม	157	100.00

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีญาติพี่น้อง/บุคคลภายในครอบครัว (นอกเหนือจากบิดา/มารดา/ผู้เลี้ยงดู) ทำธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 91.72 ส่วนที่เหลือคือไม่มีญาติพี่น้อง/บุคคลภายในครอบครัว (นอกเหนือจากบิดา/มารดา/ผู้เลี้ยงดู) ที่ทำธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 8.28

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของตัวแปร

ผู้วิจัยนำข้อมูลด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อม ปัจจัยภายใน และปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 157 ราย มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สามารถแสดงผลการวิเคราะห์ที่ได้ดังนี้

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม ประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้การสนับสนุนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20$) โดยมีการรับรู้ในเรื่อง มหาวิทยาลัยสามารถพัฒนาทักษะด้านความเป็นผู้ประกอบการได้อย่างเหมาะสมมากที่สุด ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้การสนับสนุนโดยอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.52$) โดยมีการรับรู้ในเรื่อง ในประเทศไทย ภาครัฐบาลส่งเสริมให้ผู้ประกอบการจัดตั้งธุรกิจสตาร์ทอัพ/จดทะเบียนบริษัทสตาร์ทอัพมากที่สุด ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้การสนับสนุนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$) โดยมีการรับรู้ในเรื่อง หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะได้รับการสนับสนุนจากเพื่อน ๆ มากที่สุด และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้การสนับสนุนโดยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$) โดยมีการรับรู้ในเรื่อง ในการเริ่มทำธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือจากที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์ มากที่สุด ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังตารางที่ 4.18 – ตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.18 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา

ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับการรับรู้การสนับสนุน	ลำดับ
1. การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ส่งเสริมให้ฉันพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเป็นผู้ประกอบการได้	4.10	.671	มาก	3
2. มหาวิทยาลัยให้ความรู้ที่จำเป็นเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการแก่ฉัน	4.20	.814	มาก	2
3. มหาวิทยาลัยสามารถพัฒนาทักษะความเป็นผู้ประกอบการให้แก่ฉันอย่างเหมาะสม	4.30	.763	มากที่สุด	1
ด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษาโดยรวม	4.20	.631	มาก	

จากตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษาโดยรวม พบว่ามีระดับการรับรู้การสนับสนุนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนที่มากที่สุด ได้แก่ มหาวิทยาลัยสามารถพัฒนาทักษะด้านความเป็นผู้ประกอบการได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 4.30$) ส่วนข้อที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนน้อยที่สุด คือ การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ส่งเสริมให้ฉันพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเป็นผู้ประกอบการได้ ($\bar{X} = 4.10$)

ตารางที่ 4.19 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง

ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับการรับรู้การสนับสนุน	ลำดับ
1. ในประเทศไทย ภาครัฐบาลส่งเสริมให้ผู้ประกอบการจัดตั้งธุรกิจสตาร์ทอัพ/จดทะเบียนบริษัทสตาร์ทอัพ	3.29	.848	ปานกลาง	1
2. กฎหมายการทำธุรกิจของประเทศไทย ส่งเสริมการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ	2.01	.832	น้อย	3
3. ระบบภาษีในประเทศไทย เอื้อต่อการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ	1.70	.718	น้อยที่สุด	4
4. สภาพเศรษฐกิจของประเทศไทย สร้างโอกาสมากมายในการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ	3.06	1.036	ปานกลาง	2
ด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้างโดยรวม	2.52	.649	น้อย	

จากตารางที่ 4.19 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้างโดยรวม พบว่ามีระดับการรับรู้การสนับสนุนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.52$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนที่มากที่สุด ได้แก่ ในประเทศไทย ภาครัฐบาลส่งเสริมให้ผู้ประกอบการจัดตั้งธุรกิจสตาร์ทอัพ/จดทะเบียนบริษัทสตาร์ทอัพ ($\bar{X} = 3.29$) ส่วนข้อที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนน้อยที่สุด คือ ระบบภาษีในประเทศไทย เอื้อต่อการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ ($\bar{X} = 1.70$)

ตารางที่ 4.20 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ

ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับการรับรู้การสนับสนุน	ลำดับ
1. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะได้รับการสนับสนุนจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง	4.52	.712	มากที่สุด	4
2. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะได้รับการสนับสนุนจากญาติพี่น้อง	4.30	.930	มากที่สุด	5
3. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะได้รับการสนับสนุนจากเพื่อน ๆ	4.86	.400	มากที่สุด	1
4. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะปรึกษาครอบครัว	4.59	.689	มากที่สุด	3
5. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ครอบครัวของฉันจะคอยเป็นกำลังใจให้	4.69	.564	มากที่สุด	2
ด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการโดยรวม	4.59	.546	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการโดยรวม พบว่ามีระดับการรับรู้การสนับสนุนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนที่มากที่สุด ได้แก่ หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะได้รับการสนับสนุนจากเพื่อน ๆ ($\bar{X} = 4.86$) ส่วนข้อที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนน้อยที่สุด ได้แก่ หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะได้รับการสนับสนุนจากญาติพี่น้อง ($\bar{X} = 4.30$)

ตารางที่ 4.21 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ

ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับการรับรู้การสนับสนุน	ลำดับ
1. ในการก่อตั้งธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือและประโยชน์จากหน่วยงานสนับสนุนผู้ประกอบการ	4.46	.583	มากที่สุด	2
2. ในการเริ่มทำธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือจากเครือข่ายสนับสนุนผู้ประกอบการในประเทศ	4.11	.773	มาก	3
3. ในการเริ่มทำธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือจากที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์	4.72	.465	มากที่สุด	1
4. ในการเริ่มทำธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือและได้ประโยชน์จากลูกค้าและซัพพลายเออร์	3.93	.726	มาก	4
ด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการโดยรวม	4.30	.428	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.21 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการโดยรวม พบว่ามีระดับการรับรู้การสนับสนุนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนที่มากที่สุด ได้แก่ ในการเริ่มทำธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือจากที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์ ($\bar{X} = 4.72$) ส่วนข้อที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนน้อยที่สุด ได้แก่ ในการเริ่มทำธุรกิจ จะได้รับความช่วยเหลือและได้ประโยชน์จากลูกค้าและซัพพลายเออร์ ($\bar{X} = 3.93$)

สรุปผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม พบว่าปัจจัยที่ผู้ประกอบการนักศึกษามีระดับการรับรู้การสนับสนุนมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ($\bar{X} = 4.59$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ ($\bar{X} = 4.30$) และ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา ($\bar{X} = 4.20$) ส่วนปัจจัยที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนน้อยที่สุดคือ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ($\bar{X} = 2.52$)

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายใน

ปัจจัยภายใน ประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว กลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$) โดยมีความคิดเห็นต่อเรื่อง ฉันคิดว่า "ความล้มเหลว" เป็นโอกาสให้เราได้ไตร่ตรองและพิจารณาถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมากที่สุด ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง กลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็นโดยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.29$) โดยมีการรับรู้ในเรื่อง "ความตรงต่อเวลา" เป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉันมากที่สุด และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ กลุ่มตัวอย่างมีระดับการรับรู้การสนับสนุนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.10$) โดยมีการรับรู้ในเรื่อง ฉันจะพยายามอย่างมากในการปรับปรุงผลงานให้ดีขึ้นมากที่สุด ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังตารางที่ 4.22 – ตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.22 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว

ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
1. ฉันคิดว่า "ความล้มเหลว" เป็นโอกาสให้เราได้ไตร่ตรองและพิจารณาถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น	4.73	.501	มากที่สุด	1
2. ฉันคิดว่า "ความล้มเหลว" มักจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดีในอนาคต	4.68	.591	มากที่สุด	2
ด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวโดยรวม	4.70	.483	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวโดยรวม พบว่ามีระดับความคิดเห็นต่อมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.70$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่มีระดับความคิดเห็นมากที่สุด ได้แก่ ฉันคิดว่า "ความล้มเหลว" เป็นโอกาสให้เราได้ไตร่ตรองและพิจารณาถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ($\bar{X} = 4.73$) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด ได้แก่ ฉันคิดว่า "ความล้มเหลว" มักจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดีในอนาคต ($\bar{X} = 4.68$)

ตารางที่ 4.23 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง

ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
1. ฉันสามารถแก้ปัญหาด้วยแบบแผนและการจัดการที่เหมาะสม	4.24	.700	มากที่สุด	8
2. ฉันสามารถถ่ายทอดความคิดของฉันให้เพื่อนเข้าใจได้ง่าย	4.04	.976	มาก	11
3. ฉันสามารถทำความเข้าใจกับปัญหาที่ต้องจัดการได้อย่างถูกต้อง	4.22	.737	มากที่สุด	9
4. ฉันมีความสามารถในการแก้ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเครือข่ายและพันธมิตร	3.60	.777	มาก	12
5. ฉันอยาก رؤ้อยากเห็นในหลาย ๆ อย่าง และชอบการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ	4.39	.617	มากที่สุด	5
6. ฉันสามารถวิเคราะห์ปัญหาได้อย่างมีเหตุผล และใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาเสมอ	4.30	.674	มากที่สุด	7
7. ฉันทุ่มเทพลังงานเต็มที่กับกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน	4.47	.594	มากที่สุด	4
8. ฉันมักจะแก้ปัญหาของฉันให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้	4.38	.665	มากที่สุด	6
9. ฉันเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหา	4.18	.684	มาก	10
10. ฉันมักจะคว้าโอกาสที่เข้ามา และทำให้มันเกิดขึ้นทันที	4.48	.606	มากที่สุด	3
11. "ความตรงต่อเวลา" เป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉัน	4.69	.639	มากที่สุด	1
12. ฉันสามารถทำตามคำสั่งของหัวหน้าได้หากได้รับมอบหมายงาน	4.50	.626	มากที่สุด	2
ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยรวม	4.29	.311	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยรวมพบว่า มีระดับความคิดเห็นต่อความสามารถของตนเองอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.29$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่อความสามารถของตนเองที่มากที่สุด ได้แก่ "ความตรงต่อเวลา" เป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉัน ($\bar{X} = 4.69$) รองลงมาคือ ฉันสามารถทำตามคำสั่งของหัวหน้าได้หากได้รับมอบหมายงาน ($\bar{X} = 4.50$) และฉันมักจะคว้าโอกาสที่เข้ามา และทำให้มันเกิดขึ้นทันที ($\bar{X} = 4.48$) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่อความสามารถของตนเองน้อยที่สุด ได้แก่ ฉันมีความสามารถในการแก้ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเครือข่ายและพันธมิตร ($\bar{X} = 3.60$)

ตารางที่ 4.24 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ

ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
1. ฉันทำงานหรือกิจกรรมที่ยาก ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนหรือการทำงานได้ออกมาดีมากที่สุด	4.42	.568	มากที่สุด	2
2. ฉันจะพยายามอย่างมากในการปรับปรุงผลงาน ให้ดีขึ้น	4.73	.458	มากที่สุด	1
3. ฉันมักจะหางานที่ต้องทำเพิ่มเติม นอกเหนือจาก งานที่ได้รับมอบหมาย	3.53	.938	มาก	4
4. ฉันจะพยายามทำงานให้ดีกว่าเพื่อนของฉัน	3.72	1.055	มาก	3
ด้านความต้องการความสำเร็จโดยรวม	4.10	.516	มาก	

จากตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความต้องการความสำเร็จโดยรวม พบว่ามีระดับความคิดเห็นต่อความต้องการความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่อความต้องการความสำเร็จที่มากที่สุด ได้แก่ ฉันจะพยายามอย่างมากในการปรับปรุงผลงานให้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.73$) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่อความต้องการความสำเร็จน้อยที่สุด ได้แก่ ฉันมักจะหางานที่ต้องทำเพิ่มเติม นอกเหนือจากงานที่ได้รับมอบหมาย ($\bar{X} = 3.53$)

สรุปผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายใน พบว่าปัจจัยที่ผู้ประกอบการ นักศึกษามีระดับความคิดเห็นมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว ($\bar{X} = 4.70$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ($\bar{X} = 4.29$) ส่วนปัจจัยที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ ($\bar{X} = 4.10$)

4.2.3 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็น ผู้ประกอบการของผู้ประกอบการนักศึกษา

ปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ กลุ่มตัวอย่างมีระดับความคิดเห็น โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.27$) โดยมีความคิดเห็นต่อเรื่อง ฉันมีความสุขมาก ๆ ถ้าได้เป็นผู้ประกอบการมากที่สุด ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังตารางที่ 4.25

ตารางที่ 4.25 แสดงการแปลผลของปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

ปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความคิดเห็น	ลำดับ
1. ฉันมีความสุขมาก ๆ ถ้าได้เป็นผู้ประกอบการ	4.69	.478	มากที่สุด	1
2. ฉันมีความสุขและสนุกทุกครั้งที่ได้พูดคุยเกี่ยวกับแนวคิดธุรกิจของฉันกับคนอื่น ๆ	4.55	.536	มากที่สุด	5
3. ฉันคิดว่าฉันสามารถสนุกกับแนวคิดธุรกิจอื่น ๆ ได้ง่าย เหมือนกับที่กำลังสนุกกับธุรกิจของตัวเองตอนนี้	4.36	.642	มากที่สุด	10
4. ฉันรู้สึกว่าคุณพ่อกับแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้	4.61	.676	มากที่สุด	4
5. แนวคิดธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่นี้ มีความหมายมาก ๆ สำหรับฉัน	4.51	.526	มากที่สุด	9
6. ฉันไม่ได้รู้สึกกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นหากฉันต้องยุติ/ล้มเลิกที่จะทำแนวคิดธุรกิจนี้ ในขณะที่ยังไม่มีแนวคิดธุรกิจอื่นมารองรับ	4.04	.861	มาก	12
7. เป็นเรื่องยากมากที่ฉันจะล้มเลิกแนวคิดธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่ตอนนี้ ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่อยากทำก็ตาม	4.13	.611	มาก	11
8. การที่ฉันพยายามผลักดันแนวคิดธุรกิจของฉัน เป็นเรื่องของความจำเป็นพอ ๆ กับความปรารถนาที่ฉันอยากจะทำ	3.51	.813	มาก	13
9. ฉันรู้สึกว่ามีทางเลือกที่จะไปต่ออย่างน้อยมาก ๆ ถ้าฉันล้มเลิกธุรกิจที่กำลังทำอยู่	2.52	1.101	น้อย	14
10. ธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่ เป็นธุรกิจที่มีเป้าหมายตามความเชื่อของฉัน และฉันก็มีความมุ่งมั่นที่จะทำ	4.55	.524	มากที่สุด	6
11. ฉันรักและซื่อสัตย์ต่อธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่ เพราะธุรกิจนี้มีคุณค่าตรงกับค่านิยมของตัวเอง	4.66	.503	มากที่สุด	2
12. ฉันรักดีต่อธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่ เพราะมันมีคุณค่ามาก ๆ สำหรับฉัน	4.54	.513	มากที่สุด	7
13. เหตุผลหลักอย่างหนึ่งที่ฉันยังคงทำธุรกิจนี้ต่อ คือ ฉันมีความเชื่อในความซื่อสัตย์ต่อธุรกิจที่ทำอยู่ เป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ฉันยังคงทำต่อ	4.52	.526	มากที่สุด	8
14. ถึงแม้ว่าจะมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าแนวคิดธุรกิจที่ฉันทำอยู่ แต่ฉันก็ไม่รู้สึกว่าจะอยากจะทำแนวคิดธุรกิจนี้เพื่อไปทำสิ่งอื่น	4.63	.522	มากที่สุด	3
ด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการโดยรวม	4.27	.241	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการโดยรวม พบว่ามีระดับความคิดเห็นต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.27$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า

ข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการที่มากที่สุด ได้แก่ ฉันทน์ มีความสุขมาก ๆ ถ้าได้เป็นผู้ประกอบการ ($\bar{X} = 4.69$) รองลงมาคือ ฉันทน์รักและซื่อสัตย์ต่อธุรกิจที่ฉันทน์ กำลังทำอยู่ เพราะธุรกิจนี้มีคุณค่าตรงกับค่านิยมของตัวเอง ($\bar{X} = 4.66$) และถึงแม้ว่าจะมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าแนวคิดธุรกิจที่ฉันทน์ทำอยู่ แต่ฉันทน์ก็ไม่รู้สึกว่าจะอยากจะทำธุรกิจนี้เพื่อไปทำสิ่งอื่น ($\bar{X} = 4.63$) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการน้อยที่สุด ได้แก่ ฉันทน์รู้สึกว่าจะมีทางเลือกที่จะไปต่อให้น้อยมาก ๆ ถ้าฉันทน์ล้มเลิกธุรกิจที่กำลังทำอยู่ ($\bar{X} = 2.52$)

4.3 ผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณของปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.26 และรูปที่ 4.1 พบว่า การวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณของปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามีนัยสำคัญทางสถิติ โดยองค์ประกอบของปัจจัยทั้ง 7 ด้าน ประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ ปัจจัยมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงระดับความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 46.70 นอกจากนี้มีตัวแปรอิสระ 4 ตัวที่มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ ปัจจัยมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ จึงยอมรับสมมติฐานข้อที่ 3, 4, 5, และ 7 โดยการเปลี่ยนแปลงร้อยละ 1 ของ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ มีผลให้ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการเปลี่ยนแปลงร้อยละ 20.3, 9.3, 6.7, และ 10.9 ตามลำดับ ซึ่งองค์ประกอบที่มีผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการมากที่สุดคือ การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ส่วนปัจจัยที่มีผลน้อยที่สุดคือ การมีมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว ทั้งนี้ สามารถสร้างสมการถดถอยในรูปของคะแนนดิบ ได้ดังนี้

$$Y (EC) = 2.210 + 0.203 (PI) + 0.109 (NA) + 0.093 (PF) + 0.067 (ATF)$$

และสามารถสร้างสมการถดถอยในรูปของคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$Z (EC) = 0.460 (PI) + 0.234 (NA) + 0.165 (PF) + 0.134 (ATF)$$

โดยรายละเอียดผลการวิเคราะห์หิอทธิพลระหว่างตัวแปรแสดงในตารางที่ 4.26 และผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ แสดงดังตารางที่ 4.27

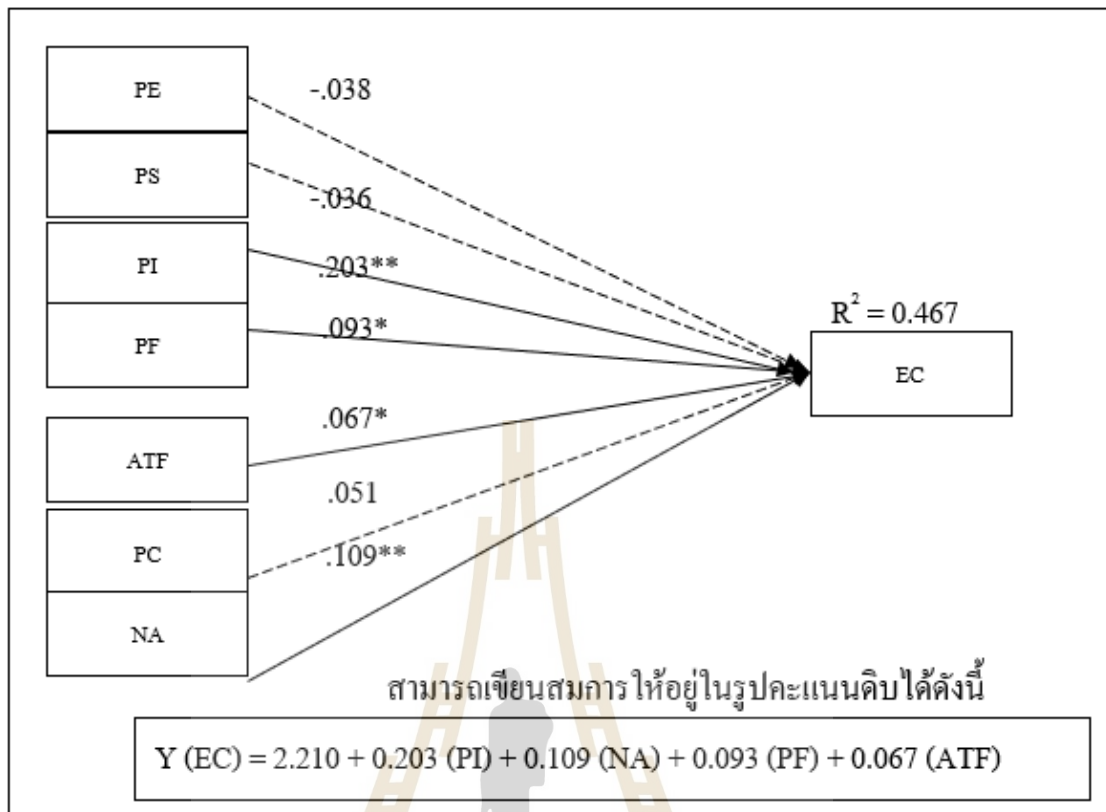
ตารางที่ 4.26 แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

Dependent Variable: ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ, R = 0.683, R ² = 0.467, Adjusted R ² = 0.442, F = 18.633, sig = 0.000, n = 157					
Independent Variables	B	Std Error	Beta	t	Sig.
ค่าคงที่ (Constant)	2.210	.232		9.521	.000
การรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา (PE)	-.038	.028	-.099	-1.352	.178
การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง (PS)	-.036	.025	-.098	-1.451	.149
การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ (PI)	.203**	.028	.460	7.202	.000
การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ (PF)	.093*	.042	.165	2.220	.028
มุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว (ATF)	.067*	.033	.134	2.013	.046
การรับรู้ความสามารถของตนเอง (PC)	.051	.058	.065	.878	.381
ความต้องการความสำเร็จ (NA)	.109**	.033	.234	3.358	.001

หมายเหตุ: ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01, * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.27 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ
1. ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ	ปฏิเสธสมมติฐาน
2. ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ	ปฏิเสธสมมติฐาน
3. ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ	ยอมรับสมมติฐาน
4. ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ	ยอมรับสมมติฐาน
5. ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ	ยอมรับสมมติฐาน
6. ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ	ปฏิเสธสมมติฐาน
7. ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ	ยอมรับสมมติฐาน

รูปที่ 4.1 สรุปผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

โดย ** $p < 0.01$, * $p < 0.05$ และ \longrightarrow หมายถึง มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ
 \dashrightarrow หมายถึง ไม่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ
 หมายเหตุ PE = Perceived Educational Support, PS = Perceived Structural Support, PI = Perceived Informal Network Support, PF = Perceived Formal Network Support, ATF = Attitude toward Failure, PC = Perceived Capability, NA = Need for Achievement, EC = Entrepreneurial Commitment

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการรับรู้ของผู้ประกอบการนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาอิทธิพลของปัจจัยสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ และปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ ที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา และ 2) เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยภายใน ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ ที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ประชากรกลุ่มเป้าหมายคือ ผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ที่กำลังดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมและเทคโนโลยี เก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 171 ตัวอย่าง ใช้แบบสอบถามออนไลน์ (Online Questionnaire) ผ่านทาง Google Form เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลและนำข้อมูลที่ได้อมาวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) ด้วยค่าสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) และค่าสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) แต่เนื่องจากข้อมูลมีค่าผิดปกติจำนวน 14 ตัวอย่าง ทำให้งานวิจัยนี้เหลือข้อมูลในการวิเคราะห์ทั้งสิ้น 157 ตัวอย่าง โดยการอภิปราย สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ระหว่าง 18-22ปี กำลังศึกษาอยู่ในคณะวิศวกรรมศาสตร์/สถาปัตยกรรม โดยระดับการศึกษาในปัจจุบันคือ ระดับปริญญาตรี และกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีประสบการณ์เคยผ่านกิจกรรมค่ายพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (เช่น Startup camp) โดยส่วนใหญ่จะเป็นกิจกรรม STL (Startup Thailand League) ปัจจุบันกำลังประกอบธุรกิจประเภท HealthTech สตาร์ทอัพด้านการแพทย์และการดูแลสุขภาพ มีระยะเวลาในการเริ่มทำแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้ (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน) อยู่ระหว่าง 6-12 เดือน ส่วนใหญ่ไม่เคยทำธุรกิจอื่นเลยนอกเหนือจากธุรกิจ Startup/Spinoff นี้ แต่ถ้าหากเคย จะเป็นธุรกิจขายของผ่านออนไลน์ และส่วนใหญ่ผู้ประกอบการนักศึกษายังไม่เคยจัดตั้งธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัด/ห้างหุ้นส่วนจำกัดแต่คิดไว้แล้วว่า จะจัดตั้ง อาชีพของบิดาและมารดาคือประกอบธุรกิจส่วนตัว แต่กรณีที่ไม่ได้อยู่กับบิดาหรือ

มารดา จะมีผู้เลี้ยงดูที่ประกอบอาชีพรับราชการ และนอกเหนือจากบิดา มารดา หรือผู้เลี้ยงดูแล้ว ผู้ประกอบการนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีญาติพี่น้องที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว

5.1.2 ผลการศึกษาระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม

สรุปผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้การสนับสนุนจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม พบว่าปัจจัยที่ผู้ประกอบการนักศึกษามีระดับการรับรู้การสนับสนุนมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ($\bar{X} = 4.59$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ (= 4.30) และ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา ($\bar{X} = 4.20$) ส่วนปัจจัยที่มีระดับการรับรู้การสนับสนุนน้อยที่สุดคือ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ($\bar{X} = 2.52$)

5.1.3 ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายใน

สรุปผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยภายใน พบว่าปัจจัยที่ผู้ประกอบการนักศึกษามีระดับความคิดเห็นมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว ($\bar{X} = 4.70$) รองลงมาได้แก่ ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ($\bar{X} = 4.29$) ส่วนปัจจัยที่มีระดับความคิดเห็นน้อยที่สุดคือ ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ ($\bar{X} = 4.10$)

5.1.4 ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการโดยรวม พบว่ามีระดับความคิดเห็นต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.27$)

5.1.5 ผลการศึกษาอิทธิพลของปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายใน ซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลเชิงบวกต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ และปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลเชิงบวกต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงระดับความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ร้อยละ 46.70 โดยการเปลี่ยนแปลงร้อยละ 1 ของ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ มีผลให้ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการเปลี่ยนแปลงร้อยละ 20.3, 9.3, 6.7, และ 10.9 ตามลำดับ ดังนั้นสรุปได้ว่า ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ และปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวตามลำดับ

ส่วนปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง และปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีความสัมพันธ์กันแต่ไม่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

5.2 การอภิปรายผลการศึกษา

การวิจัยเรื่อง ผลของการรับรู้ของผู้ประกอบการนักศึกษาที่มีต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา เพื่อให้สามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจึงอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ดังนี้

จากสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่าปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา ไม่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยเมื่อพิจารณาประกอบกับข้อมูลทั่วไป ดังตารางที่ 4.8 พบว่าผู้ประกอบการนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการน้อยที่สุด (61.78%) เมื่อเทียบกับกิจกรรมอื่น ๆ เช่น กิจกรรมค่ายพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (93.63%) การแข่งขันไอเดียการทำธุรกิจ (91.72%) หรือไม่ว่าจะเป็นหลักสูตร/โปรแกรมการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (83.44%) และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา พบว่าผู้ประกอบการนักศึกษามีระดับการรับรู้การสนับสนุนอยู่ในระดับมาก แต่ผลการทดสอบสมมติฐานกลับไม่พบว่าการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษามีอิทธิพลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจาก มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งในประเทศไทยมีเป้าหมายการสนับสนุนด้านความเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน บางมหาวิทยาลัยเน้นการส่งเสริมให้นักศึกษามีองค์ความรู้ด้านความเป็นผู้ประกอบการ บางมหาวิทยาลัยเน้นให้นักศึกษามีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับการทำงานด้านอื่น ๆ หรือบางมหาวิทยาลัยเน้นให้นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการ ออกไปสร้างธุรกิจหลังจากจบจากรั้วมหาวิทยาลัย ดังนั้น หากมหาวิทยาลัยต้องการที่จะสร้างผู้ประกอบการนักศึกษา จำเป็นที่จะต้องจัดการเรียนการสอนหรือกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการ เพื่อทำให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการได้ (Franke and Luthje, 2004) ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Tahir and Kutpudeen (2022) โดยพบว่าการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยทำให้นักศึกษารับรู้ว่าคุณภาพตนเองไม่เหมาะที่จะประกอบอาชีพเป็นเจ้าของธุรกิจ เนื่องจากรายวิชาที่สอนในมหาวิทยาลัยไม่ได้มุ่งเน้นให้นักศึกษาไปเป็นเจ้าของธุรกิจ (Entrepreneur) แต่จะมุ่งเน้นการสอนให้นักศึกษามีความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship) แล้วประยุกต์องค์ความรู้ด้านความเป็นผู้ประกอบการไปใช้ในการประกอบอาชีพอื่น ๆ และมีผลการศึกษาไปในทิศทางเดียวกับงานวิจัยของ Wibowo et al., (2019) ซึ่งผลการวิจัยพบว่านักศึกษาต้องการที่จะมีประสบการณ์ในการทำงานในบริษัทที่มีชื่อเสียง ก่อนที่จะตัดสินใจออกมาสร้างธุรกิจเป็นของตัวเอง ทั้งนี้ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษาไม่ได้มีอิทธิพลทางตรงต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา แต่จะมีอิทธิพลทางอ้อม โดยผ่านปัจจัยด้านความมั่นใจในตนเอง (Saeed, Yousafzai, and Yani-de-Soriano, 2014)

จากสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่าปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ไม่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และเมื่อพิจารณาประกอบกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ดังตารางที่ 4.19 พบว่า การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้างของผู้ประกอบการนักศึกษาในประเทศไทยโดยรวมอยู่ในระดับน้อย แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการนักศึกษาในประเทศไทย ไม่ได้รับการสนับสนุนเชิงโครงสร้างในการทำธุรกิจสตาร์ทอัพเท่าที่ควร โดยมีการรับรู้การสนับสนุนในด้านระบบภาษีน้อยที่สุดในด้านกฎหมายอยู่ในระดับน้อย และในด้านสภาพเศรษฐกิจและการจดทะเบียนบริษัทอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการนักศึกษาในประเทศไทยมีความมุ่งมั่นในการเป็นผู้ประกอบการ ถึงแม้จะไม่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wibowo et al. (2019) โดยผลการวิจัยพบว่าปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง ไม่มีอิทธิพลต่อปัจจัยด้านความตั้งใจในการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา เนื่องจาก ธุรกิจสตาร์ทอัพหลาย ๆ ธุรกิจที่ประสบความสำเร็จในประเทศอินโดนีเซียนั้น เจ้าของธุรกิจใช้การมองโลกในแง่ดีในการขับเคลื่อนธุรกิจถึงแม้ว่าจะไม่ได้รับการสนับสนุนเชิงโครงสร้างภายในประเทศก็ตาม แต่เนื่องจากสถานการณ์การสนับสนุนในเชิงโครงสร้างในประเทศอินโดนีเซียกำลังจะดีขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการยังคงทำธุรกิจต่อไปถึงแม้ไม่ได้รับการสนับสนุนเท่าที่ควร และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ambad and Ag Damit (2016) ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้เชิงโครงสร้าง ไม่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา แต่งานวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Gelard and Saleh (2011) ที่พบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา เนื่องจากประเทศอิหร่านมีการสนับสนุนการทำธุรกิจสตาร์ทอัพอย่างเข้มข้นจากภาครัฐบาล ทำให้นักศึกษารับรู้การสนับสนุนในส่วนนี้

จากสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่าปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยเมื่อพิจารณาประกอบกับข้อมูลทั่วไป ดังตารางที่ 4.14, 4.15, และ 4.17 ที่พบว่า บิดา มารดา หรือญาติพี่น้องของผู้ประกอบการนักศึกษาส่วนใหญ่นั้นจะประกอบอาชีพทำธุรกิจส่วนตัว อีกทั้งเมื่อพิจารณาประกอบกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ ดังตารางที่ 4.20 พบว่า การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานจึงพบว่าการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการมีอิทธิพลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการใช้ชีวิตแบบคตริวมหมู่ ดังนั้น บุคคลใกล้ชิดจึงมีผลอย่างมากต่อการตัดสินใจในการประกอบอาชีพ ซึ่งหากบิดา มารดา หรือญาติพี่น้องที่ประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการ นักศึกษาจะมีแนวโน้มในการเกิดพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการด้วย ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bignotti and Le Roux (2016); Kanyan and Kasuma (2020) ที่พบว่าปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการนี้ มีส่วนทำให้นักศึกษาตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Wibowo et al., 2019 โดยพบว่าบริบทของประเทศอินโดนีเซีย เป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมการใช้ชีวิตแบบคตริวมหมู่ ซึ่งมองตนเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ในสังคม

ดังนั้นเครือข่ายนี้จะมีอิทธิพลอย่างมากในการเลือกประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Altinay, Madanogul, Daniele, and Lashley (2012); Yurtkoru, Kabadayi Kuscü, and Doganay (2014); Zapkau, Schwens, Steinmetz, and Kabst 2015) ที่ระบุว่าเพื่อนและบุคคลตัวอย่าง (Role model) มีอิทธิพลอย่างมากในการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Gelard and Saleh (2011) ที่ไม่พบอิทธิพลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ

จากสมมติฐานข้อที่ 4 พบว่าปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาประกอบกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ ดังตารางที่ 4.22 พบว่าการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยพบว่าผู้ประกอบการนักศึกษาได้รับการช่วยเหลือจากที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์อยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานจึงพบว่าการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการมีอิทธิพลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากปัจจุบันนี้มหาวิทยาลัยในประเทศไทยส่วนใหญ่จะมีศูนย์บ่มเพาะความเป็นผู้ประกอบการสำหรับนักศึกษา ในการสนับสนุน และให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาที่สนใจที่จะทำธุรกิจในมหาวิทยาลัย โดยมีที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์ประจำทีม (Mentor) คอยให้คำปรึกษาและแนะนำในด้านองค์ความรู้ ทักษะที่จำเป็น และมุมมองในการทำธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Gelard and Saleh, 2011 ที่พบว่าผู้ประกอบการนักศึกษาหลังจากสำเร็จการศึกษาไปแล้ว จะต้องอาศัยเครือข่ายอย่างเป็นทางการ ในการดำเนินธุรกิจสตาร์ทอัพที่ได้ทำในตอนที่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kanya and Kasuma (2020) โดยพบว่าหลังจากผู้ประกอบการนักศึกษาได้ประกอบธุรกิจไปในระยะเวลาหนึ่งแล้ว จำเป็นที่จะต้องขยายเครือข่ายในการทำธุรกิจ เพื่อความง่ายต่อการทำธุรกิจในอนาคต และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Abol Ksim Adai, JatiKasuma, Kanyan, and Hazley Lai (2015) ที่พบว่า การสร้างเครือข่าย เป็นปัจจัยที่สำคัญมากที่สุดในการประกอบอาชีพเป็นผู้ประกอบการ แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Wibowo et al., 2019 ที่พบว่าการสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการไม่มีอิทธิพลต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่ของผู้ประกอบการนักศึกษา

จากสมมติฐานข้อที่ 5 พบว่าปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยเมื่อพิจารณาประกอบกับข้อมูลทั่วไป ดังตารางที่ 4.8 พบว่าผู้ประกอบการนักศึกษาส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการและการแข่งขันไอเดียธุรกิจ (93.63% และ 91.72% ตามลำดับ) และเมื่อพิจารณาประกอบกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว ดังตารางที่ 4.23 พบว่าความคิดเห็นต่อมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานจึงพบว่าปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวมีอิทธิพลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจาก การทำธุรกิจสตาร์ทอัพส่วนใหญ่จะพบปัญหาและอุปสรรคตลอดเวลา และการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการและการแข่งขันไอเดียธุรกิจ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีการแข่งขัน ผู้ประกอบการนักศึกษาสามารถพบเจอกับความล้มเหลว

ได้ แต่ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการนักศึกษาถึงแม้จะพบเจอกับความล้มเหลว จะมีทัศนคติเชิงบวก ทำให้เรียนรู้และมีมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Politis and Gabrielsson (2009) ระบุว่าผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์การการก่อสร้างธุรกิจสาร์ทอัพหรือเคยมีประสบการณ์ยุติการทำธุรกิจ ผู้ประกอบการเหล่านั้นจะมีมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลวมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Hui He et al. (2020) ที่ระบุว่า ความล้มเหลวในอดีตมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการก่อตั้งธุรกิจใหม่อีกครั้ง เนื่องจากผู้ประกอบการจะได้เรียนรู้อะไรบ้างจากความสำเร็จในอดีต นำไปสู่ความมั่นใจในความสามารถของตนเอง และก่อตั้งธุรกิจใหม่ในที่สุด

จากสมมติฐานข้อที่ 6 พบว่าปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ไม่มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยเมื่อพิจารณาประกอบกับข้อมูลทั่วไป ดังตารางที่ 4.12 พบว่า ผู้ประกอบการนักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยทำธุรกิจอย่างอื่น นอกเหนือจากธุรกิจสาร์ทอัพมาก่อน (59.87%) และเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง พบว่าผู้ประกอบการนักศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด แต่ผลการทดสอบสมมติฐานกลับไม่พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจาก ผู้ประกอบการนักศึกษาไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำธุรกิจอื่น ๆ มาก่อน ทำให้ไม่แน่ใจในความสามารถด้านการทำธุรกิจของตนเอง โดยงานวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Bacq et al. (2016) โดยพบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ เนื่องจากผู้ประกอบการนักศึกษาไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานหรือฝึกงานมาก่อน ทำให้ไม่รับรู้ความสามารถในด้านผู้ประกอบการเมื่อได้ลองทำธุรกิจจริง แต่การรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ ก็ต่อเมื่อผ่านตัวแปรการรับรู้ผลประโยชน์ของการเป็นผู้ประกอบการ (Perceived entrepreneurial munificence) แต่งานวิจัยนี้ให้ผลตรงกันข้ามกับงานวิจัยของ Duong and Bernat (2019) โดยพบว่าปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองมีอิทธิพลเชิงบวกต่อการก่อตั้งธุรกิจของนักศึกษา

จากสมมติฐานข้อที่ 7 พบว่าปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทของผู้ประกอบการ ซึ่งผลการวิจัยนี้เป็นไปตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ โดยเมื่อพิจารณาประกอบกับข้อมูลทั่วไป ดังตารางที่ 4.8 พบว่าผู้ประกอบการนักศึกษาส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการและการแข่งขันไอเดียธุรกิจ (93.63% และ 91.72% ตามลำดับ) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เกิดการแข่งขันเกิดขึ้น และเมื่อพิจารณาประกอบกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ ดังตารางที่ 4.25 พบว่าระดับความคิดเห็นต่อความต้องการความสำเร็จโดยรวมอยู่ในระดับมาก ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานจึงพบว่าปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จมีอิทธิพลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจาก ผู้ประกอบการนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมกิจกรรมที่ส่งเสริมด้านความเป็นผู้ประกอบการหรือการแข่งขันไอเดียการทำธุรกิจนั้น ไม่ได้สนใจแค่เงินรางวัล แต่จะเป็นเรื่องของชื่อเสียงและเครือข่ายที่ได้รับจากกิจกรรมนั้น ๆ ซึ่งจะส่งผลดีต่อการทำธุรกิจในอนาคตได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Akhtar et al. (2020) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความอยากเป็นผู้ประกอบการ โดยกลุ่มตัวอย่างคือบุคคลที่กำลังสร้างธุรกิจสาร์ทอัพ พบว่าปัจจัยด้านการต้องการความสำเร็จนี้ส่งผลต่อความอยากเป็นผู้ประกอบการ และสอดคล้องกับ

งานวิจัยของ Kusumawijaya (2019) ที่ระบุไว้ว่าปัจจัยด้านการต้องการความสำเร็จ จะส่งผลให้ลูกจ้างที่ทำงานในธุรกิจ SME มีความทะเยอทะยาน อยากจะออกมาสสร้างธุรกิจที่ประสบความสำเร็จให้ได้ และปัจจัยด้านการต้องการความสำเร็จนี้ เป็นลักษณะบุคลิกภาพที่สำคัญมากที่สุดของผู้ประกอบการ (McClelland, 1984) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรานิษฐ์ สรเสริมสมบัติ (2561) โดยผลการศึกษาพบว่า ความต้องการที่จะประสบผลสำเร็จเป็นคุณลักษณะสำคัญของผู้ประกอบการ แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Indari and Kristiansen (2003) ที่พบว่าปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จไม่ส่งผลต่อความตั้งใจก่อตั้งธุรกิจใหม่ของนักศึกษา

จากข้อสรุปในเบื้องต้นพบว่า จากการศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในประเทศไทย หากต้องการที่จะสร้างความมุ่งมั่นทุ่มเทให้ผู้ประกอบการนักศึกษา นำไปสู่การก่อตั้งธุรกิจในอนาคต ในด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อม จำเป็นที่ต้องพัฒนาปัจจัยด้านการสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการและเครือข่ายอย่างเป็นทางการ และในด้านปัจจัยภายใน จำเป็นที่ต้องพัฒนาปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว และปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

แต่ทั้งนี้ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนด้านการศึกษา ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง และปัจจัยด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง ก็ยังมีความสำคัญ เพราะการส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการแก่นักศึกษาในมหาวิทยาลัย จำเป็นต้องส่งเสริมให้ครบทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นทั้งปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายใน และในประเทศไทย การส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการยังเป็นเรื่องที่ใหม่ ทำให้นโยบายการส่งเสริมยังจำเป็นต้องมีการพัฒนา เพื่อที่จะสร้างผู้ประกอบการให้ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยในอนาคตได้

5.3 ข้อจำกัดของการวิจัย

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น การศึกษาด้านพฤติกรรมของผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีการศึกษาตั้งแต่ปัจจัยเชิงสาเหตุไปจนถึงปัจจัยการเกิดพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นการศึกษาด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา เป็นเพียงส่วนหนึ่งของปัจจัยตั้งต้นที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการเท่านั้น ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ยังส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการเป็นผู้ประกอบการได้

การเข้าถึงกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากงานวิจัยนี้สามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการนักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยที่ดำเนินงานภายใต้เครือข่ายอุทยานวิทยาศาสตร์เท่านั้น ยังไม่สามารถเข้าถึงเครือข่ายผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัยอื่น ๆ นอกเหนือจากเครือข่ายอุทยานวิทยาศาสตร์ ทำให้ไม่สามารถยืนยันสถานการณ์การสนับสนุนและความคิดเห็นในด้านความเป็นผู้ประกอบการในประเทศไทยได้ทั้งหมด และการเก็บข้อมูลแบบใช้แบบสอบถามออนไลน์โดยไม่มีค่าตอบแทนในการตอบแบบสอบถาม ทำให้อัตราในการตอบกลับแบบสอบถามค่อนข้างน้อย เนื่องจากผู้ประกอบการนักศึกษาไม่เกิดแรงจูงใจในการตอบแบบสอบถาม

เนื่องจากผลการวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณอาจมีความแม่นยำลดลง เนื่องจากความคลาดเคลื่อนในการวัด ดังนั้นจึงควรใช้การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (Structural Equation

Modeling: SEM) ที่สามารถประมาณค่าพารามิเตอร์ของสมการเชิงเส้นพร้อมกันหลายสมการ จึงทำให้ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาที่มีความแม่นยำมากขึ้น

ด้านทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยนี้ศึกษาเพียงปัจจัยสิ่งแวดล้อม เฉพาะการรับรู้การสนับสนุน และปัจจัยภายใน เฉพาะด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความต้องการความสำเร็จ ซึ่งไม่สามารถที่จะอธิบายความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการนักศึกษาได้ทั้งหมด ยังมีปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องและส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการนักศึกษา

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

ผลการศึกษางานวิจัย สามารถสรุปประเด็นสำคัญเป็นข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

1. ผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายหรือกิจกรรม ควรส่งเสริมหรือจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับความเป็นผู้ประกอบการที่มีการทำงานร่วมกันเป็นทีมหรือกับเพื่อน จะช่วยให้ส่งเสริมผู้ประกอบการนักศึกษามีความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการได้ และผู้ประกอบการนักศึกษารับรู้การสนับสนุนในการทำธุรกิจสตาร์ทอัพจากครอบครัว ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าสถาบันครอบครัว เป็นสถาบันที่สำคัญในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ดังนั้นผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายหรือจัดกิจกรรม ควรต้องมุ่งเป้าไปที่สถาบันครอบครัวควบคู่ไปกับการสนับสนุนผู้ประกอบการนักศึกษา โดยอาจจะจัดกิจกรรมที่ให้ความรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการทำธุรกิจสตาร์ทอัพแก่สถาบันครอบครัว เพื่อที่จะสามารถนำความรู้ที่ได้ไปแนะนำผู้ประกอบการนักศึกษาได้ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามากที่สุด โดยเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ พบว่า ผู้ประกอบการนักศึกษารับรู้การสนับสนุนในการทำธุรกิจสตาร์ทอัพจากเพื่อนมากที่สุด รองลงมาคือจากบุคคลครอบครัว

2. เมื่อผู้ประกอบการนักศึกษาเริ่มต้นทำธุรกิจไปซักระยะหนึ่งแล้ว ผ่านช่วงระยะการหาไอเดีย เข้าสู่ช่วงพัฒนาผลิตภัณฑ์ เครือข่ายอย่างเป็นทางการจะมีบทบาทอย่างมากในการสนับสนุนผู้ประกอบการนักศึกษานี้ โดยเฉพาะศูนย์บ่มเพาะความเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย ดังนั้นศูนย์บ่มเพาะผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ควรที่จะจัดหาที่ปรึกษาประจำทีมที่มีประสบการณ์การทำธุรกิจแนวเดียวกันกับธุรกิจที่ผู้ประกอบการนักศึกษากำลังทำอยู่ เพื่อแนะนำแนวทางไปต่อสำหรับธุรกิจ จะช่วยให้นักศึกษามีความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะสร้างธุรกิจให้เกิดขึ้นจริง ๆ ได้ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา โดยเครือข่ายอย่างเป็นทางการนี้ ประกอบไปด้วย ธนาคาร นักบัญชี นักกฎหมาย ซัพพลายเออร์ หน่วยงานจากภาครัฐ ลูกค้า และที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์ ซึ่งหากพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลของปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ พบว่าผู้ประกอบการนักศึกษารับรู้การสนับสนุนการทำธุรกิจสตาร์ท

อ้อจากที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์มากที่สุด ซึ่งที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์นี้ จะประกอบไปด้วยทั้ง นักลงทุน ที่สามารถให้คำแนะนำในการไปต่อกับธุรกิจ ที่ปรึกษา (Mentor) ประจำทีม ที่จะช่วยผู้ประกอบการนักศึกษาเหล่านี้มีความมุ่งมั่นที่สร้างธุรกิจให้เกิดขึ้นจริงได้

3. ผู้ที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายหรือกิจกรรม ควรที่จะจัดกิจกรรมให้ผู้ประกอบการนักศึกษาเกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ถึงประสบการณ์การทำธุรกิจที่ผ่านมา ได้เรียนรู้อะไรมาบ้าง แล้วอันไหนควรทำ อันไหนไม่ควรทำ และแต่ละคนมีวิธีการจัดการกับเหตุการณ์นั้น ๆ อย่างไร ซึ่งกิจกรรมลักษณะนี้จะทำให้ผู้ประกอบการนักศึกษาแต่ละคนมีมุมมองการทำธุรกิจที่กว้างขึ้นถึงแม้จะยังไม่เคยทำธุรกิจประเภทนั้นก็ตาม จะช่วยให้ผู้ประกอบการนักศึกษามีภูมิด้านทานต่อความล้มเหลวที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว มีอิทธิพลเชิงบวกต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา โดยเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลของปัจจัยด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว พบว่าผู้ประกอบการนักศึกษามีการรับรู้ “ความล้มเหลว” เป็นโอกาสให้เกิดการไตร่ตรองและพิจารณาถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น มากที่สุด แสดงให้เห็นว่าการไตร่ตรองพิจารณาถึงสิ่งที่ผ่านมามีความสำคัญมาก ๆ กับการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ เป็นเสมือนอีกช่องทางหนึ่งที่จะได้เรียนรู้การทำธุรกิจนอกเหนือจากการเรียนหรือทำกิจกรรม

4. หากต้องการสร้างความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการให้นักศึกษา จำเป็นที่จะต้องสร้างให้นักศึกษามีคุณลักษณะความต้องการความสำเร็จ โดยเน้นให้ผู้ประกอบการนักศึกษาปรับปรุงผลงาน การดำเนินงานของธุรกิจ โดยการจัดกิจกรรมรายงานผลการดำเนินงานของธุรกิจนั้น ๆ จะได้เกิดการแสดงความคิดเห็นแล้วเกิดการปรับปรุงผลงานเกิดขึ้น ต่อมาในส่วนของกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนหรือการทำงาน ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ความรู้เชิงลึกของธุรกิจนั้น ๆ มาประยุกต์กับธุรกิจอื่น ๆ และสุดท้ายผู้ประกอบการนักศึกษามักจะพยายามทำงานให้ดีกว่าเพื่อน ดังนั้นควรจัดกิจกรรมให้เกิดการแข่งขันกันเกิดขึ้น จะเป็นภายในทีมหรือภายในศูนย์บ่มเพาะความเป็นผู้ประกอบการนักศึกษาในมหาวิทยาลัยก็สามารถทำได้ เพื่อกระตุ้นให้เกิดความต้องการความสำเร็จ และจะส่งผลต่อความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะสร้างธุรกิจของนักศึกษาได้ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ มีอิทธิพลเชิงบวกต่อปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา โดยเมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลของปัจจัยด้านความต้องการความสำเร็จ พบว่าผู้ประกอบการนักศึกษามีความคิดเห็นในด้านการปรับปรุงผลงานมากที่สุด รองลงมาคือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนหรือการทำงาน และการแข่งขันในด้านการทำงานตามลำดับ

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ทำการวิจัยแบบระยะยาว (Longitudinal research) เนื่องจากปัจจัยด้านความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สามารถเปลี่ยนแปลงได้ขึ้นอยู่กับความรู้ที่ได้รับและประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่ผู้ประกอบการนักศึกษาพบเจอ แล้ววิเคราะห์ว่าปัจจัยไหนบ้างที่ยังส่งผลให้นักศึกษายังไม่ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ถึงแม้เวลาจะผ่านไป

เพิ่มจำนวนการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมทั่วทุกภูมิภาคในประเทศไทยและเปลี่ยนวิธีการเก็บข้อมูลจากการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามออนไลน์

เป็นการเก็บข้อมูลโดยการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างโดยตรง และมีค่าตอบแทนค่าเสียเวลาในการตอบแบบสอบถามด้วย เพื่อเพิ่มแรงจูงใจในการตอบแบบสอบถาม

ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling: SEM) ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อลดความคลาดเคลื่อนในการวัดของวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ

รายการอ้างอิง

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2546). การใช้ SPSS for Window ในการวิเคราะห์ข้อมูล. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- จรรยา กอสุขทวีคุณ. (2561). การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์การจัดการมหาบัณฑิต สาขาวิชาความเป็นผู้ประกอบการ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ฉัตรสิริ ปิยะพิมพ์ลสิทธิ์. (2547). ค่าผิดปกติ (Outlier). วารสาร มฉก.วิชาการ. 8:106-110.
- ชาญชัย พรหมมี และ สิริมา นาคสาย. (2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของ นิสิตหลักสูตรที่มุ่งเน้นการเป็นผู้ประกอบการ มหาวิทยาลัยพะเยา. วารสารบริหารธุรกิจและ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 3(3):65-80.
- ชูศรี วงศ์รัตน์ (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- นิพัทธ์พนธ์ สนิทเหลือ, วัชรินทร์ สาตร์เพชร และ ญาดา นภาอารักษ์. (2562). การคำนวณขนาดตัวอย่าง ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป G*POWER (SAMPLE SIZE CALCULATION USING G*POWER PROGRAM). วารสารวิชาการ สถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ. 5(1): 496-507.
- นิพา ศรีวะรมย์. (2558). การส่งเสริมสมรรถนะความเป็นผู้ประกอบการให้แก่ผู้เรียนเพื่อเตรียม ความพร้อมสู่ระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ศวรรษที่ 21 Promoting Entrepreneurship Competencies for 21 st Century on Knowledge-based Economic Preparation. พัฒนาเทคนิคศึกษา. 27(94): 119-121.
- พงษ์ศักดิ์ ชิมมอนต์ส. (2560). การทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นตรง (Linear Regression Primary Agreement's Test). วารสารวิจัยและพัฒนา หลักสูตร. 7(2): 20-37.
- ภัทรานิษฐ์ สรเสริมสมบัติ. (2561). คุณลักษณะที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- รัฐบาลไทย. (2565). ครม. ผ่านแผนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2566 - 2570) เสริมแกร่ง SMEs ไทยเป็นพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจแข่งขันในระดับ สากล ชู เกษ ทร สู่ การ ทำ รุ ธิ ก ิจ แ บ บ มี อ อ า ซี พ [on-line]. ได้ จ า ก : <https://www.thaigov.go.th/news/contents/details/59507>
- สุพิชชา ชิวพฤกษ์, เฉลิมชัย กิตติศักดิ์นาวิน และ นลินณัฐ ดีสวัสดิ์. (2561). ทิศทางสู่มหาวิทยาลัย แห่งการประกอบการด้วยการพัฒนาองค์การ DIRECTION TOWARD ENTREPRENEURIAL UNIVERSITY BY ORGANIZATION DEVELOPMENT. วารสาร การจัดการสมัยใหม่. 16(1): 120-128.

- สำคัญสุด สีหตุลานนท์. (2560). ปัจจัยแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อการเป็นผู้ประกอบการรุ่นเยาว์
กรณีศึกษา นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศ
เพชรบุรี. **วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.**
- สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ. (2564). **อุทยานวิทยาศาสตร์ประเทศไทย
“นิคมวิจัยสำหรับเอกชน” แห่งแรกในไทย** [on-line]. ได้จาก[https://www.nstda.or.th/
home/performance_post/thailand-science-park/](https://www.nstda.or.th/home/performance_post/thailand-science-park/)
- อนงค์ รุ่งสุข. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะ
บริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์. **วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์.**
- อำนาจ ชีระวนิช. (2549). การจัดการธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
อภิรักษ์ จันตानी. (2538). วิจัยทางธุรกิจ . **สถิติเพื่อการวิจัย กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ วี.เจ.พรินต์ติ้ง**
- Abol, K. A., Jati, K., Agnes, K., and Franklin, H. L. (2015).’ Are Personal traits,
Commitment, Networking and Business Knowledge Influencing the Success of
the Chinese Business? **International Academic Research Journal of Social
Science.** 1(2):232-239.
- Adam, A-F., and Fayolle, A. (2016). Can implementation intention help to bridge the
intention-behaviour gap in the entrepreneurial process? An experimental
approach. **The International Journal of Entrepreneurship and Innovation.**
2(17). doi: 10.1177/1465750316648569.
- Ahu Tugba Karabulut. (2016). Personality Traits on Entrepreneurial Intention. **Procedia
- Social and Behavioral Sciences.** 229:12-21. doi: 10.1016/j.sbspro.2016.07.109
- Ajzen, I. (1987). Attitudes, traits, and actions: Dispositional prediction of behavior in
personality and social psychology. In L. Berkowitz (Ed.), **Advances in
experimental social psychology.** 20:1-63. Academic Press.
doi: 10.1016/S0065-2601(08)60411-6.
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. **Organizational Behavior and
Human Decision Processes,** 50(2), 179-211.
- Ajzen, I., Czasch, C., and Flood, MG. (2009). From intentions to behavior:
Implementation intention, commitment, and conscientiousness. **Journal of
Applied Social Psychology** 39: 1356-1372.
- Akhtar, S., Hongyuan, T., Iqbal, S., and Ankomah, F. Y. N. (2020). Impact of Need for
Achievement on Entrepreneurial Intentions; Mediating Role of Self-Efficacy. **Journal of
Asian Business Strategy.** 10(1): 114-121. doi: 10.18488/journal.1006.2020.101.114.121

- Allen, N. J., & Meyer, J. P. (1990). The measurement and antecedents of affective, continuance and normative commitment to the organization. **Journal of Occupational Psychology**. 63(1):1-18.
- Altınay, L., Madanoğlu, M., Daniele, R., and Lashley, C. (2012). The influence of family tradition and psychological traits on entrepreneurial intention. **International Journal of Hospitality Management**. 31:489-499. doi: 10.1016/j.ijhm.2011.07.007
- Ambad, S.N.A., and Damit, D.H.D.A. (2016). Determinants of entrepreneurial intention among undergraduate students in Malaysia. **Procedia Economics and Finance**. 37:108-114.
- Anderson, J.C., and Gerbing, D.W. (1984). The effect of sampling error on convergence, improper solutions, and goodness-of-fit indices for maximum likelihood confirmatory factor analysis. **Psychometrika**. 49(2): 155 -173. doi: 10.1007/BF02294170.
- Anne-Flore Adam. (2016). From entrepreneurial intention to behavior: to what extent commitment and implementation intention could facilitate action? [On-line] (Doctoral dissertation, Université Grenoble Alpes). **Business administration**. Abstract from: HAL Theses File: ADAM_2016_archivage Item: 2016GREAG001.
- Arenius, P., and Minniti, M. (2005). Perceptual Variables and Nascent Entrepreneurship. **Small Business Economics** 24(3):233-247.
- Armitage, C. J., and Conner, M. (2001). Efficacy of the Theory of Planned Behaviour: a meta-analytic review. **Br J Soc Psychol**. 40(4): 471-99. doi: 10.1348/014466601164939.
- Bacq, S., Ofstein, L. F., Kickul, J., and Gundry, L. K. (2016). Perceived entrepreneurial munificence and entrepreneurial intentions: A social cognitive perspective. **International Small Business Journal**. 35(5). doi: 10.1177/0266242616658943.
- Becker, H.S. (1960) Notes on the Concept of Commitment. **American Journal of Sociology**. 66:32-42. doi: 0.1086/222820
- Bignotti, A., and Le Roux, I. (2016). Unravelling the conundrum of entrepreneurial intentions, entrepreneurship education, and entrepreneurial characteristics. **Acta Commercii**. 16(1). doi: 10.4102/ac.v16i1.352.
- Bruyat, C., and Julien, P. A. (2001). Defining the field of research in entrepreneurship. **Journal of business venturing**. 16(2):165-180.

- Chew, L. M., Hoe, L. S., Kim, T. C., and Kiaw, L. W. Y. (2016). Self-Perceived Entrepreneurship Skills for Undergraduates of Private University in Malaysia. **American Journal of Applied Sciences**. doi: 10.3844/ajassp.2016.715.725.
- Clercq, D. D., Thongpapanl, N., and Dimov, D. (2009). When good conflict gets better and bad conflict becomes worse: The role of social capital in the conflict-innovation relationship. **Journal of the Academy of Marketing Science**. 37(3):283-297. doi: 10.1007/s11747-008-0122-0
- Cortina, J. M. (1993). What Is Coefficient Alpha? An Examination of Theory and Applications. **Journal of Applied Psychology**. 78(1): 98-104.
- Davis, J. A. (1971). Elementary survey analysis. **Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall**
- Denanyoh, R., Adjei, K., and Nyemekye, G. E. (2015). Factors that impact on entrepreneurial intention of Tertiary students in Ghana. **International Journal of Business and Social Research**. 5(3): 19-29.
- Dholakia, U., and Bagozzi, R. (2003). As Time Goes By: How Goal and Implementation Intentions Influence Enactment of Short-Fuse Behaviors. **Journal of Applied Social Psychology**. 33(5):889–922.
- Dreisler, T. (2003). Promoting entrepreneurship changing attitudes or behavior? **J. Bus. Enterp. Dev.** 10(4):383-392.
- Duong, Doanh., and Bernat, T. (2019). Entrepreneurial self-efficacy and intention among vietnamese students: a meta-analytic path analysis based on the theory of planned behavior. **Procedia Computer Science**. 159:2447-2460. doi: 10.1016/j.procs.2019.09.420.
- Elnadi, M., and Hani Gheith, M. (2021). Entrepreneurial ecosystem, entrepreneurial self-efficacy, and entrepreneurial intention in higher education: Evidence from Saudi Arabia. **The International Journal of Management Education**. doi: 10.1016/j.ijme.2021.100458.
- Farrell, D., and Rusbult, C. E. (1981). Exchange variables as predictors of job satisfaction, job commitment, and turn-over: The impact of rewards, costs, alternatives, and investments. **Organizational Behavior and Human Performance**. 28:78–95.
- Fayolle, A., Basso, O., and Tornikoski, E. T. (2011). Entrepreneurial commitment and new venture creation: a conceptual exploration. In **Handbook of Research on New Venture Creation**. (160–182). Edward Elgar Publishing.

- Franke, N., and Lüthje, C. (2004). Entrepreneurial intentions of business students-A benchmarking study. **International Journal of Innovation and Technology Management**. 1(3):269-288.
- Frese, M., (2000). Success and failure of microbusiness owners in Africa. A Psychological Approach. **Zeitschrift für Arbeits- und Organisationspsychologie**. 45(3):169-170. doi: 10.1026//0932-4089.45.3.169
- Gartner, W. B., (1985). A framework for describing the phenomenon of new venture creation. **Academy of Management Review**. 10:696–706.
- Gartner, W., Carter, N. M., and Reynolds P. D. (2010). Entrepreneurial Behavior: Firm Organizing Processes. **Handbook of Entrepreneurship Research**. (99-127). doi: 10.1007/978-1-4419-1191-95
- Gelard, P., and Saleh, K. E. (2011). Impact of some contextual factors on entrepreneurial intention of university students. **African Journal of Business Management** 5(26): 10707-10717. doi: 10.5897/AJBM10.891.
- Gollwitzer, P. M. (1993). Goal achievement: The role of intentions. **European Review of Social Psychology**. 4(1):141–185.
- Gollwitzer, P. M. (1999). Implementation intentions: Strong effects of simple plans. **American Psychologist**. 54(7):493–503.
- Gorman, G., Hanlon, D., and King, W. (1997). Some research perspectives on entrepreneurship education, enterprise education and education for small business management: A ten-year literature review. **International Small Business Journal**. 15(3):56-77.
- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E. and Tatham, R. L. (2006). *Multivariate data analysis*. (6th ed.). **Pearson Prentice Hall**: New Jersey.
- Heckhausen, H., and Gollwitzer, P. M. (1987). Thought contents and cognitive functioning in motivational versus volitional states of mind. **Motivation and Emotion**. 11(2):101–120.
- Henderson, R., and Robertson, M. (2000). Who wants to be an entrepreneur? Young adult attitudes to entrepreneurship as a career. **Career Development International**. 5(6):279-287.
- Hui, H., Yan, B., and Xia, X. (2020). How Past Failure Predicts Subsequent Entrepreneurial Intention: A Comparative Study of Mainland China and Taiwan. **Sustainability, MDPI**. doi: 10.3390/su12062331.

- Iacobucci, D., and Duhachek, A. (2003). Advancing Alpha: Measuring Reliability With Confidence. **Journal of Consumer Psychology**. 13(4):478-487.
- Indari, N., and Kristiansen, S. (2003). Determinants of Entrepreneurial Intention: The case of Norwegian Students. **Gadjah Mada International Journal of Business**. 5(1): 79-95
- Kadir, M. B., Salim, M., and Kamarudin, H. (2012). The Relationship Between Educational Support And Entrepreneurial Intentions in Malaysian Higher Learning Institution. **Procedia - Social and Behavioral Sciences**. 69:2164-2173.
- Kanyan, A., Kasuma, J., Koh, J., Yacob, Y., and Banting, R. (2020). Relationship between Informal and Formal Network Towards Entrepreneurial Intention among Undergraduate at Public University. **Journal of Entrepreneurship and Business**. 8(1):59-70. doi: 10.17687/JEB.0801.05
- Karabulut, T. (2016). Personality Traits on Entrepreneurial Intention. **Procedia - Social and Behavioral Sciences**. 229:12-21. doi: 10.1016/j.sbspro.2016.07.109
- Kautonen, T., Gelderen, M. V., and Tornikoski, E. (2013). Predicting Entrepreneurial Behaviour: A Test of the Theory of Planned Behaviour. **Applied Economics**. 45(6):697-707. doi: 10.1080/00036846.2011.610750.
- Kim, M. S., and Hunter, J. E. (1993). Attitude-behavior relations: A meta-analysis of attitudinal relevance and topic. **Journal of Communication**. 43(1):101-142. doi: 10.1111/j.1460-2466.1993.tb01251.x
- Krueger, N. (2009). **Entrepreneurial Intentions Are Dead: Long Live Entrepreneurial Intentions**. A.L. Carsrud, M. Brännback (eds.), *Understanding the Entrepreneurial Mind*, International Studies in Entrepreneurship 24:51-72. doi: 10.1007/978-1-4419-0443-04.
- Krueger Jr, N. F., Reilly, M. D., and Carsrud, A. (2000). Competing Models of Entrepreneurial Intention. **Journal of Business Venturing**. 15(5-6):411-432. doi: 10.1016/S0883-9026(98)00033-0.
- Kusumawijaya, I. K. (2019). The Antecedent of Entrepreneurial Orientation: An Entrepreneurial Commitment View. **International Review of Management and Marketing**. 9(6):185-192. doi: 10.32479/irmm.8971.
- Lope pihie, Z. A., and Bagheri, A. (2013). Self-Efficacy and Entrepreneurial Intention: The Mediation Effect of Self-Regulation. **Vocations and Learning**. 6(3). doi: 10.1007/s12186-013-9101-9

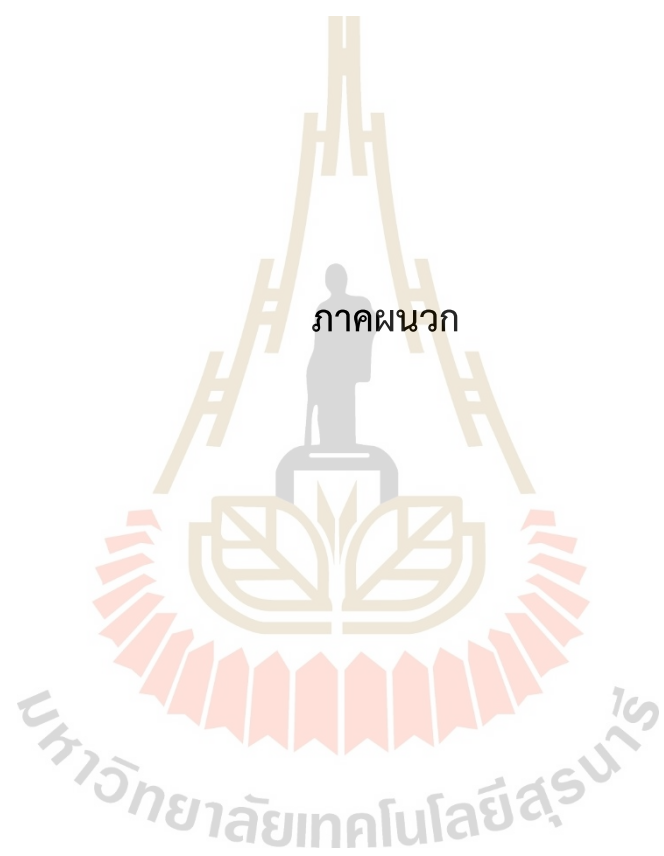
- Lüthje, C., and Franke, N. (2003). The making of an entrepreneur: Testing a model of entrepreneurial intent among engineering students at MIT. **R&D Management**. 33(2):135-147.
- Marchand, J., and Hermens, A. (2015). Student Entrepreneurship: A Research Agenda. **The International Journal of Organizational Innovation**. 8(2): 266-282.
- Mars, M. M., Slaughter, S., and Rhoades, G. (2008). The State-Sponsored Student Entrepreneur. **The Journal of Higher Education**. 79(6):638-670. doi: 10.1353/jhe.0.0024
- Martinez, G., & Shaker, E. (2021,). Internal and External Factors that Affect Making Decisions. **LibreTexts**.
- Mathieu, J. E., and Zajac, D. M. (1990). A review and meta-analysis of the antecedents, correlates, and consequences of organizational commitment. **Psychological Bulletin**. 108(2):171–194. doi:10.1037/0033-2909.108.2.171
- McClelland, D.C. (1984). Motives, Personality, and Society: **Selected Papers**. NY: Praeger
- Meyer, J. P., and Allen, N. J. (1991). A three-component conceptualization of organizational commitment. **Human Resource Management Review**. 1(1):61–89.
- Meyer, J. P., and Herscovitch, L. (2001). Commitment in the workplace: toward a general model. **Human Resource Management Review**. 11(3):299–326.
- Mohamad Radzi, K., Mohd Nor, and Mohezar Ali, S. (2017). The Impact of Internal Factors on Small Business Success: A Case of Small Enterprises under the FELDA Scheme. **Asian Academy of Management Journal**. 22(1):27-55.
- Morrow, P. (1993). The Theory and Measurement of Work Commitment. **JAI Press**. Greenwich.
- Nielsen, S. L., and Gartner, B. (2017). Am I a student and/or Entrepreneur? Multiple Identities in Student Entrepreneurship. **Education + Training**. 59(2): 135-154. doi: 10.1108/ET-09-2014-0122.
- Noguera, M., Alvarez, C., and Urbano, D. (2013). Socio-Cultural Factors and Female Entrepreneurship. **International Entrepreneurship and Management Journal**, 9:183-197. doi: 10.1007/s11365-013-0251-x
- Parente, R., and Feola, R. (2013). Entrepreneurial Intent and Entrepreneurial Commitment of young researchers. **International Journal of Technology Management and Sustainable Development**. 12(2):155-166. doi: 10.1386/tmsd.12.2.1551

- Parnell, J.A., Crandall, W.R., and Menefee, M. (1995). Examining the impact of culture on entrepreneurial propensity: An empirical study of prospective American and Egyptian entrepreneurs. **Academy of Entrepreneurship Journal**. 1(1):1-6.
- Peterman, N. E., & Kennedy, J. (2003). Enterprise Education: Influencing Students' Perceptions of Entrepreneurship. **Entrepreneurship Theory and Practice**. 28:129-144. doi: 10.1046/j.1540-6520.2003.00035.x.
- Politis, D., and Gabrielsson, J. (2008). Entrepreneurs' attitudes towards failure. **International Journal of Entrepreneurial Behavior & Research**. 15(4):364 – 383. doi: 10.1108/13552550910967921.
- Ringim, K. J., Razalli, R., and Norlena, H. (2012). A Framework of Business Process Re-engineering Factors and Organizational Performance of Nigerian Banks. **Asian Social Science**. 8(4). doi: 10.5539/ass.v8n4p203
- Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion - referenced test item validity. **Journal of Educational Research**, 49-60.
- Saeed, S., Yousafzai, S., and Yani-de-Soriano, M. (2014). The Role of Perceived University Support in the Formation of Students' Entrepreneurial Intention. **Journal of Small Business Management**. 51(4). doi: 10.1111/jsbm.12090.
- Sanchez, A. M. (2018). **Environmental factors that affect the entrepreneurial intention**. Business Administration and Management. Universita Autonoma de Barcelona.
- Schlaegel, C., and Koenig, M. (2014). Determinants of Entrepreneurial Intent: A Meta-Analytic Test and Integration of Competing Models. **Entrepreneurship: Theory and Practice**. 38(2). doi: 10.1111/etap.12087
- Serdahl, E. (1996). An Introduction to Graphical Analysis of Residual Scores and Outlier Detection in Bivariate Least Squares Regression Analysis.
- Shapero, A., and Sokol, L. (1982). The Social Dimensions of Entrepreneurship. In C. Kent, D. Sexton, & K. H. Vesper (Eds.), **The Encyclopedia of Entrepreneurship**. (72–90). Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Sharahiley, S. M. (2019). Examining Entrepreneurial Intention of the Saudi Arabia's University Students: Analyzing Alternative Integrated Research Model of TPB and EEM. **Global Journal of Flexible Systems Management**. 21(2). doi: 10.1007/s40171-019-00231-8.

- Stephan, G. J., Partridge, M., Steven, C. D., Fleming, D. (2010). Evaluating U.S. Rural Entrepreneurship Policy, **the journal of regional analysis and policy (JRAP)**, 40(1):20-33.
- Subramanian, S., and Vinoth Kumar, M. (2009). Hardiness personality, self-esteem and occupational stress among IT professionals. **Journal of the Indian Academy of Applied Psychology**, 35:48-56.
- Sulastri, S., Mulyadi, H., and Nurhidayah, N. (2021). The Influence of Internal and External Factors on Entrepreneurial Intentions. In **6th Global Conference on Business, Management, and Entrepreneurship (GCBME 2021)** 657. doi: 10.2991/aebmr.k.220701.100.
- Taber, K. S. (2017). The Use of Cronbach's Alpha When Developing and Reporting Research Instruments in Science Education. **Research in Science Education**. 48:1273–1296. doi: 10.1007/s11165-016-9602-2
- Tahir, M., and Kutpudeen, M. (2022). A Study of the Effects of Perceived Support Model on Entrepreneurship Intentions among the Omani Youngsters. **Saudi Journal of Business and Management Studies**. 7(9):279-284. doi: 10.36348/sjbms.2022.v07i09.005
- Tasnim, R., and Singh, H. (2016). "What, Exactly, is Entrepreneurial Commitment?": Modeling the Commitment of Successful Entrepreneurs. **The Journal of Applied Management & Entrepreneurship**. 21(3):6-35. doi: 10.9774/GLEAF.3709.2016.ju.00003
- Techsauce. (2018). การเริ่มลงทุนในบริษัท Startup สามารถทำได้อย่างไร [on-line]. ได้จาก: <https://techsauce.co/tech-and-biz/how-to-invest-startup>.
- Torenberg, E. (2012). Find your inner entrepreneur [on-line]. ได้จาก : <https://www.michigandaily.com/uncategorized/erik-torenberg-thinking-entrepreneur-university/>
- Turker, D., Onvural, B., Kursunluoglu, E., and Pinar, C. (2005). Entrepreneurial propensity: A field study on the Turkish university students. **International Journal of Business, Economics and Management**. 1(3):15-27.
- Turker, D., and Sonmez Selcuk, S. (2009). Which factors affect entrepreneurial intention of university students? **Journal of European Industrial Training**. 33(2):142-159.

- Wibowo, S.F., Purwana, D., Wibowo, A., and Saptono, A. (2019). DETERMINANTS OF ENTREPRENEURIAL INTENTION AMONG MILLENNIAL GENERATION IN EMERGING COUNTRIES. *International Journal of Entrepreneurship*. 23(2):1-10.
- Wiedemann, A. U., Schüz, B., Sniehotta, F., Scholz, U., and Schwarzer, R. (2009). Disentangling the relation between intentions, planning, and behaviour: a moderated mediation analysis. *Psychology & Health*. 24(1):67–79.
- Yurtkoru, S. E., Kabadayi Kuscü, Z., and Doganay, A. (2014). Exploring the Antecedents of Entrepreneurial Intention on Turkish University Students. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*. 150(2014):841-850.doi: 10.1016/j.sbspro.2014.09.093
- Zapkau, E. B., Schwens, Christian., Steinmetz, H., and Kabst, R. (2015). Disentangling the Effect of Prior Entrepreneurial Exposure on Entrepreneurial Intention. *Journal of Business Research*. 68(3). doi: 10.1016/j.jbusres.2014.08.007.

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย เรื่อง
การรับรู้ของผู้ประกอบการนักศึกษาด้านปัจจัยสิ่งแวดล้อมและปัจจัยภายใน ที่ส่งผลต่อความ
มุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ
(Effects of student entrepreneur's perceptions on environmental factors and
internal factors on entrepreneurial commitment)

คำชี้แจง

1. หากท่านตัดสินใจเข้าร่วมการวิจัยแล้ว ผู้วิจัยจะขอให้ท่านตอบแบบสอบถามในทุกข้อ ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 4 ตอน โดยใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 15 นาที
2. กรุณาตอบแบบสอบถามทุกข้อตามความเป็นจริง เพื่อให้ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยเป็นข้อมูลในประมวลผล พัฒนาโมเดล และจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อผู้เกี่ยวข้องการพัฒนาผู้ประกอบการวิชาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง Startup จากมหาวิทยาลัย
3. ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามของท่านจะถูกเก็บรักษาไว้ ไม่เปิดเผยต่อสาธารณะเป็นรายบุคคล แต่จะรายงานผลการวิจัยในภาพรวมเท่านั้น และจะดำเนินการทำลายข้อมูลที่เกี่ยวข้องภายหลังเสร็จสิ้นการวิจัย
4. หากท่านรู้สึกอึดอัด หรือรู้สึกไม่สบายใจกับบางคำถาม ท่านมีสิทธิ์ที่จะไม่ตอบคำถามเหล่านั้นได้ รวมถึงท่านมีสิทธิ์ถอนตัวออกจากโครงการนี้เมื่อใดก็ได้ โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า และการไม่เข้าร่วมวิจัยหรือถอนตัวออกจากโครงการวิจัยนี้ จะไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อการปฏิบัติงานของท่าน หรือไม่มีผลกระทบต่อการเรียนของท่านแต่ประการใด
5. การวิจัยครั้งนี้ท่านจะไม่ได้รับค่าตอบแทนและไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น
6. หากท่านมีข้อสงสัยเกี่ยวกับงานวิจัย โปรดติดต่อได้ที่ นายเอกบุรุษ บุญสร้อย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี หมายเลขโทรศัพท์ 088-0420047

ผู้วิจัยขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างครบถ้วน

ตอนที่ 1: ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

ชาย

หญิง

ไม่ต้องการระบุ

2. อายุ

18-22 ปี

22-26 ปี

26 ปีขึ้นไป

3. คณะที่ศึกษาในปัจจุบัน

วิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรม

เทคโนโลยีการเกษตร/การเกษตรและเทคโนโลยี

การจัดการ/บริหารธุรกิจ

ศิลปกรรมและการออกแบบ

- อุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ทรัพยากรธรรมชาติ
 แพทย์/ทันตแพทย์/เทคนิคการแพทย์ พยาบาล
 สาธารณสุข สัตวแพทย์
 วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ/เทคโนโลยีดิจิทัล
 อื่นๆ โปรดระบุ _____
- 4.สถานภาพของท่านตอนนี้
- กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี
 กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท
 กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาเอก
- 5.มหาวิทยาลัย โปรดระบุ _____
- 6.ประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรมทางด้านการส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการ (เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)
- การเรียนการสอนเกี่ยวกับความเป็นผู้ประกอบการในมหาวิทยาลัย
 ค่ายพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (เช่น Startup camp)
 การแข่งขันไอเดียการทำธุรกิจ (เช่น Startup Thailand League, Startup Demo Day, etc.)
 หลักสูตร/โปรแกรมการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (เช่น Design Thinking, Lean Canvas, etc.)
 อื่นๆ โปรดระบุ _____
- 7.โปรดระบุรายชื่่ววิชา ค่ายพัฒนา กิจกรรมการแข่งขัน หรือหลักสูตร/โปรแกรมที่ท่านเคยเข้าร่วม จากข้อ 6
- โปรดระบุ _____
- 8.ประเภทของแนวคิดธุรกิจที่กำลังทำอยู่ (Startup/Spin-off)
- FinTech สตาร์ทอัพด้านการเงิน FoodTech สตาร์ทอัพด้านอาหาร
 EdTech สตาร์ทอัพด้านการศึกษา InsurTech สตาร์ทอัพด้านธุรกิจประกัน
 HealthTech สตาร์ทอัพด้านการแพทย์ PropTech สตาร์ทอัพด้านอสังหาริมทรัพย์
 และการดูแลรักษาสุขภาพ
 AgriTech หรือ AgTech สตาร์ทอัพ กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาเอก
 ด้านการเกษตร
 อื่นๆ โปรดระบุ _____
- 9.ระยะเวลาในการเริ่มทำแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้ (ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน)
- 1 – 6 เดือน 6 - 12 เดือน มากกว่า 12 เดือน
10. ท่านเคยทำธุรกิจอย่างอื่นนอกเหนือจาก Startup/Spin-off หรือไม่
- เคย ไม่เคย

11. ถ้าหากเคย เคยทำธุรกิจแบบใด

- ธุรกิจขายผ่านออนไลน์ ธุรกิจขายของทั่วไป/หน้าร้าน
 ธุรกิจขายตรง อื่นๆ โปรดระบุ _____

12. ท่านเคยมีธุรกิจที่จัดตั้งในรูปแบบบริษัทจำกัดหรือห้างหุ้นส่วนจำกัดหรือไม่ (เลือกเพียง 1 ข้อ)

- เคยและบริษัทจำกัด/ห้างหุ้นส่วนจำกัดนี้ยังดำเนินการอยู่
 เคยแต่บริษัทจำกัด/ห้างหุ้นส่วนจำกัดนี้ปิดการดำเนินการไปแล้ว
 ไม่เคยและคิดไว้แล้วว่าจะทำธุรกิจของตัวเอง
 ไม่เคยและกำลังคิดว่าอาจจะทำธุรกิจของตัวเอง
 ไม่เคยและไม่เคยคิดจะทำธุรกิจเลย

13. อาชีพของบิดา

- พนักงานบริษัทเอกชน รับราชการ
 รัฐวิสาหกิจ ธุรกิจส่วนตัว
 รับจ้างทั่วไป เกษตรกร
 ว่างาน อื่นๆ โปรดระบุ _____

14. อาชีพของมารดา

- พนักงานบริษัทเอกชน รับราชการ
 รัฐวิสาหกิจ ธุรกิจส่วนตัว
 รับจ้างทั่วไป เกษตรกร
 ว่างาน อื่นๆ โปรดระบุ _____

15. อาชีพของผู้เลี้ยงดู (ในกรณีที่ไม่ได้อยู่กับบิดา มารดา)

- พนักงานบริษัทเอกชน รับราชการ
 รัฐวิสาหกิจ ธุรกิจส่วนตัว
 รับจ้างทั่วไป เกษตรกร
 ว่างาน อื่นๆ โปรดระบุ _____

16. ท่านมีญาติพี่น้อง/บุคคลภายในครอบครัว (นอกเหนือจากบิดา/มารดา/ผู้เลี้ยงดู) ทำธุรกิจส่วนตัวหรือไม่

- มี ไม่มี

ตอนที่ 2: แบบสอบถามเพื่อวัดปัจจัยสิ่งแวดล้อม

คำชี้แจง ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้ในระดับใด

ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนต่างๆ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
การรับรู้การสนับสนุนทางการศึกษา					
1. การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ส่งเสริมให้ฉันพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเป็นผู้ประกอบการได้					
2. มหาวิทยาลัยให้ความรู้ที่จำเป็นเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการแก่นักเรียน					
3. มหาวิทยาลัยสามารถพัฒนาทักษะความเป็นผู้ประกอบการให้แก่ฉันอย่างเหมาะสม					
การรับรู้การสนับสนุนเชิงโครงสร้าง					
4. ในประเทศไทย ภาครัฐบาลส่งเสริมให้ผู้ประกอบการจัดตั้งธุรกิจสตาร์ทอัพ/จดทะเบียนบริษัทสตาร์ทอัพ					
5. กฎหมายการทำธุรกิจของประเทศไทย ส่งเสริมการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ					
6. ระบบภาษีในประเทศไทย เอื้อต่อการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ					
7. สภาพเศรษฐกิจของประเทศไทย สร้างโอกาสมากมายในการทำธุรกิจสตาร์ทอัพ					
การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างไม่เป็นทางการ					
8. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะได้รับการสนับสนุนจากพ่อแม่/ผู้ปกครอง					
9. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะได้รับการสนับสนุนจากญาติพี่น้อง					
10. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนๆ					
11. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ฉันจะปรึกษาครอบครัว					
12. หากฉันตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ ครอบครัวของฉันจะคอยเป็นกำลังใจให้					
การรับรู้การสนับสนุนจากเครือข่ายอย่างเป็นทางการ					
13. ในการก่อตั้งธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือและประโยชน์จากหน่วยงานสนับสนุนผู้ประกอบการ					
14. ในการเริ่มทำธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือจากเครือข่ายสนับสนุนผู้ประกอบการในประเทศ					
15. ในการเริ่มทำธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือ					

ปัจจัยด้านการรับรู้การสนับสนุนต่างๆ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
จากที่ปรึกษาที่มีประสบการณ์					
16. ในการเริ่มทำธุรกิจ ฉันจะได้รับความช่วยเหลือ และได้ประโยชน์จากลูกค้าและซัพพลายเออร์					

ตอนที่ 3: แบบสอบถามเพื่อวัดปัจจัยภายใน

คำชี้แจง ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้ในระดับใด

ปัจจัยภายในที่เกิดจากตัวผู้ประกอบการนักศึกษา	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
ด้านมุมมองเชิงบวกต่อความล้มเหลว					
1. ฉันคิดว่า "ความล้มเหลว" เป็นโอกาสให้เราได้ไตร่ตรองและพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น					
2. ฉันคิดว่า "ความล้มเหลว" มักจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดีในอนาคต					
ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเอง					
ฉันมั่นใจว่าฉันมีความสามารถในการทำสิ่งต่อไปนี้ในระดับ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3. ฉันสามารถแก้ปัญหาด้วยแบบแผนและการจัดการที่เหมาะสม					
4. ฉันสามารถถ่ายทอดความคิดของฉันให้เพื่อนเข้าใจได้ง่าย					
5. ฉันสามารถทำความเข้าใจกับปัญหาที่ต้องจัดการได้อย่างถูกต้อง					
6. ฉันมีความสามารถในการแก้ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเครือข่ายและพันธมิตร					
7. ฉันอยากรู้อยากเห็นในหลายๆ อย่าง และชอบการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ					
8. ฉันสามารถวิเคราะห์ปัญหาได้อย่างมีเหตุผล และใช้เหตุผลในการแก้ปัญหาเสมอ					
9. ฉันทุ่มเทพลังงานเต็มที่กับกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวัน					
10. ฉันมักจะแก้ปัญหาของฉันให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้					
11. ฉันเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหา					
12. ฉันมักจะคว้าโอกาสที่เข้ามา และทำให้มันเกิดขึ้นทันที					
13. "ความตรงต่อเวลา" เป็นสิ่งสำคัญสำหรับฉัน					

14. ฉันสามารถทำตามคำสั่งของหัวหน้าได้หากได้รับมอบหมายงาน					
ด้านความต้องการความสำเร็จ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
15. ฉันทำงานหรือกิจกรรมที่ยากๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนหรือการทำงานได้ออกมาดีมากที่สุดทีเดียว					
16. ฉันจะพยายามอย่างมากในการปรับปรุงผลงานให้ดีขึ้น					
17. ฉันมักจะหางานที่ต้องทำเพิ่มเติม นอกเหนือจากงานที่ได้รับมอบหมาย					
18. ฉันจะพยายามทำงานให้ดีกว่าเพื่อนของฉัน					

ตอนที่ 4: แบบสอบถามเพื่อวัดความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
คำชี้แจง ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้ในระดับใด

ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1. ฉันมีความสุขมากๆ ถ้าได้เป็นผู้ประกอบการ					
2. ฉันมีความสุขและสนุกทุกครั้งที่ได้พูดคุยเกี่ยวกับแนวคิดธุรกิจของฉันกับคนอื่นๆ					
3. ฉันคิดว่าฉันสามารถสนุกกับแนวคิดธุรกิจอื่นๆ ได้ง่ายเหมือนกับที่กำลังสนุกกับธุรกิจของตัวเองตอนนี้					
4. ฉันรู้สึกว่าได้ผูกพันกับแนวคิดธุรกิจสตาร์ทอัพนี้เท่าไรเลย					
5. แนวคิดธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่นี้ มีความหมายมากสำหรับฉัน					
6. ฉันไม่ได้รู้สึกกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นหากฉันต้องยุติ/ล้มเลิกที่จะทำแนวคิดธุรกิจนี้ ในขณะที่ยังไม่มีแนวคิดธุรกิจอื่นมารองรับ					
7. เป็นเรื่องยากมากที่ฉันจะล้มเลิกแนวคิดธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่ตอนนี้ ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่อยากทำก็ตาม					
8. ถ้าฉันล้มเลิกธุรกิจที่กำลังทำอยู่ตอนนี้ ก็ไม่ได้สร้างความเสียหายอะไรมากให้ตัวเอง					
9. การที่ฉันพยายามผลักดันแนวคิดธุรกิจของฉัน เป็นเรื่องของความจำเป็นพอๆ กับความปรารถนาที่ฉันอยากจะทำ					
10. ฉันรู้สึกว่าฉันมีทางเลือกที่จะไปต่อน้อยมากๆ ถ้าฉันล้มเลิกธุรกิจที่กำลังทำอยู่					
11. ธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่ เป็นธุรกิจที่มีเป้าหมายตาม					

ความมุ่งมั่นทุ่มเทที่จะเป็นผู้ประกอบการ	เห็นด้วย มาก ที่สุด	เห็น ด้วย มาก	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็น ด้วย น้อย	เห็นด้วย น้อย ที่สุด
ความเชื่อของฉัน และฉันก็มีความมุ่งมั่นที่จะทำ					
12. ฉันรักและซื่อสัตย์ต่อธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่ เพราะ ธุรกิจนี้มีคุณค่าตรงกับค่านิยมของตัวเอง					
13. ฉันรักดีต่อธุรกิจที่ฉันกำลังทำอยู่ เพราะมันมีคุณค่า มากๆ สำหรับฉัน					
14. เหตุผลหลักอย่างหนึ่งที่ฉันยังคงทำธุรกิจนี้ต่อ คือ ฉัน มีความเชื่อว่าความซื่อสัตย์ต่อธุรกิจที่ทำอยู่ เป็นสิ่ง สำคัญ ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ฉันยังคงทำต่อ					
15. ถึงแม้ว่าจะมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าแนวคิดธุรกิจที่ฉันทำ อยู่ แต่ฉันก็ไม่รู้สึกว่าจะอยากจะล้มเลิกแนวคิดธุรกิจนี้ เพื่อไปทำสิ่งอื่น					

ข้อเสนอแนะอื่น

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ตอบแบบสอบถาม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

ภาคผนวก ข
ผลการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นพหุคูณ
(Multiple Regression Analysis)

REGRESSION

```

/MISSING LISTWISE
/STATISTICS COEFF OUTS R ANOVA COLLIN TOL
/CRITERIA=PIN(.05) POUT(.10)
/NOORIGIN
/DEPENDENT EC
/METHOD=ENTER PE PS PI PF ATF PC NA
/SCATTERPLOT=(*ZPRED ,*ZRESID)
/RESIDUALS HISTOGRAM(ZRESID) NORMPROB(ZRESID)
/CASEWISE PLOT(ZRESID) OUTLIERS(2).

```

Regression

Variables Entered/Removed ^a			
Model	Variables Entered	Variables Removed	Method
1	NA, PI, PS, ATF, PE, PF, PC ^b	.	Enter
a. Dependent Variable: EC			
b. All requested variables entered.			

Model Summary ^b				
Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate
1	.683 ^a	.467	.442	.17992
a. Predictors: (Constant), NA, PI, PS, ATF, PE, PF, PC				
b. Dependent Variable: EC				

ANOVA ^a						
Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	4.222	7	.603	18.633	.000 ^b
	Residual	4.824	149	.032		
	Total	9.046	156			
a. Dependent Variable: EC						
b. Predictors: (Constant), NA, PI, PS, ATF, PE, PF, PC						

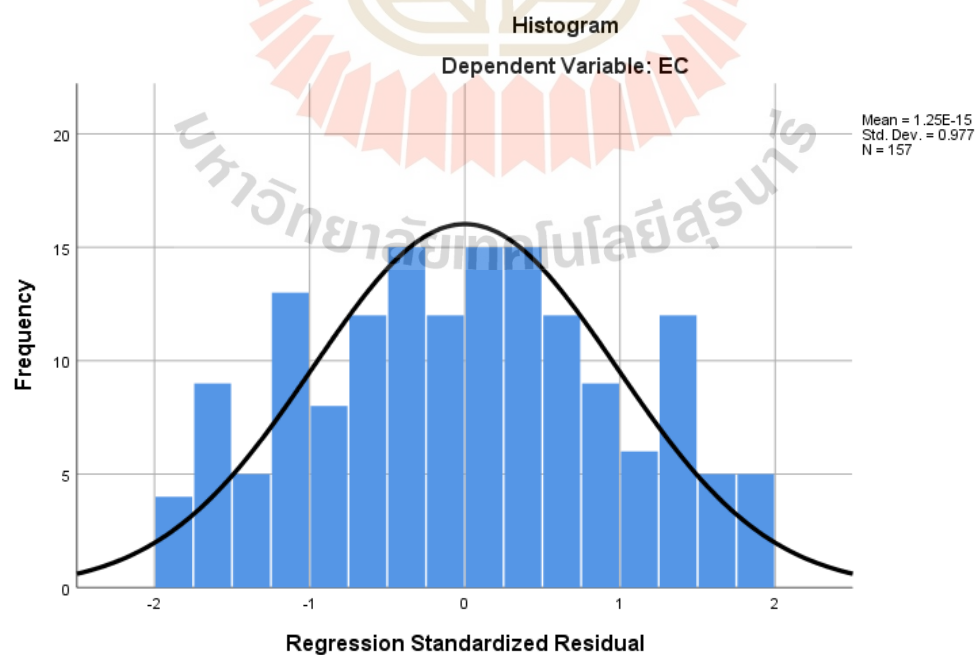
Coefficients ^a						
Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	2.210	.232		9.521	.000
	PE	-.038	.028	-.099	-1.352	.178
	PS	-.036	.025	-.098	-1.451	.149
	PI	.203	.028	.460	7.202	.000
	PF	.093	.042	.165	2.220	.028
	ATF	.067	.033	.134	2.013	.046
	PC	.051	.058	.065	.878	.381
	NA	.109	.033	.234	3.358	.001

a. Dependent Variable: EC

Residuals Statistics ^a					
	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	N
Predicted Value	3.6906	4.5328	4.2730	.16452	157
Residual	-.32217	.35791	.00000	.17584	157
Std. Predicted Value	-3.540	1.580	.000	1.000	157
Std. Residual	-1.791	1.989	.000	.977	157

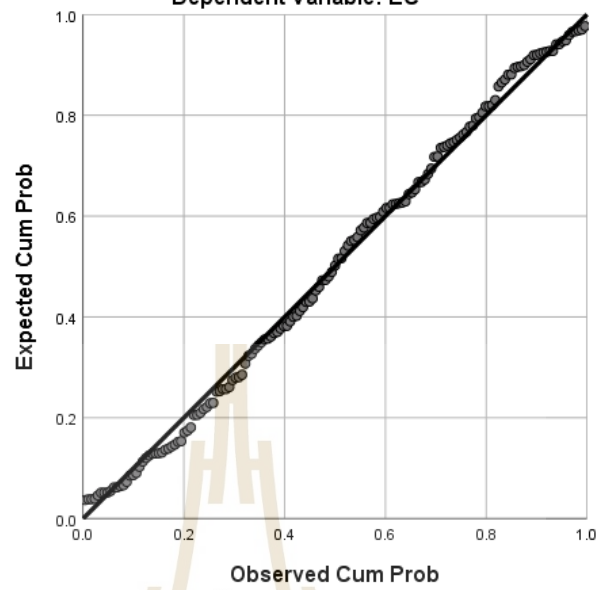
a. Dependent Variable: EC

Chart

Normal P-P Plot of Regression Standardized Residual

Dependent Variable: EC

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายเอกบุรุษ บุญสร้อย
วันเดือนปีเกิด	เกิดเมื่อวันที่ 2 เดือนมีนาคม พ.ศ. 2539
สถานที่เกิด	จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	หมู่บ้านสุนนารีวิลล์ โครงการ 4 หมู่ที่ 6 เลขที่ 51/57 ถนนมหาวิทยาลัย 1 ต.สุนนารี อ.เมืองนครราชสีมา จ.นครราชสีมา 30000
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2565-ปัจจุบัน ผู้ช่วยวิจัย ศูนย์ความเป็นเลิศด้านความเป็นผู้ประกอบการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2544-2547 ระดับประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนบ้านช้าง พ.ศ. 2547-2550 ระดับประถมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนบ้านโคกชำแระ พ.ศ. 2551-2556 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายที่โรงเรียนเดชอุดม พ.ศ. 2557-2560 ระดับปริญญาตรี สำนักวิชาวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาฟิสิกส์หลักสูตรก้าวหน้า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี เกียรตินิยมอันดับ 1 พ.ศ. 2561-ปัจจุบัน ระดับปริญญาโท สำนักวิชาเทคโนโลยีสังคม สาขาวิชาการประกอบการธุรกิจนวัตกรรมและการออกแบบธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี